DECAMERONUL DIN NOWHERSHIRE

Mihai Rădulescu

O VIZITĂ NEPROTOCOLARĂ

ORICÂT DE PUȚIN TRADIȚIONALIST AŞ FI, deşi sunt englez, oricât de nepatriotic, ba chiar antibritanic, rămân un admirator feroce al politeții insulare. De aceea încep acest prim capitol, în care mă prezint cititorului, prin a discuta despre partea femeiască din familia mea, cu atât mai mult cu cât respectabilitatea acestor cariatide ale moralei noastre mi-a impus, îmi impune şi-mi va impune până la capătul unde mi se va deşira firul vieții.

O voi extrage din culisele umbrite ale provinciei noastre călcate cândva de Julius Caesar pe mătuşa Cynthia, măritată cu Bobby Groggy (*'Amețitu*), poreclit astfel din pricina înclinării sale pentru paharul în plus, o doamnă foarte pretențioasă în ceea ce priveşte alegerea relațiilor sociale, cu o ținută imperturbabil rigidă, aş putea spune aproape victoriană, o cumpătată ce-l făcea pe onorabilul Bobby să-şi iasă din pepeni şi să-i urle-n față, cu o orbire strigătoare la cer a simțului dreptății, că-i provoca silă, o persoană modestă, cuminte, anostă şi cenuşie, cum îi şade bine oricărei fiice a Evei dusă din când în când şi pe la biserică. Dar nu pot nici măcar să-i acord acum întâietatea pe care smerenia sa din educație i-a refuzat-o totdeauna în existența ei lipsită de evenimente, deşi o merită din plin măcar atunci când nepotul său vorbeşte despre ea, deoarece altfel se potriveşte să-mi pornesc istorisirea.

Stimata văduvă Diana Purcell, o respectabilă membră, până nu demult, a castei purtătoarelor de văl negru, ca semn al profundului lor ataşament față de defunctul cu care şi-au împărțit mesele de dimineață, prânz şi seara, ca şi alte chestii, primi într-o bună dimineață următoarea epistolă zgârcită în cuvinte, dar făcând dovada unei risipe de sentimente calde:

"Dragă D., nevastă-mea se cărăbăneşte răspoimâine şi lipseşte din zori şi până-n adâncul nopții că aiuritul de nepot al ei din partea Foggrery-ilor (acela eram eu) nu ştiu cu ce dracului şi-a mai speriat directorul şcolii. Nu ți-ar face plăcere să mă fericeşti cu una dintre vizitele tale de pomină, neuitând să aduci şi o agreabilă sticluță cu tărie? Îți las cheia garsonierei la locul ştiut, sub cărămida spartă. Vino cu primul tren şi aşteaptă-mă cuminte, fără să te apuci să tragi la măsea de una singură, cum s-a-ntâmplat ultima dată, că nu te-am mai putut trezi decât vârându-ți capul sub robinet şi degetele pe beregată. Să mă aştepți, că nu întârziu mult. Te pup şi te ador, al tău Groggy."

A treia zi în zori, pe la orele nouă, după ce făcu toate pregătirile necesare pentru o vizită atât de simandicoasă, Mrs. Diana Purcell se căță în vagonul ei preferat, adică acela ce se oprea în dreptul locului unde adăstase ea pe peron (ca

nu cumva să facă un pas în plus până la suire), se ghemui la căldurică în cărnița ei încinsă şi în straiele sale, de data aceasta țipător de luminoase, şi făcu ochi dulci tuturor bărbaților care o luau în seamă, să se pregătească sufleteşte în vederea Marei Aventuri.

Nu-i voi descrie mersul legănat şi elegant ca al unei bibilici, cu care a străbătut străzile curate ale orăşelului primitor unde locuieşte unchiul meu prin alianță, nici pe acestea ca, identificându-le, nu cumva să-şi amintească de trecerea ei de neuitat vreunul dintre prăvăliaşii ce căscau gura, dindărătul vitrinei, la pustietatea trotuarelor, şi să mă dovedesc un scriitor care nu-şi ştie apăra, prin discreție, personajele, de gura lumii cea rea.

Nu-i voi pomeni nici bătăile sprințare ale inimii, cu care a înlăturat cărămida spartă menționată şi a înşfăcat de sub ea cheia recomandată, nici pe acelea bubuitoare cu care a introdus-o în gaura broaştei.

Voi spune pe scurt că, după ce a depus pe masa din vestibul, la vedere, whisky-ul preferat al unchiului meu, să ştie acesta chiar din clipa revenirii acasă că dumneaei, văduva Diana Purcell, nu-şi pierduse de la o zi la alta caracterul ce o făcea apreciată, devenind - Doamne fereşte! - uitucă, se îndreptă către dormitorul garsonierei duble şi, după ce aruncă o privire indiferentă-n jur, hotărî să se întindă în spațiul ce i se cuvenea, adică-n pat.

Mătuşa Cynthia, care ticluise acea scrisoare de amor, după ce descoperise epistolele Dianei Purcell adresate 'taurului său iubit', recte lui Bobby Groggy, făcând eforturi greu de bănuit de imitare perfectă a scrisului acestuia, lăbărțat ca laba gâştei şi foarte puțin dedat ortografiei, de cum percepuse cu urechea clinchetul cheii, se ascunsese în cămară, sub raftul de jos. Când nu se mai clinti muscă-n casă, ieşi din vizuină, îşi îndreptă oasele intrate unu-ntr-altul, îşi netezi în fața oglinzii ăleia mari părul castaniu şi rochia mov şi pătrunse cu cel mai apăsat pas cu putință în altarul iubirii ilicite, ca o Junonă la o Ledă sau alta din palmaresul greu de contabilizat al unui Zeus Tonans şi uneori sughițător.

- **Bună-ziua, stimată doamnă,** îi zise de cum intră, plină de cuviința ce o caracterizează.

- **Bună ziua, nu mai puțin stimată doamnă,** răspunse cealaltă, nelăsându-se mai prejos în privința curtoaziei claselor binecrescute.

- **Nu m-am 'cărăbănit' de acasă, fiindcă n-am avut nici o pricină, nepotul meu nefiind unul d-ăia care să-ți dea bătaie de cap. E, dimpotrivă, premiant şi foarte bun fotbalist.**

Acela eram eu, repet.

- **Vă felicit pentru minunatul nepot. Şi mă bucură că nu vă crează necazuri,** intenționă dumneaei să se ridice-n capul oaselor, după ce-şi reveni

niţel din surpriză. **Deşi pe o vreme atât de frumoasă merita să luaţi puţin aer,** adăugă, ascunzând adevăratele motive pentru care ar fi preferat s-o ştie pe mătuşa mea în alt orăşel la acel ceas binecuvântat.

- **Vă rog, nu vă deranjaţi,** se grăbi tanti s-o împiedice a-şi modifica poziția destinsă.

Muşchii Dianei Purcell dădură ascultare amabilului imbold, cu atât mai mult cu cât încordarea lor în vederea ţâşnirii în picioare era aproape o imposibilitate în condițiile sperieturii prin care trecea.

- **Mulţumesc. E într-adevăr mai comod aşa.**

- **Îmi daţi voie să şed şi eu aici? Ca să nu vă simţiţi prost că vă domin.**

- **Cu plăcere, deşi s-ar putea să fie invers...**

Mătuşa luă loc pe marginea patului, ferindu-se s-o stingherească. Cu bună creştere tipic englezească continuă s-o întrețină despre meteorologie:

- **Nădăjduiesc să nu se schimbe vremea aceasta agreabilă. Recolta de anul ăsta ar putea fi bună, ce părere aveţi?**

- **Desigur. Nimeni nu vă poate contrazice.**

- **Pe mine? Nimeni. Niciodată.**

Replica nu mai avea acea intonație neutră şi ogoitoare folosită până acum, ceea ce nu-i scăpă doamnei Diana. Vag neliniştită şi cu maxilarele ceva mai amorțite, se interesă:

- **Cine ar avea interesul să vă supere, contrazicându-vă?**

- **Mă bucură că vă daţi seama că nu-i în interesul nimănui.**

Deoarece mirosi cât de neliniştită devenise cealaltă, întinse palma către palma ei, ce zăcea pe pat alături de şold, ca o pisică moartă, şi o depuse deasupră-i cu oarecare socoteală s-o liniştitească. Dar i se răspunse cu o încleştare. Ceea ce o necăji peste poate.

- **Stimată Mrs. Diana Purcell, am impresia că nu sunteţi în apele dumneavoastră; poate nu vă simţiţi bine-n dimineaţa asta. În astfel de situaţii nimic nu e mai potrivit decât o gură de alcool. Am luat seama că aţi avut bunăvoinţa să aduceţi o sticlă de whisky. Dacă doriţi, o desfac îndată, însă vă propun ceva mult mai fin: un păhărel dintr-un Cointreau special, pe care-l ţin bine ascuns: pentru sufleţelul meu.**

- **Credeţi că mi-ar face mai bine?,** gemu alintat suferitoarea, mâna descordându-i-se în chip miraculos şi lăsându-se în voia palmei ce o freca uşurel, precum îşi încovoaie spinarea torcătoare aceeaşi pisică înviată.

- **Cu siguranţă. Dealfel îi veţi judeca efectul singură.**

Din nou Mrs. Diana vru să se ridice. Strânsoarea stăpână pe sine a gazdei o îndemnă să nu cumva să facă aşa ceva. Cea din urmă se aplecă şi căută cu

brațul stâng pe sub pat, până ce dibui o cutie veche de pantofi pe care o târî afară. Scoase din ea butelca umflată la mijloc şi un păhărel de cristal verde ca frunza de tei înainte de maturizare, pe care-l umplu pe dată. I-l întinse, îngăduindu-i să se aburce într-un cot. O urmări cu mare luare-aminte cât dădu licoarea gălbuie peste cap şi mai ales după aceea, să-i citească pe față părerea. Aceasta era pe măsura laudelor sale. Doamna Diana rămase câteva clipe lungi cu pleoapele coborâte. Când le ridică, privirile i se opriră asupra ochilor mătuşii cu o uimire încântată, veselită şi abia izbutind să se desprindă din sine-şi.

- **Înţeleg că mai merge unul...,** şi-i umplu iarăşi, mătuşa mea, potirelul cu miracole.

Golit, îl înşfăcă şi dumneaei, zicând cu haz, dar fără umbră de luare peste picior:

- **Ne bucurăm de atâtea împreună, că e păcat de Dumnezeu să nu bem din acelaşi păhărel, nu-i aşa, dragă doamnă Diana?**

Răsărea multă cinste prietenească din felul cum îi grăise încât, pentru prima dată, sub auspiciile zeului Dyonisios cel petrecăreț, şi musafira se simți ceva mai în siguranță, cel puțin atâta timp cât urmau să soarbă ambrozia împreună.

- **În cinstea matale! Şi pentru această clipă fericită când ne-am putut cunoaşte...,** supse nițel tanti.

- **Vai de mine! Eu nici măcar n-am toastat...**

- **Nu vă necăjiți, dragă doamnă, că n-aveţi cu ce ciocni. Doar bem dintr-acelaşi pahar, aţi uitat?**

- **Am uitat.**

- **Vedeţi? A şi început să dea roade,** râse doamna Cynthia, făcând aluzie la nectar.

- **Da, da, ce amorţire binefăcătoare... Simt că-mi ia ameţeala cu mâna!...,** schiță doamna Purcell o mişcare cu cea din urmă numită, orientată către genunchiul stăpânei casei, să-i dea de înțeles să golească păhărelul, că mai sta careva la rând.

- **Mai vreţi, scumpă doamnă?,** şi fără să aştepte răspunsul i-l şi umplu, rostind: - **Acum pricepeţi că nu v-am chemat aici nici să vă fac o scenă, nici să ne smulgem părul din cap.**

Mirării celeilalte îi răspunse cu explicația:

- **Păi eu v-am trimis biletul, că doream să vă cunosc. Ne înfruptăm din atâtea împreună,** se aplecă ea peste cea întinsă şi-i dădu una cu cotu-ntre coaste, cu subînțeles, **cum v-am mai zis, că nu era cazul să rămânem străine una de cealaltă, mi-am spus.**

Doamna Diana, care se prăpădi de râs când repetă dumneaei aluzia la cele ce împărțeau împreună, strecură printre izbucniri:

- **Bine aţi făcut, doamnă Cynthia! Vai ce frumos nume aveţi! Dintotdeauna v-am invidiat pentru el!**

- **Mulţumesc. Trebuie să recunoaşteţi că şi Diana nu e deloc urât.**

- **Ah, nu este! Însă nu mi se mai potriveşte de când m-am îngrăşat...**

- **Asta numeşti să te îngraşi?,** profită mătuşa ca s-o tutuiască, fiindcă tot îi apucase-ntre degete o halcă din carnea şoldului, pentru a demonstra că ea era aceea care avea dreptate.

- **Au!**

- **Vai, îmi pare rău, dragă! Nu ştiam că eşti atât de gingaşă; pe mine mă poate strânge bărbatu-meu cât pofteşte, eu tot mai vreau.**

- **Eu nu suport. A-ncercat el şi cu mine, dar am sărit ca arsă! În schimb, îmi place să-l fac eu să-l doară şi să schiaune...**

- **Aşa va să zică! Şi el cum reacţionează?!**

- **Mai vrea! Ba..., după o duşcă-două, îi mai ard şi câte o palmă.**

- **Daaa?... Unde?**

- **Cum unde?! Doar nu peste obraz! Mai pe la...,** ținti ea cu degetul către salteaua pe care sta întinsă. **Odată... Dar nu ştiu dacă se cuvine să-ţi... Mai poţi să-mi dai puţin?,** se uită rugător la sticla gogonată rămasă-n poalele celeilalte.

- **Cum nu?! Zi, tu, că mor să aflu...**

- **Dacă nu erai plecată, vedeai şi urmele vânătăilor, că nu m-am putut abţine...,** îşi ciocăni dinții, să priceapă gazda că era vorba despre urmele lăsate de ei.

- **Aşa temperament ai?...**

- **Daaa!!!...,** se înfoie oaspetele de sex feminin.

- **Spune-mi... De când ţi-am scris mă mănâncă să-ţi cer asta... Îmi arăţi şi mie cum te-ai pregătit pentru întâlnirea cu el?**

- **Când?**

- **Cum când?! Astăzi!**

- **Eşti sigură că ţi-ar face plăcere, Cynthia? Nu eşti deloc geloasă?**

- **În cazul acesta deloc. Doar eu te-am făcut să vii, n-ai nici o vină.**

- **Asta cam aşa este...**

- **Pe de altă parte, nu stai cu el în pat, ci cu mine, nu?! Pentru că aşa am plănuit eu...**

- **Şi de ce ai plănuit asta?**

- **Că muream dacă nu aflam cum te pregăteşti pentru întâlnirea cu el. Exact asta e!**

- **Nu, nu pot...**

După o clipă de meditație:

- **Dacă-ţi face plăcere să te uiţi...,** i se stinse Gloriei glasul şi i se îmbujorară abia simțit pomeții.

- **Pot?,** îngăimă la fel de stins Cynthia, apucând cu unghiile de poalele fustei.

Cealaltă clătină de două ori capul de sus în jos, lipindu-şi căutăturile calde de pupilele negre ale Cynthiei.

Fusta înflorată, potrivită unei vârste mai fragede decât a purtătoarei, se înfoiă şi căzu de-a-ndaratelea, în sus, peste brâu şi tors.

- **Vai, ce frumoase danteluţe ai! Nici n-am văzut modelul ăsta! De unde le-ai cumpărat tu?**

- **De la Londra. Niciodată nu-mi cumpăr din altă parte lenjeria. Nimeni n-are gust ca negustorii ăia!**

- **Hai, ajută-mă să le probez şi eu!**

- **Vorba ta: dacă tot avem atâtea de-mpărţit...,** şi se săltă, să poată fi despuiată mai lesne, fără să se mire că era dezbrăcată de tot.

Mătuşa mea fu şi ea gata în doi timpi şi trei mişcări pentru a trage pe sine minunile Dianei. Apoi făcu doi paşi mari până-n dreptul oglinzii:

- **Vino să te uiţi! E superb!**

- **Ce bine c-ai avut ideea asta! Nu le-am văzut pe altcineva. Acum îmi dau seama şi eu cum arăt cu ele, că nu-i destul să te uiţi în oglindă,** explică, ținând-o pe după brâu şi delectându-se amândouă cu reflecția din apele argintii revărsate înainte-le.

Cynthia privi țintă în ochii imaginii Dianei şi-i spuse cu corzile vocale încordate:

- **De fapt, asta şi plănuisem: să te văd goală. Să pricep şi eu, să pricep, înţelegi?...**

- **Ce să pricepi?**

- **Las-o baltă! N-are nici o importanţă... Mai bine mai ia un păhărel.**

- **Eşti o dulceaţă!**

- **Asta nu-i nimic! Stai să vezi...,** spuse scoțându-şi lenjeria de împrumut şi ieşind din odaie, după ce-i turnase amantei soțului său.

- **Unde te duci?,** icni aceasta pe urmă-i.

- **Vin îndată. Am şi eu o treabă.**

Reveni fără piesele intime pe care le luase cu sine. Diana nu observă că-i dispăruseră şi bluza, şi fusta, şi ciorapii, şi pantofii, cu acelaşi prilej.

Cynthia se întinse lângă Diana, îi trecu brațul pe sub creştet, îşi lipi obrazul de umărul ei şi o îndemnă:

- **Povesteşte-mi cum l-ai cunoscut. Dar nu te lungi cu fleacuri; treci la fapte!**

Astfel află întreaga tărăşenie, la care nu prea era atentă, ceea ce se remarca din jocul degetelor ei pe trupul celeilalte. Drept să spun, nici aceasta nu putea să se concentreze prea tare. Ba, destul de deseori, era datoare să se oprească din relatare, de parcă n-ar mai fi avut suflu şi ar fi suferit de o cutremurare ciudată ce o zguduia din tălpi până-n pielea capului, care piele-i asuda permanent că i se brobonea până şi fruntea de transpirație; de bună seamă era şi cald acolo şi mai ales depăşise porția de băutură cu care era obişnuită în existența sa de văduvioară solitară.

Mama, căreia sora ei Cynthia i-a istorisit de a doua zi întâmplarea şi de foarte multe ori după aceea, căci mereu râvnea s-o mai asculte, nepricepând dumneaei chiar totul - iar eu profitam să trag cu urechea, prefăcându-mă că mă joc sub masă, replica imperturbabil:

- **Cum de n-a-mpietrit? Cum de era-n stare să bea cu tine din Cointreau-ul tău?**

Asta nu i se părea logic.

- **Eu, dacă dădeai peste mine-n patul vostru conjugal, paralizam pe loc,** continua.

- **Părerea mea este că paralizarea i-a îngăduit să... bea cu mine, cum spui. Altfel nu pricep nici eu. Pe asta am şi scontat: că, de spaimă, i se anihilează voinţa. Că devine o marionetă-n mâinile mele. Şi să ştii că nu-i basm. Cu cât o-mpingeam să se bucure mai tare, pe atât părea mai ruşinată, mai depersonalizată, mai amorfă. Până a ajuns o cârpă cu care am făcut absolut tot ce mi-a trecut prin minte-n clipa aia.**

- **Şi?!,** întreba mama, fără să țină minte că mai pusese aceeaşi întrebare şi data precedentă când i se narase.

- **Şi a apărut Bobby; senin ca un cintezoi.**

- **Şi tu?**

- **Eu, care atâta aşteptam, i-am zis cu o stăpânire de sine de prim-ministru: - "Bobby, uite-o pe Diana, iubita ta...". Ea nu avu puterea decât să cate-n jur după haine. Ştiam că aici va ajunge, de aceea avusesem prudenţa să i le ascund din timp.**

- **Şi Bobby?...**

- Bobby izbuti să se aşeze pe cel mai apropiat scaun, fără să se lase prea tare ghicit că era la un pas de hemiplegie şi rosti fără vlagă: - "Care Diana? Care iubită a mea? Îmbrac-o repede pe doamna, că nu se cuvine să staţi aşa în faţa mea. Vin din fabrică şi sunt obosit. Şi aş bea un whisky."

- "Cu plăcere, dragul meu. Diana, scumpo, vrei să-i torni tu din sticla pe care i-ai adus-o? E marca lui preferată. Hai, nu-ţi fie ruşine; parca-i fi copil. Eşti frumoasă, o ştim toţi trei", am subliniat din glas.

- Cred că n-a păşit, ci s-a târât până-n vestibul..., avea premoniții mama.

- Întocmai. Şi privea doar la covor. După ce s-a înfăţişat în faţa lui cum o făcuse mă-sa şi i-a întins acelaşi păhărel din care băusem noi două, mă privi disperată. Pricepeam prea bine ce voia. - "Nu ştii unde-ţi sunt hainele?", zic. "Te duc eu la ele." Am condus-o la baie, către care, de altfel, cunoştea prea bine drumul, din celelate rânduri când îmi călcase pragul fără ştirea mea. Am închis uşa-n urma noastră. Fără să-i scot veşmintele la iveală, am mângâiat-o plină de mâhnire şi i-am spus, când am avut semne limpezi că s-a liniştit: - "Nu te necăji... Ai constatat că nu-s deloc supărată. Rămânem cele mai bune prietene. De ce te uiţi doar în jos? Ridică bărbia şi nu mai plânge. Arăţi atât de spăşită... Te simţi umilită sau mi se pare mie?...". Am ajutat-o să se-mbrace. Din vestibul, am strigat: - "Bobby, Diana vrea să-ţi zică la revedere.". N-a răspuns, pentru că era ocupat să-şi facă geamantanul. Când m-am întors, şi-a cerut scuze că pleca în concediu singur şi pe neanunţate, dar spunea că era extrem de astenizat.

- Ce ziceai că ai făcut după asta?

- Ce să fac? Aşa cum plănuisem.

- Adică?

- Am sunat pe rând la toţi vecinii de pe palier. De cum se deschidea uşa, o-mpingeam pe Diana înainte şi rosteam stereotip: - "Vă rog să faceţi cunoştinţă cu doamna Purcell. Dumneaei este amanta soţului meu. E o femeie foarte frumoasă". După ce a revenit Bobby din concediu, a devenit un soţ cum nu cred să mai fie al doilea pe lume. Model! Sunt foarte fericită cu el.

- Dar Diana?

- Diana?...

La această întrebare, mătuşa mea zâmbea în doi peri şi rămânea dusă cu gândul departe, nepierindu-i surâsul de pe buze. Apoi rostea mereu aceeaşi frază, fără să schimbe o iotă:

- Hai să vorbim despre altceva, vrei?

*

O EXPUNERE ÎNTR-O SALĂ DE EXPOZIȚII

Intrând, domnul George Trampley fu plăcut surprins de uleiurile de pe pereți: respirau forță - atât datorită desenului conturat gros, cât şi planurilor de culoare păstoasă, ce acordau întregului o materialitate convingătoare. Ele compuneau registrul întunecos al listei culorilor, dar nu în sensul sumbrului, ci - într-un mod greu de exprimat - într-acela al ascunsului în zona mai puțin luminată de conştiință. Tablourile impuneau privitorului un freamăt carnal, chiar dacă nu reprezentau trupul omenesc. Că erau peisaje, naturi statice sau cu subiect abstract, tuşa apăsată, lăsând în urmă-i densitate, crea mase tridimensionale a căror privelişte te răscolea într-un fel neaşteptat. Cu atât mai mult dacă tratau nuduri convulsionate, cu volume bogate, amenințate de umbre masculine, cu siluete ezitând între aceea umană şi a satirilor - în două cazuri chiar cavaline, iar într-altul, ciudat, canină -, ca şi când pensula artistului le surprindea în curs de metamorfozare diabolică.

Cuplurile erau neobişnuite: nu înfățişau bărbați şi femei cu staturi potrivite; dimpotrivă; fie o femelă imensă, îmbrăcată într-o rochiță de tul, de balerină - a cărei finețe străvezie era gândită în puternic contrast cu corporalitatea sa revărsată -, asociată unui pigmeu în pielea goală, ornat cu un sex atroce de vânjos şi de periculos; fie un mascul uriaş, drapat în costum de clown, de pulpa căruia îşi lipea obrazul, doritoare şi aproape leşinată, o pitică nudă, cu burțile atârnând în trei straturi revărsate şi cu sânii coborând aproape peste genunchi, clopote umflate de poftă, aspirând să poată ajunge cu buzele țuguiate mai sus decât o ajuta înălțarea pe vârful degetelor de la picioare, îmbrățişând cu ambele brațe piciorul adorat, de parcă de atingerea țelului său atârna viața ei înseşi.

George Trampley se opri în fața unei pânze de dimensiuni mari. Urmări mirat pe ea împreunarea unei femei cu doi bărbați simultan. Întinsă pe spate, cei doi, culcați pe o rână, pătrundeau în acelaşi timp între coapsele sale, unul din dreapta, celălalt din stânga. Organele le erau exagerat conturate, ceea ce sugera setea fără oprelişti a personajului feminin, nesațiul lui.

Pe când îşi plimba privirile asupra lucrării, dindărătul său se făcu auzit un zgomot catifelat: erau nişte paşi discreți, parcă anume supravegheați să nu-i tulbure contemplarea. Se desprinse anevoie din cosmosul verde închis, ca al sticlelor de vin, şi roşu ca sângele ce se coagulează şi-şi aruncă privirile înapoi, în direcția uşii conducând în altă încăpere, de unde se iviseră sunetele matlasate. Constată prezența unei doamne mai scundă decât o femeie de înălțime obişnuită. Era îmbrăcată simplu; chiar sărăcăcios. Nimic din vestimentația sa nu fusese ales să atragă atenția. Chipul rotund, acoperit cu păr des negru ce invada cam

mult fruntea, îngustând-o neplăcut, era ornat cu un nas bont, cu nări largi; sub ele vibra penumbra unei mustăți ce supraetaja o gură cu buze late, aplatizate, nerujate. Bărbia mică şi rotundă n-avea expresie. Era mai mult decât o față banală: îi lipsea total spiritualizarea sau măcar caracteristicul. Trupul îndesat, cu brațe scurte, se sprijinea pe picioare şi mai scurte, dominate de întregul feselor, pe cât de joase pe atât de proeminente - că prietenului nostru îi veni să rostească inconştient: "Kilograme întregi...". Nu m-am oprit odată cu căutătura lui asupra bustului necunoscutei, pentru a scoate în evidență surpriza pe care i-a făcut-o dimensionarea acestuia, oricât îl îndesa sutienul sub bluza ca o față de masă, roz cu pătrățele cenuşii.

Căutăturile îi săriră înapoi, nu pricepea de ce, la tabloul pe care tocmai îl fixase. Iarăşi o scrută pe nou venită, la fel de puțin motivat. Când străpunse a treia oară cu săgețile inchizitive ale văzului scena, înțelese: "O reprezintă pe ea însăşi!". Desigur nu semăna decât în distribuirea volumelor, căci figura din imagine era complet distorsionată de senzații şi de groaza unui ceva descoperit înlăuntrul personajului ce s-ar fi spus că-l făcea să nu se mai recunoască.

- Mă bucură că aţi intrat în expoziţie. Sunt prea puţini oameni interesaţi de pictură astăzi. Există zile când nimeni nu deschide uşa sălii. Poate că lucrările îmi sunt de vină, deşi am băgat de seamă aceeaşi absenţă a publicului şi la manifestările confraţilor mei.

- Este păcat, doamnă. Sunteţi un pictor dotat cu o mare putere de transmitere. Copleşiţi; de ce aş evita termenul? Aveţi o forţă telurică neobişnuită. Aceste coşmaruri...

- Coşmaruri?, se miră, nesigură pe ea, cu vocea aceea uşor răguşită şi destul de vulgară.

- Nu? Aşa îmi apar temele.

George Trampley îşi dădu seama brusc ce-i evocau scenele lubrice din jurul lui. O prietenă îi povestise cândva că întorcându-se destul de târziu, noaptea, acasă, remarcase două femei din cele ce măturau străzile, care se opriseră, într-o discuție aprigă.

De departe surprinse fragmentul final al dialogului lor, adică de fapt o singură replică: **- "Şi eu cu cine mă f...?!"** După care vorbitoarea, lepădându-şi unealta curățeniei din pumni şi lăsând-o să cadă brutal pe asfalt, îşi înşfăcase poalele fustei împuțite de doc şi şi le ridicase, dezvelindu-şi coapsele slăbănoage şi pata neagră a pubisului.

"Asta este: o nelinişte a instinctului nesatisfăcut. Despre ea este vorba în toate tablourile acestea. Poate fi numit 'coşmar'; de ce nu este de acord artista?"

Nedumerirea ei se schimbă într-un zâmbet uşor maliții os. Repetă:

- Coşmaruri...?

În ton intervenise o nuanță de milă şi de ironie, fără nimic jignitor, e adevărat, ci doar cu părere de rău pentru ...conlocutor. "Adică pentru mine! Asta-i culmea! şi eu care o socoteam modestă... Niciodată nu ştii cum să-i iei pe artiştii ăstia! Cine poate să le ajungă la nas?! Orice vorbă rosteşti, tot drept stupid te categorisesc! Aşa-mi trebuie dacă i-am răspuns cuvântului adresat! Eram jenat pentru ea că se plângea că n-are destul public..."

- Coşmarul e vis urât, nu?, i se adresă ea iarăşi, neştiind ce impresie trezise. **Eu credeam că prezint vise frumoase...**

George Trampley, care nu se vedea nici ca armăsar, nici ca dulău, nici ca satir şi nici împărțind vreo femeie cu un alt bărbat, dar care nu era nici prost, înțelese pe dată că ceea ce pentru el era 'coşmar', pentru dânsa constituia aspirație. Se ruşină că nu-şi reglase de la început capacitatea de a o distinge de sine, de a o socoti o personalitate aparte. "Aşa suntem toți bărbații: confundăm trăirile noastre cu ale femeilor şi socotim că acestea sunt datoare să simtă exact ca noi şi nimic altceva. Apoi ne mirăm că ne înşeală. Păi, cum să n-o facă, dacă nu acceptăm că pot vedea altfel decât noi existența cuplului. Are dreptate pictorița! Te pomeneşti că sunt ...vise frumoase, lucru ce ar depinde doar de privitor."

Constatarea contururilor psihologiei opuse ce i se înfățişa în acel schimb de fraze îi trezi simpatia, drept urmare a încrederii camaradereşti cu care i se făceau acele jumătăți de mărturisire. Simpatia o lumină altfel decât până atunci pe artistă: dobândi oarecare mister în prezența sa neinteresantă anterior, ca şi când revelarea unui fragment cât de mic din taina psihicului ei abia acum i-ar fi conferit viață.

Tot înaintând printre cuvinte, se trezi că se simțea în preajma ei de ca şi când ar fi fost vechi prieteni. "Asta trebuie să provină din caracterul intim al celor la care mă ia martor." Noua lui situare sentimentală în raport de ea nu-i înlesni să-şi divulge propriile trăiri, cum era de aşteptat într-un schimb de cuvinte atât de direct şi liber. Şi nici nu simțea nevoia, după cum nu simțea nici că dânsa l-ar fi împins spre aceasta. Nu, vorbea de parcă dumneaei reprezenta subiectul, iar el - amicul ce ascultă. Chiar aşa i se şi dicta să se comporte, din acel izvor al stărilor de spirit prezent în fiecare dintre noi, despre care nu ştim nimic, însă ai cărui robi suntem.

Pe măsură ce confesiunile se înlănțuiau, legate între ele doar de câte o vorbă, de câte o evocare, de câte o aluzie, se pomeniră a menționa inaugurarea expoziției respective, şampania şi sandwich-urile servite, starea agreabilă creată de confrații prezenți la vernisaj.

- Sigur că, la zece noaptea, când am fost obligată să închid, voiau să continuăm chiolhanul în altă parte. Unul dintre ei a propus să mergem la el acasă, dar nu eram naivă s-o fac.

- De ce?, o întrebă vizitatorul, cu un regret sincer că dumneaei n-a dus până la capăt sărbătorirea succesului. "Doar o singură dată îți lansezi pe piață un set de picturi. Oricâte altele vei mai face, cele prezentate într-o expoziție constituie un moment unic din cariera ta..."

- De ce?, reluă doamna. **Se cunoaşte că nu prea-i frecventaţi pe pictori. Nu poţi pune bază pe seriozitatea lor. Eu am păţit-o şi nu intenţionez s-o repet, oricât de dragi mi-ar fi colegii. Într-o împrejurare similară, patru dintre cei mai entuziaşti m-au invitat la casa de la ţară a unuia dintre ei. Nu era departe de Londra, vreo patruzeci de kilometri, ba exagerez - să fi fost douăzeci şi cinci - treizeci. Ne-am înghesuit în rabla lui pe patru roţi şi, tot într-un râs şi-n lauda lucrărilor mele, nici nu ne-am dat seama când am ajuns. Acolo, altă vodkă, alte glume.**

Se uită la el cu irisuri sclipitoare de metal negru topit. Privirea sa parc-ar fi propus să denunțe cele ce au urmat, fără să mai fie necesară cuvântarea. Această ezitare nu dură decât o clipă. După care, reveni iarăşi la narare:

- Nu ştiu să te respecte cât de cât ca femeie şi ca artist plastic. Profită de tine...

Îl aținti drept în pupile, cu acea licărire grea a insului care voieşte să fie neapărat crezut.

- Ce a mai fost şi atunci!, zâmbi doar pentru sine, amuzată, cu decență, de rememorare. **Au profitat fără fasoane**, hohoti.

- Toţi patru?!, fu uluit necunoscutul, neîndoindu-se asupra sensului afirmației.

Ea răspunse liniştit - cifra n-o înspăimânta cum o făceau prejudecățile cu mintea lui nededată unor astfel de spovedanii:

- Bineînţeles, tuspatru, că doar nu erau proşti... şi, după aia, închipuiţi-vă - sunt femeie măritată, chiar dacă întârziu, acasă sunt datoare să ajung înaintea zorilor, nu e normal? Când le-am zis asta - ce credeţi?! -, m-au informat că erau prea obosiţi şi că băuseră prea mult pentru a se sui la volan (parcă atunci când am plecat într-acolo nu eram tot beţi?). Şi au adăugat că dacă mi-era dor de soţ, s-o pornesc pe jos, pe şosea, că mă conducea direct la el... Pictorii nu sunt oameni serioşi. Aşa că acum, dacă mi-au propus să căutăm un alt loc unde să mă sărbătorească, am refuzat. Să nu se suie, dom'le, unul în dărăboanţă să conducă o doamnă când mijeşte de zi?!...

Era indignată fără mânie - şi asta îi şedea bine, fiindcă trăda o fire iertătoare, înțelegătoare cu slăbiciunile omeneşti, luându-le drept ceea ce erau, nu semne ale răutății ci, în cazul împărtăşit lui Trampley, pur şi simplu ale lenei şi ale unei prea mici deferențe față de femeile maritate şi de problemele lor.

George Trampley fu înduioşat de generozitatea cu care-şi judeca cobreslaşii. Mai ales îl impresiona că nu confunda planurile, cum se petrece deobicei. Femeia purta recunoştință pentru omagiile ce i se aduseseră în noaptea cu pricina; cât despre faptul că fusese lăsată s-o pornească atâția kilometri pe picioare, o supăra - că ostenise şi-şi încurcase mintea cu născocirea unei minciuni când asta putea fi evitat.

Din înduioşare, bărbatul căzu în admirare, iar din admirare se pomeni curios. Auzind-o conchizând că nu era ea femeia să mai viziteze un bărbat acasă, că nu te mai conduce înapoi, se interesă, fără prea mult curaj:

- Iar dacă eu aş dori să vă mai întâlnesc, n-aţi veni la mine?

- Nu e nevoie. Vă învăţ eu cum să facem.

Înălțarea sprincenelor lui încurajă dezvoltarea temei celei noi:

- Vă dau adresa mea - avem o grădină minunată, e o plăcere să poftiţi să staţi la umbră, cu un un pahar de bere în faţă, iar soţul meu are năravul să tragă la măsea -, vă împrieteniţi cu el şi, cum lipseşte mult de acasă, nimeni nu ne-ar deranja; iar dacă bagă de seamă careva din vecini că veniţi prea des, nu e nici o mirare: sunteţi prietenul soţului meu, deci şi al meu; aveţi uşa deschisă la orice ceas.

Privirile domnului Trampley căzură asupra unui nud de pe peretele dindărătul artistei. Înfățişa o femeie - cine o fi fost? -, aplecată, din picioare, să ridice o paiață de cârpă galbenă. Era prezentată din spate. Fesele imense i se despărțeau îmbietor; umpleau întreaga pânză. Constituiau un univers plastic în sine, un univers deschis.

*

ÎNTINDEREA DE LIGAMENT

EDUCAŢIA BRITANICĂ ne-ndeamnă să ne ocupăm cât mai mult timpul în adolescenţă cu sportul. E un mijloc propus tocmai pentru a ne îndepărta de alte preocupări ale trupului: să ne consumăm energia ce clocoteşte-n noi la vârsta aceea. Personal, m-am apucat de sportul cel mai sălbatic: rugby, socotind eu că duritatea lui e mai potrivită să smulgă din mine eventualii draci ai cărnii. Am participat la nouă antrenamente, iar la al zecelea am făcut o întindere de ligament, la genunchiul stâng. M-am prezentat la Spitalul de copii. M-a-n-tâmpinat o asistentă medicală.

- Aha!, am izbucnit, cu subînțeles, că-l ştiam pe prietenul meu agresat de femei întruna şi-l bănuiam că şi de data aceasta tot despre o astfel de întâmplare era vorba.

- I-am explicat ce mă aducea acolo şi i-am cerut sfatul în legătură cu cabinetul unde era potrivit să mă-nfăţişez. M-a condus la Chirurgie. Ce crezi c-am făcut pe coridoare, până am ajuns?

- Ai şchiopătat.

- M-am rugat tot timpul, în tăcerea cugetului. Eram foarte credincios, catolic practicant, însă cum nu învăţasem multe rugăciuni pe de rost, am repetat la nesfârşit *"Pater Noster".*

- Bănuiesc că asta te-a vindecat până să te vadă doctorul.

- Nu. Dar nici nu mă durea suficient de tare să nu-l aud pe medic zicând că n-aveam nici pe dracu' şi pe asistentă insistând de mama focului că sufeream de ceva foarte periculos şi că dumnealui trebuia să-mi recomande nişte masaje. Mă mira vehemenţa ei. O priveam ca pe o obrăznicie. Cum să vorbeşti astfel cu un superior? Cum să dai sfaturi unui specialist? Ce presupui că se ascundea-ndărătul încăpăţânării sale?

- Clasica rivalitate dintre asistente şi medici.

- N-ai ghicit. Să te-ajut: specializarea sa era masajul...

- Ah, n-avea suficientă activitate cât i se cerea.

- Aşa-ţi închipui? Mie mi s-a părut că era în căutarea unui mijloc de a mă revedea. Minte proastă, vanitoasă şi obsedată: aşa eram făcut, aşa am rămas. Cum ai fi vrut să interpreteze încăpăţânarea ei un elev cum eram pe atunci?

- Curată obsesie!, am exclamat.

- Doctorul n-a vrut s-audă de propunerea ei nici în ruptul capului.

- Biata îndrăgostită la prima vedere!

- Nu te teme. Nu era ea sperioasa să dea înapoi cu una cu două. Abia de-nchise uşa-n spatele nostru că-mi şi porunci să nu mă iau după el, ci s-o ascult pe dânsa, că mă va face bine cât ai zice peşte, dacă vin în sala de masaj.

- Ai rămas acelaşi râvnitor la călugărie ca pe coridor şi, bineînţeles, nu te-ai dus.

- Nu m-am dus în aceeaşi după-amiază. Am rezistat eroic ispitei timp de două zile, cât să se-ncheie săptămâna. Într-a treia, am bătut la uşă, cu coada-n-tre picioare.

- Astfel ai încăput pe mâinile femeii - la propriu şi la figurat.

- Mai înainte avusese loc un alt incident şi pentru a înţelege bine cele ce au urmat e cazul să le afli în ordine cronologică, fiindcă, întâlnind-o pe Madge - asistenta medicală - mă aflam, într-un fel, pregătit de întâmplarea precedentă pentru ceea ce-mi oferea ea.

- Parcă adolescentul trebuie mult pregătit pentru aşa ceva!

- Eh, nu e atât de simplu. Nu era doar un "aşa ceva" de două parale, cum îţi vine a crede. Era ceva deosebit de complicat, cum nici nu prea au ocazia bărbaţii - da, nici ei, maturii! - să trăiască. Experienţă am căutat, *experienţă* **am găsit. Dar să nu devansez.**

- Va să zică mai trecuseşi printr-un incident.

- Mă aflam în tramvai, cu câteva săptămâni înainte de accidentul la picior. La distanţă de o staţie de casă. Un vagon înţesat prin care mă străduiam să-mi fac loc spre coborâre. Ce puteam gândi atunci? Te întrebi vreodată ce ai gândit într-un moment precis al trecutului? Atâtea milioane de ore din existenţă în care nu putem preciza ce anume am gândit. Nici în acele clipe nu ştiu ce-mi trecea prin minte.

Făcea pe filosoful.

- Ce importanţă să aibă?, m-am mirat eu de insistenta lui batere a apei în piuă.

- Enormă. Pentru mine cel puţin. Când iei în sea- mă că cele ce au urmat cu Madge m-au pecetluit, în felul lor, cu foc... Nu era joacă ce-mi cocea...

- Treci, dom'le, la fapte. Nu mă mai fierbe!, mă enerva întârzierea relatării sale.

- Ai dreptate. Deci, mă aflam în tramvai, storcit între trupurile celorlalţi, năduşit, absent şi în pantaloni scurţi, că nu-mi părăsisem 'uniforma' copilăriei, deşi eram gogeamite flăcăul, înalt ca şi acum. Ei bine, tam-nesam propriile mele picioare mi-au pătruns în conştiinţă. Dacă până atunci mă aflasem într-un vid cerebral, ca omul la-nghesuială, brusc mi-am dat seama că pulpele-mi ardeau. Ruguri. Am perceput că-mi erau îmbrăţişate de două palme, nu prea mari, puţin mai reci ca pielea mea. M-am întors înfiorat. Îndărătul meu, o ţigăncuşă care nu-mi ajungea până la umeri. M-am smuls cu sufletul boţit. Aveam o părere atât de bună despre castitatea mea ... Am coborât din mersul tramvaiului.

- Că ţi-a plăcut, că nu ţi-a plăcut, te pomenişi târât şi-n ograda corupţiei!, am râs de el.

- Că bine zici. Acele mâini, pe care nu le-am văzut niciodată, m-au învăţat că semenul necunoscut, de sex opus, îşi poate satisface impulsurile

erotice cu tine şi fără încuviinţarea ta, în condiţii total străine de iubire. O lecţie neaşteptată şi pe care n-o căutasem.

- Încerc s-o rezum eu, să văd dacă am priceput-o: ai dreptul să-ţi smulgi plăcerea din oricine. Păi, nu e glumă: şcoala violului!, l-am batjocorit că fusese victima puştancei.

- Eu am dezvoltat ideea de bază: ne aflăm la dispoziţia semenilor noştri şi a poftelor lor, că o ştim sau nu, că suntem de acord sau nu. Profesoara mea tuciurie şi nespus de suavă mi-a formulat, cu un gest discursiv, legea plecării capului în faţa chemării erotice a necunoscuţilor. Legea este echitabilă: şi ei stau cu simţurile despuiate, la îndemâna pornirilor noastre. Trupurile lunecă din palmă-n palmă, în virtutea universalităţii sexuale.

- Dacă am înţeles bine, tu n-ai acceptat să te supui legii, m-am prefăcut a-l lua în serios.

- Gândul că poate fata din tramvai îşi furase o beatitudine fără participarea, nici învoirea mea, m-a făcut să mă răzvrătesc.

- Ai hotărât să te opui totdeauna de atunci înainte, da?, continuai să-l iau în zeflemea.

- Nu. Am decis să-mi aleg eu femeia de atunci înainte. În definitiv, aveam dreptul ăsta, nu? Aşa că în clipa când asistenta medicală...

- ... te-a ales..., am continuat eu, să-i arăt că situaţia nu se schimbase nici în cazul ei măcar cu o iotă.

M-a privit cu reproş, de parcă aş fi făptuit o crimă; mi-a zis brutal:

- De ce nu mă laşi să povestesc cum ştiu eu? Ai dreptate: mă păcăleam singur. Şi de data aceea tot eu fusesem cel ales...

Luându-mi cel mai serios aer din lume, confirmai:

- Părerea mea e că avem de-a face cu o conjuraţie feminină împotriva bărbaţilor. Nu crezi?

N-a luat seama la butadă, ci:

- Noua mea atitudine presupunea că dacă tot trebuie să stingi patima cuiva, cel puţin s-o faci conştient. Sexul soră îmi impunea o conduită. Eram menit să-l slujesc. Sunaseră clopotele şi pentru mine. Mi-am scos carnea de adolescent la mezat.

- Va să zică, te-ai dus; nu te-ai opus ispitei o veşnicie, cum credeam eu...

- Nu. Numai două-trei zile. Reţinusem că Madge, săptămâna aceea lucra după-amiaza, până la şase. La fără un sfert, ciocăneam la uşă. Exact cât să aibă timpul să se-mbrace de stradă, pentru a o lua cu mine la

plimbare. Nu era singură. Se mai afla de faţă o altă asistentă, foarte tânără, poate doar cu un an-doi mai mare ca mine.

- Dar Madge ce vârstă să fi avut?

- 28.

- Te depăşea niţeluş...

- Cu 11- 12 ani.

- Cam mult, nu crezi?

- Rareori am fost impresionat de fetele de vârsta mea sau mai mici.

- Gustul este cea mai personală trăsătură; iată o nouă dovadă. Ce-a zis când te-a văzut? Te-a recunoscut?

- Da. Însă nu cu recunoştinţa la care mă aşteptam, spuse cu o impertinență cum numai el ar fi putut avea. **E adevărat că dacă dădea dovadă de ea, explozia sentimentelor i s-ar fi izbit de o oarecare răceală afişată de mine - şi nici măcar nu era afişată. Efectiv, eram mai curând curios s-o văd cum avea să mă primească decât doritor să leg o prietenie. Cunoşti deosebirea dintre curiozitatea masculină şi cea feminină...**

- Cred că prima este cam indiferentă, nu te angajează cu nimic; pe când a doua...

- Aşa-aşa! E posibil să fi simţit indiferenţa de care vorbeai. Şi ce crezi că mi-a făcut? Mi-a demonstrat, cum numai ea era în stare, că nici n-avea nevoie de mine!

- Te-a anunţat că n-avea timp în după-amiaza aceea să iasă cu tine...

- Mult prea banal, mă ierţi! Doi ani, cât am curtat-o, nu şi-a găsit niciodată vrun pretext, niciodată n-a refuzat să ne vedem! Nu. Într-altfel mi-a dat peste nas: şi-a luat colega-n colacul braţelor, s-a înfipt în ea ca o lipitoare şi, ţinând-o zdravăn - deşi cealaltă nu schiţă nici un gest de desprindere, doar că se roşise ca sfecla -, întoarse ochii spre mine şi-mi zise: - "Uite ce-i fac prietenei mele ...!". Adăugă, de ca şi când m-ar fi luat complice: - "E fată mare...!"

- Ce spui, domnule! Una ca asta n-am mai auzit! Da', în definitiv, ce-i făcea?

- Te-am avertizat că-mi pregătea o... 'gustare - specialitatea casei'! Voia să fie sigură că mă-nvingea de la prima lovitură. Madge îi scoase sânul stâng dintre reverele halatului alb şi mi-l arătă. Îşi coborî mâna şi..., sărutând-o pe buze între timp, ca-n filme,... strecurându-şi-o-ntre pulpanele aceluiaşi halat...

- Na, că-i bună! Şi cealaltă, fecioara? Ce zicea? Ce făcea?

- Se lăsa în voia lui Madge, sfârşită. Gâfâia. Cu obrajii stacojii înecaţi într-un surâs larg, luminos, uitat de-a latul lor, dar care nu mai era ce trebuie să fie zâmbetul, ci se-mpletea cu o dureroasă tensionare a atenţiei asupra a ceea ce simţea... Avea o mască a chinului, ce semăna şi cu una a veseliei; era înscris pe chipul ei ceva ca un fel de beatitudine a blestemului. Mă înspăimântă cuplul lor.

- Ai îngheţat!

- Ăsta-i cuvântul! Am îngheţat, dar m-am şi topit... N-am mai ştiut crâcni. Habar n-aveam ce făceau cu exactitate cele două, nici că lucrul era cu putinţă.

- Dacă ai avut nedumeriri în această privinţă, acuma obţinuseşi răspunsul potrivit.

- Mai potrivit nici că se putea.

- Şi-ţi imaginezi că lui Madge i-a trecut prin gând să te convingă astfel că nu-i erai obligatoriu necesar, că de pomană îţi dădeai aere...?

- E unul dintre motivele ei. Orice act al nostru are mai multe motivări, dintre care una-două sunt precumpănitoare, nu?

- Care să fi fost celelalte?

- Intenţiona să mă-nveţe pe viu ce aştepta de la mine.

- Doar n-o să-mi spui că-ţi propunea să te metamorfozezi în femeie de dragul ei...

- Nu asta-mi cerea. Ci-mi arăta cum se aştepta s-o iubesc. Căci, deîndată ce i-am propus cele fireşti a se petrece-ntre bărbat şi femeie, mi-a replicat că era virgină, că se păstra pentru logodnicul ce urma să fie eliberat din armată, să-şi ia o slujbă bănoasă pentru a se căsători cu ea.

- Nu-i exclus să ai dreptate: ea virgină, cealaltă fată mare. Etica nu era încălcată. Într-adevăr, părea o lecţie de morală practică. Şi altă motivaţie?

- Probabil singura cu greutate: i-a venit pe loc gustul ideii şi nu s-a putut abţine.

- Care idee să-i vină pe loc? Doar cele două n-o făceau pentru-ntâia dată, nu, ce părere ai?

- Sigur că nu. Dar poate c-aveau mai rar prilejul s-o facă-n public. Îi oferea 'iubitei' sale un spectator aproape imberb şi şansa de a-l corupe-mpreună.

- Ulterior cele de cuviinţă dintre voi doi s-au desfăşurat în cadrul aceluaşi trio?

- Nici vorbă. Nu cunosc adevărul asupra relaţiilor posterioare dintre ele. Am întrebat-o, peste câteva zile, ce se mai auzea cu amica sa.

- Voiai să se repete 'coruperea', să faci paşi noi în direcţia respectivă...?

- Nici vorbă. Eram un copil foarte politicos; am intenţionat să-i arăt că mă interesau toate câte o preocupau.

- Şi?

- S-a prefăcut că nu pricepea despre cine-i vorbeam. Când a renunţat la acest joc, a ridicat indiferent din umeri.

- I-a sosit rândul să afişeze şi ea indiferenţa.

- I-a sosit.

- Ce s-a-ntâmplat pe urmă?

- De atâta indiferenţă, am trăit împreună vreo doi ani, până a revenit de la oaste logodnicul.

- S-au căsătorit?

- Bineînţeles. Din moment ce era fecioară...

*

FEMEIA DE ALĂTURI

LUCIE A DESCOPERIT, nu cu suficientă uimire, după părerea mea, că trăia, la rândul său - adevărat că-n închipuire, dar cu vigoarea realității -, toate câte îi povesteam a fi trăit alte femei alături de mine. Trăia până la finalizarea eruptivă a dorinței, o finalizare tandră, interiorizată, din care eram oarecum exclus.

Socoteam că era mai potrivit să apară sentimentul geloziei în astfel de împrejurări, când un bărbat îşi relatează femeii iubite acum felurite aventuri, mai superficiale sau mai profunde, ce l-au marcat odinioară. O întrupare de acest soi, nu doar imaginativă, ci chiar prin forțarea limitelor cărnii absente a celeilate partenere era o surpriză psihologică. Lucie prelua simțurile şi simțirile eroinei din istorisirea mea. Se furişa în trupul ei. Se ciucea în adâncul căldurii ei umede şi mă primea acolo, de ca şi cum în ea pătrundeam, când pătrunsesem în cealaltă. Era un furt de personalitate; întemeiată pe el, repeta scena din trecut cu o intensitate sporită față de relatarea ce-i făceam. Proiecta asupra ei înseşi cele şoptite de cuvinte. Le muta în celulele sale, adăugindu-le propriile-i emoții, dublând-le cu propriile sale dorințe.

Găsise o metodă să se bucure în locul tuturor femeilor, să le frustreze de ceea ce le era mai autentic şi mai personal. Şi cu cât trecuse mai mult timp de la fapta reală din trecut, cu atât era mai exultantă în jaful la care se deda. Mă reînvia pe mine cel de atunci şi mă folosea în pielea însăşi a femeii de atunci. Va să zică, una dintre marile ei satisfacții - nu numai în atari ocazii - era să-şi ia plăcerea tâlhăreşte. Eram absolut siderat de capacitatea sa de a-şi apropria

drepturile femeilor, necunoscute decât prin vorbele mele, drepturile lor la intimitate şi o iubeam cu atât mai mult cu cât îşi vădea ca fără limită această sete pentru sexualitatea resimțită de femei străine.

Modalitatea sa specială de a degusta erotismul meu, mai ales din copilărie şi adolescență, îmi determina şi mie direcții noi de îmbogățire ale prezentului, pentru că, prin ea, reînviau numeroase femei; reînviau altfel decât le cunoscusem, înflorite din carnea ei, altoite pe sânii, fesele şi în vulva sa. Lucie nu se mai reprezenta doar pe sine însăşi, ci reprezenta mereu alt chip: al ei şi al ACELEIA, indiferent pe care o alegea pentru întâlnirea cu mine.

De aici şi până la a ne închipui că participa o a doua femeie la jocurile nostre erotice nu necesita decât un pas alături de calea obişnuitului.

De cum mi-am dat seama de rolul stimulator al acestei ființe inexistente, am început a-i propune, în timpul iubirii, spre bucurare, trupul imaginat.

Nu mică mi-a fost mirarea când îmi solicită, gâfâit, să-i confer aburului cu corp de poveste o siluetă cunoscută ambilor, să-i pun un nume. Inițial, am ales două rude de-ale sale: o nepoată şi o vară, ambele necăsătorite, ambele fragile, părând mai puțin dotate să-şi zmulgă singure satisfacțiile din existență, semănând prin asta cu ea însăşi în tinerețea pe care, acum, i-o ghiceam şi mai tristă decât o intuisem.

Parcă le dădea dându-şi sau, dacă vreți, îşi oferea oferindu-le dintr-un preaplin ce acum, în sfârşit, o covârşea. Finalmente, se umplea de suficientă bucurie pentru toate femeile de pe pământ, ceea ce mă răsplătea pentru aspirația mea de a-i dărui toate de câte nu avusese parte.

Nepoata, care, de altfel, îi purta şi numele, parcă ar fi simțit în ce era implicată. Alături de dormitorul lui Lucie se găsea sala de baie a apartamentului. Când Lucie cea tânără, venea în vizită şi adăsta câteva zile în casa mătuşii sale, se întâmpla ca în timpul îmbrățişărilor noastre furtunoase să ne incite şi mai mult în clipele când pătrundea în încăperea alăturată dormitorului şi ne lăsa să participăm auditiv la cascada țâşnită din fierbințeala trupului său delicat, care cascadă era opusă acestuia: impetuoasă, ucigătoare.

Sosirea ei intempestivă împreună cu o prietenă, o făcu pe Lucie a mea să-şi iasă din baierele ce-i închingau straşnic, în mod obişnuit, decența şi să-mi istorisească înflăcărat, la telefon, de față cu tinerele, ce spectacol colorat şi neprevăzut îi aduseseră în casă. Cum mă invită şi pe mine să nu pierd un atare prilej, îmi repetă, amuzată, la apariția mea, câte i-a fost dat să vadă la fete; dar acestea nu reluară exhibiționismul, deşi păreau încântate că li se aprecia show-ul.

Fără voia ei, i se întâmplă şi lui Lucie cea matură să se exhibe în fața nepoatei. O furase somnul, pe jumătate dezbrăcată, pe jumătate nu. Trezindu-se brusc, la sosirea foarte tardivă din oraş a nepoatei, alergă buimacă în odaia acesteia, să verifice dacă revenise cu adevărat sau doar i se păruse. După ce discutară vrute şi nevrute, se întrebă cu foarte mare întârziere de ce nepoata nu o ațintea în ochi, ci căta mai tot timpul spre poala ei. Îşi coborî şi ea uitătura într-acolo şi descoperi stupefiată că o lăsase pe adolescenta ei dragă să se înfrupte din priveliştea sexului său, rămas dezvelit cu inocență în fața căutăturilor ei curioase.

Poate astfel de incidente, peste ceea ce-i oferea intuiția atât de sigură a vârstei, o îndemnau uneori pe Lucie-bobocul să năvălească în dormitorul unde abia izbuteam să trag hainele pe mine din fugă, după ce o lăsa pe mătuşă împietrită, năucă, lângă uşa pe care i-o descuiase, chemată de sonerie, şi să inspecteze cu încetinitorul fiece detaliu al păturii, întinsă grabnic şi neglijent peste aşternut datorită neaşteptatei ei intruzii. O făcea cu figura albă sau stacojie, căzută într-o stare de hipnoză, fascinată de panorama patului. S-ar fi spus că între mobila aceasta şi ea se purta un dialog pe care eu unul nu-l auzeam, deşi-i ghiceam tema divulgatoare, un dialog din care studenta nu voia să obțină decât confirmări ale presupunerilor sale amețitoare.

*

Acea altă încăpere a casei unde dormea nepoata, când sosea în vacanțe, nefolosită de Lucie decât pentru rudele şi prietenele sale, fu închiriată unui cuplu tânăr în timpul unei ierni. El lucra, ea studia. Soțul muncea foarte mult, neajungând acasă decât serile. Nevasta rămânea prea îndelung singură. Descoperise relația dintre mine şi proprietăreasa ei şi deseori îi surprindeam paşii lipăind pe lângă uşa ce ne despărțea de coridorul conducând la sala de baie menționată mai sus. Erau treceri insinuant de frecvente; ne revelau cât de grea îi era solitudinea şi cum ne folosea pentru a-şi ogoi curiozitățile anevoie de potolit cu un bărbat prea ocupat.

Una dintre întâlnirile dintre Lucie şi mine din acea perioadă a fost în mod deosebit turbulentă. Exaltarea doamnei depăşi orice limită a icnirilor, gemetelor şi strigătelor. Parcă Lucie ar fi ars pe rug.

Sosi timpul plecării mele spre propria-mi casă.

După ce am avertizat-o cu şoapte blânde asupra intenției ce aveam, oricât de greu îmi venea să mă despart de ea, după ce am căutat să-i temperez durerea despărțirii cu sărutări liniştitoare, i-am desfăcut binişor brațele încleştate după gâtul meu, am suferit în tăcere, cu o ultimă plăcere mâhnită, cele din urmă muşcături ale sale sălbatice şi m-am ridicat.

În seara aceea nu ştiu ce diavol al nesăturării nu-i dădea pace. Căzu într-un fel de transă a absenței. Pe parcursul acesteia, m-am grăbit să mă îmbrac, m-am aplecat iarăşi asupra ei şi mi-am depus buzele pe uscăciunea dogoritoare a gurii sale. Apoi m-am retras.

Când să străbat vestibulul, deschiderea bruscă a uşii de la camera închiriată mi-a atras atenția că din nou fusesem pândiți. Lucrul nu era deloc de mirare, deoarece clamoarea noastră putea ridica-n picioare întreg cartierul, de aceasta sunt convins.

Chiriaşa nu se aştepta să dea cu ochii de-a dreptul de pupilele mele întrebătoare, deşi asta voise cred: să mă întâlnească. Obrajii-i arătau ca ardeii capia.

- Doamna Lucie..., se bâlbâi.

- Doriţi să-i spuneţi ceva?, am ajutat-o.

Mă privi cu recunoştință, în acelaşi timp abia reținând efluviile senzuale ce-i răbufneau ca nişte flăcări din pupile.

Am auzit un zgomot grăbit de paşi înapoia mea. Niciodată nu se întâmplase ca Lucie să nu mă însoțească la ieşire. Numai de data aceasta continuase să zacă în neputință când părăsisem dormitorul. Am înțeles că, în sfârşit, se dezmeticise. Conlocutoarea mea nu dădea semne să fi făcut aceeaşi remarcă, zăvorâtă cum era în propriile-i obsesii şi nerealizări.

- Vă spun dumneavoastră..., încercă să lege vorba, prea înecată în trăiri contradictorii ce o zăpăceau.

- De ce? Uite-o pe doamna Blake...

O urmărisem, cu o a doua încordare a atenției, de cum o auzisem, îngrijorat în legătură cu echilibrul mersului său, deoarece i se mai întâmplase să leşine la ridicarea din pat, după amor. Venea, încurcată de halatul de baie albastru decolorat, pe care se străduia să-l tragă pe sine, neizbutind deloc ceea ce-şi propunea. Enervată de nesupuşenia lui la gesturile ei haotice, îl lăsă să cadă-n urmă-i, cum se apropia. Apăru pe după colț, în pielea goală, cu sânii zbătându-i-se încă de violența scurtului marş forțat, cu perii pubisului inelați smocuri-smocuri şi erecți datorită îndoitei noastre rourări a efortului.

- Lucie, tânăra doamnă vrea să..., am încercat să-i atrag atenția asupra căutăturilor ce o descopereau avide.

Dar nu avea urechi să mă audă. Mai micşoră distanța dintre noi, astfel încât să-mi cadă la piept. O priveam pe cealată peste creştetul ei. Nu pricepeam prea multe din cele ce-i treceau prin minte şi inimă, dar aveam certitudinea că, închizând uşa îndărătul meu, le lăsam pe ambele într-o stare de

imponderabilitate propice reluării dragostei, cu unul dintre parteneri schimbat, deşi se poate ca doamnele să nu-şi fi găsit drumul împreună.

Peste câțiva ani, Lucie mi-a mărturisit că o vizita, când şi când, pe fosta ei chiriaşă, în căminul ei din alt capăt al țării.

- Ce sentiment ai când stai de vorbă cu ea? La cât eşti de riguroasă să nu laşi să transpire nimic din trăirile ce te-ar putea trăda, nădăjduieşti totuşi să surprinzi în privirile ei o reminescenţă a acelei seri? Vrei să citeşti în aceea opinia sa despre tine? Te stimulează gândul că acea femeie te cunoaşte goală şi e martora auditivă a amorurilor tale? O cauţi pentru că speri să poţi, o dată, vorbi cu ea despre cele petrecute? Te gândeşti că vei reciti între pleoapele sale pofta ei din acea seară?

Mi-a răspuns sibilinic ca totdeauna când a venit vorba despre intimitatea ei:

- Poate că toate la un loc...

*****

După căsătorirea verişoarei şi a nepoatei sale, Lucie refuză să mai fie amestecate în fantazările noastre. Argumentul ei fu zăpăcitor:

- Acum nu mai au nevoie de mine pentru a-şi lua plăcerea.

Înseamnă aceasta că le implicase în iubirea noastră doar dintr-un simțământ caritabil, conştientă - din propria-i experiență - de deşertul arzător al simțurilor pe care-l străbăteau în singurătatea lor şi că intenționase să li-l irige cu plăcerile ce se răsfrângeau din îmbrățişările perechii noastre, plăceri folosite de ea în scopul unei reverberații de factură magică în destinele celor două rude mai tinere?

Dacă nu greşesc cu această presupunere, concluzia este că amplificarea bucuriei sale erotice, prin chemarea lor la a împărți cu ea senzațiile sale, avea o cauză filantropică: juisa cu atât mai vulcanic cu cât credea că, prin ea, cele două tinere erau mai satisfăcute. Asta, folosindu-se de o gândire magică - spuneam - verificată pe pielea ei, a ei care se bucura de trăirile altor femei de parcă ea ar fi fost acelea înseşi.

Am socotit că o atare deducție mă va conduce la afirmarea că Lucie se comporta mai curând ca o rudă grijulie pentru fericirea membrelor tinere ale familiei decât ca o posedată de patimă. Dar era o greşeală, căci ce este iubirea carnală altceva decât dorința ca partenerul să-ți împartăşească trăirile? Or, acesta aş zice că era țelul ei când le adopta partenere imaginative pe cele două. Astfel privite lucrurile, ele îi erau *partenere,* cu adevărat.

*

O altă experiență a fost dusă câțiva paşi mai departe de către doamna mea. Împrejurări tragice au întrerupt-o înainte de desăvârşirea finală.

Camera de servici o închiriase unei mediciniste deosebit de inteligentă şi sensibilă, marcată de o dereglare glandulară datorată unui tratament prost aplicat cu prilejul unei boli din copilărie. Chipul atrăgător, armonios, colorat de blândețe, de dulceață, de un magnetism delicat ce acționa pe nesimțite asupra conlocutorilor, toate acestea împerecheate unei înțelepciuni premature, ca şi unei temeinice pregătiri profesionale ce-i făcea conversația interesantă şi instructivă, la calitățile precedente adăugând ea şi o expunere rațională, neşocantă şi amuzantă, chipul îi era susținut de o robustețe a trupului, exagerată de ea ca neplăcută, dar nefiind deloc astfel, ci dimpotrivă. Complexul de inferioritate, creat mai curând de îndelunga spitalizare la vârsta jocurilor copilăreşti şi întărit prin infidelitatea adolescentului care i-a stârnit prima iubire, ea şi-l atribuia înfățişării care, de fapt, îi era agreabilă. Se numea Doris.

O cuceri cu repeziciune pe Lucie, răspunzând de aceasta bunul ei simț, drama existenței sale tinere sortite eşecului sentimental - după propiile-i previziuni -, curățenia ei trupească şi mai ales interesul pe care-l arăta de a-şi continua formarea în umbra rațiunii dense a prietenei mele şi sub auspiciile principiilor sale austere şi sigure. Doris o admira, se confesa ei, avea încredere în ea. La acestea, Lucie răspunse cu o încredere egală, o prețuire asemănătoare şi cu acele jumătăți de spovedanii în care era meşteră mare, numind lucrurile prin nenumire, aşa încât, de nu erai prevenit, nu puteai niciodată să bănuieşti adevărul decât într-o măsură insignifiantă.

Am aflat tardiv faptul că unele dintre aceste împărtăşiri din viața sa intimă mă priveau. După cum îi sta în fel, afirma că bărbatul la care făcea aluzie adusese fericirea unei doamne prietenă cu ea. Descrierea lui, însă, nu o înşelă pe Doris, care cunoştea destule despre cuplul nostru, din deducții personale, frecventând suficient de des apartamentul gazdei, curioasă să ne cunoască împletirea pe care o izbuteam dintre o intelectualitate aspră, închinată unei munci extenuante practicată în doi şi o senzualitate debordantă. Probă a celei din urmă era şi vestimentația extrem de sumară în care o primea Lucie, când sosea pe nepregătitelea şi Doris se amuza reținând-o pentru cine ştie ce pricină inventată ad-hoc, cunoscând prea bine că mă aflam îndărătul uşii împinsă în grabă a dormitorului, aşteptându-mi iubita să se înapoieze, în aceeaşi despuiere pe care o ghicea studenta la Lucie, printre pulpanele desfăcute parțial ale capotului ei scurt şi anevoie de legat. Lucie sosea în întâmpinarea ei emanând miresmele dragostei.

Acele confesiuni ascunse şi mai ales participarea pe furatelea la intimitatea noastră îi creaseră lui Doris o stare de aşteptare, acompaniată (folosesc termenul în sensul jocului mâinii stângi la pianist) de senzualitatea pe care ea însăşi o strecurase în amiciția cu Lucie, istorisindu-i intimitățile dintre ea şi un student cu care-şi amăgea aspirațiile la fericire. Băiatul o satisfăcea atât intelectual cât şi carnal prea puțin, dar spera ca el să-i ceară mâna. Pentru a-şi asigura căsătoria cu acela făcuse un sacrificiu însemnat: pierduse un an de studiu, folosindu-se de o internare în spital, să-şi ia licența odată cu tânărul mai mic ca vârstă, să nu scape prilejul absolvirii lui şi să întemeieze un cămin deîndată ce urmau să-şi ocupe posturile fiecare în profesia lui.

Doris se strecură, într-o zi după ce descinsese în mod evident fără motiv plauzibil, în convorbirile noastre, se strecură cu o încărcătură erotică, întărită de constatarea noastră comună că roşea de câte ori mă zărea şi trebuia să-mi adreseze cuvântul. Din ping-pong-ul remarcilor noastre se mută în frazele întrerupte ale îmbrățişărilor. Ne-am pus pe rând întrebări privitoare la înfățişarea ei în nuditate, la orientarea dorințelor ei, la cât şi cum participa cu închipuirea la ce intuia a se petrece între noi. Şi... Lucie 'mi-o aduse' în odaie şi în pat, oferindu-mi-o cu furie şi încăpățânare, pe calea poveştilor născocite.

De atunci înainte nu mai furăm doar doi, ci ne asociam în trei pentru dulcea noastră nebunie, mult mai intensă decât puteau simțurile să ne delecteze neajutate de imaginație. Pe rând o covârşeam cu ceea ce ar fi trebuit să reverse peste ea tânărul care o curta - insuficient de dedicat ei, înțelegeam -, făcând-o părtaşă unui rai pe care n-avea cum să-l înconjoare cu mintea din moment ce nu gustase din fructele lui oprite, dar pe care dădea semne a-l fi presimțit. Patul lui Lucie devenise pajişte a rostogolirilor înverşunate a trei trupuri însetate de încleştări, de privelişti, de gusturi, de miresme, de temperaturi, de umezeli, de postúri necunoscute, de nervi excitați şi strepezitori până la urlet sau de pacea finală tot mai rar zguduită de încordări pe cale de a se stinge. Nu mai ştiam de mine şi, uneori, mă întrebam în ce măsură rămăsesem barbatul lor şi nu femeia posedată de ele.

Pe Lucie o simțeam ajunsă la un punct maxim al dezvoltării eului. Din acel punct stăpânea destine, le dicta demersul următor, le hărăzea sentimente şi senzații, le potrivea existențele după inspirația unui compozitor de poeme simfonice, iar după ce concepea aceste creații mai mult decât muzicale, le şi dirija folosind instrumentele făpturilor noastre. Avea ceva dintr-un demiurg colos şi atotputernic. Această caracteristică urma să i se dezvolte în ani până la a preschimba total relația noastră, în care eu fusesem inițial stimulatorul, pentru a prelua ea locul profesorului, organizatorului, stăpânului muzicii.

O chemare în provincie îi dădu ocazia să pună în practică un plan tainic, ținut straşnic ascuns de mine până atunci. O chemă pe Doris, de față cu mine, şi-i ceru să-mi aducă-n lipsa ei un obiect surprinzător de inutil; insistă ferm şi obținu făgăduința fetei de a-şi ține promisiunea.

La primul telefon pe care mi-l dădu, a doua sau a treia zi - locuiam la ea cât lipsea -, mă întrebă, zglobie şi pusă pe şotii, dacă venise studenta şi dacă se petrecuse ceva, fără să specifice ce, dar lăsând lucrurile evidente prin veselia cu care mi se adresa.

Nu fusesem pornit în nici un caz s-o înşel, mai ales în casa ei, în aşternutul ei. Împins de ea, am tras concluzia, că datorită numeroaselor noastre 'invitări' ale lui Doris în acel pat, cel din urmă nu era doar al lui Lucie şi al meu ci, în aceeaşi măsură, al tinerei. Ea nu reprezenta 'altă' femeie, ci constituia parte din treimea noastră amoroasă. Drept care, cele plănuite de absentă avură loc, eu găsind în chiriaşă o făptură pe deplin pregătită pentru întâlnirea cu mine. Iar dacă anumite mângâieri, în premieră pentru ea, le refuză la cea dintâi propunere, la vizita ulterioară, încurajată şi stimulată de revelarea trăirilor lui Lucie în împrejurări similare, pe care i le-am amănunțit, se repezi să se bucure şi ea de ele, reuşind să-şi atingă scopul plăcerilor chiar doar la pronunțarea numelui gazdei, atât era legată de cea din urmă, pe o cale misterioasă şi greu de retrasat. Pentru o încorporare totală a proprietăresei sale, ieşi de la duş înfofolită în halatul ei. Şi, cât timp ne-am văzut, doar Lucie fu subiectul convorbirilor noastre incandescente.

Uimirea mi se reaprinse: Lucie, şi absentă, avea o forță de neînchipuit de a se impune femeilor, în loc să le stârnească gelozia. Le fermenta sângele până se preschimba în alcool pur.

Mi s-a părut firesc să consider această mică înscenare a lui Lucie, în vederea favorizării legăturii mele cu Doris, ca o trambulină spre împlinirea noastră ulterioară în trei. Numai că tragedia prin care am aflat telefonic că trecea mi-a creat o stare de remuşcări pe care n-am putut-o depăşi. La reîntoarcerea sa i-am căzut în brațe, înecându-mă în lacrimi, ca un adolescent, şi întrebând-o de ce m-a disprețuit într-atâta încât m-a dat unei femei ce nu mă interesa în nici un fel. Unica mea scuză era că trăisem în continuare după partiturile noastre comune. Numai că a treia persoană participantă fusese Lucie, de data aceasta.

Cu această bruscă plonjare în realitatea morală, am rupt vraja. Mi-amintesc că mă ținea sub pieptul ei, apăsându-mă cu umerii şi cu sânii, agățată de capul meu cu degetele crispate, împiedicându-mi orice mişcare a țestei şi țintuindu-mă cu priviri fixe şi străpungătoare ca nişte piroane de oțel, şi că-mi

citea sufletul, ce mi se revela orfan, cu triumful uriaş al femeii ce se simțea adorată.

Acest nou capitol se încheie în coadă de peşte. N-am înțeles niciodată care-i fusese planul. Dar, cât o cunosc, ştiam că o străbătea şi bucuria că Doris devenise conştientă de ce anume primea ea, Lucie, de la bărbat. Iar conştiința acelei conştiințe îi amplifica exultările.

*

O altă întâmplare ciudată din care reiese că undele senzuale răspândite de Lucie în anumite umpleri peste refuz ale sale cu nevoia de mine puneau în mişcare erosuri străine, indiferent de sex, a avut loc într-un oraş unde s-a nimerit să fim trimişi de slujbele fiecăruia în aceeaşi perioadă limitată. Am angajat la hotel o cameră cu două paturi, în intenția ca ea să doarmă cu mine. Instituția ei îi rezervase un pat într-o altă cameră dublă, al doilea fiind ocupat de o scriitoare care-şi lansa o carte pentru copii, o doamnă căsătorită, mică de stat, slabă, cu par şaten spălăcit, inexpresivă, dar amabilă.

Seara am mers amândoi la teatru. Ne aflam în loja centrală în care nu mai se găseau alți ocupanți. Interpreta principală a piesei apăru într-o pijama de un roşu electric. Lucie lansă o remarcă depreciativă la adresa lipsei de măsură a culorii. Urma să descopăr, la hotel, că o pijama roşie, adevărat ceva mai atenuat şi înclinând spre nuanța cheagului de sânge, adusese şi ea, pe care n-o îmbrăcase niciodată până atunci în prezența mea. Poate că vorba aspră mă încerca: voia să-mi cunoască opinia despre acea culoare înainte de a mi se arăta în pijama.

Pe de altă parte, din replica ei mai trebuia să culeg şi altceva decât spuneau cuvintele sale: tocmai înțelesul dimpotrivă, căci efectul acelui roşu violent de pe scenă l-am simțit curând lucrând în lăuntrul prietenei mele. Intră într-o stare de freamăt interior, ce se manifesta prin strângeri tot mai imperative ale mâinilor mele. Nu atribui doar enervării produse de nuanță această transă specială, ci şi jocului scenic, întemeiat cu prioritate pe mişcări provocatoare, aluzive, incitatoare, pline de bruşte treziri instinctuale, iar Lucie reacționa la fiecare dintre ele cu un freamăt, cu răspunsuri date de neaşteptate înfiorări, cu o uscare a gurii, cu unghiile înfipte în palma mea.

I-am atras atenția asupra unui domn care-şi întorcea când şi când privirile admirative către ea, inspectându-i trăsăturile cu aviditate. Pe dată îşi înclină capul către cealaltă parte a săli şi-mi indică un alt domn al cărui interes pentru ea îl sesizase singură. Se revărsa din doamna mea un clocot de orgoliu feminin mângâiat, răsplătit de cei doi bărbați.

Pe drum către hotel n-am vorbit decât despre succesele sale din acea seară şi de fascinația pe care o avusese actrița asupra ei.

Ajunşi la destinație, o neregulă a omului de la recepție îl împiedică să-mi dea cheia camerei mele: o înmânase altcuiva care întârzia să-şi facă apariția.

Am însoțit-o într-a ei. Urmă un du-te-vino între aceasta şi recepție.

Colega de cameră, lipsind eu de lângă ele, făcu o ofertă în care am citit amândoi cu mare surprindere rezultatul vibrației noastre erotice menținută cât mai ascunsă. Pretextul găsirii noastre la un loc era că aveam de lucrat ceva împreună şi de aceea ne îngrijora că nu puteam intra în camera mea, căci aceasta ne întârzia trecerea la munca din acea noapte. Scriitoarea îi propuse să vin 'să lucrăm' la ele, ea nederanjându-ne şi promițând să rămână întoarsă cu spatele la noi orice am fi făcut!...

Nu i-am acceptat sacrificiul, fiindcă hotelul îmi puse la dispoziție o altă cameră, unde ne-am muncit într-atâta încât abia m-a putut ajuta Lucie s-o car în camera lor, când am încheiat câte trebuiau terminate.

Cele petrecute între noi constituiră un nou prilej ce-mi întări convingerea că Lucie, în clipele când îi ceda autocontrolul, devenea imperioasă ca o regină sălbatică, fără nici o reticență.

*

Portretul femeii iubite n-ar putea fi de conceput decât dacă l-aş căuta şi în subconşientul acestor persoane feminine înşirate mai sus. Şi ale altora despre care voi pomeni, poate, altădată.

*

O HOȚIE CE S-AR PUTEA REPETA

MRS. ULPIA DEAN avea o vârstă respectabilă pe care şi-o etala cu dezinvoltură pe fiece petic de carne vizibil. Ceea ce vrea să spună că se afla între optzeci şi câțiva alți ani. Dacă aceste destul de numeroase decenii nu izbutea să le ascundă o datora mai ales lipsei sale de interes pentru atari cochetării feminine ce o plictiseau, deoarece ele, socotea dumneai, erau acelea care scoteau în evidență bătrânețea, iar nu scurgerea anilor în sine. "**Că trec primăverile peste trupul unei femei şi mai târziu iernile",** avea obiceiul să zică, "**e cel mai firesc lucru din lume. Că te zbaţi s-o ascunzi nu este numai împotriva naturii, dar e şi indecent pe deasupra. Asta te băbeşte, pentru că-ţi dă griji care-şi lasă urma pe chipul tău, te urâţesc, te zbârcesc".** Iar numai de riduri nu se putea plânge dânsa, nu: avea o față ca un lighean nou-nouț şi ca emailul lui îi era pielea întinsă pe întregul trup. "**Odihna, dragă Sweety",** îşi dăscălea doamna Ulpia Dean nepoata, "**odihna! Niciodată să nu uiţi de odihnă, ţuşcă scumpă; ea e mama frumuseţii! Femeia să înveţe să facă efortul minim. Acesta este**

elixirul tinereţii". Într-adevăr, mătuşa celei în urmă numite, era o bătrână frumoasă. Se vedea că era bătrână şi te încânta cât de superb ştia s-o arate şi cu câtă bună dispoziție îşi purta povara unui "**secol din care lipseşte adolescenţa",** cum glumea dumneaei.

Fiica sorei sale, în schimb, era o stressată. Pentru ea nu exista lucru uşor de rezolvat pe pământ. Nu găsea şi ea o treabă să nu-i stârnească probleme. Nimic n-o satisfăcea, nici măcar pe jumătate. Posibil să nu fi fost vinovată prea tare pentru sentimentul că-i era viața grea. Tânără, i-a revenit să preia jumătate din dificultățile mamei sale, hărăzită de Dumnezeu cu un soț beteag şi imobil în scaunul cu rotile, ca şi pe acelea produse de sărăcia adusă după sine de inactivitatea lui, că numai două salarii, al ei şi al fiicei sale, intrau într-o casă cu mulți vârstnici, cam pauperi, şi unde se mai număra şi o soră a lui Sweety, de un egoism strigător la cer, căreia nu i-a păsat nicicând decât de distracții şi de garderoba personală, realizate tot din banii celor două furnici harnice şi fără spor.

Sweety venea zilnic s-o hrănească de prânz pe mătuşa Ulpia şi să-i pregătească în frigider cina, ca şi micul dejun pentru ziua următoare. Zilnic o găsea tolănită în pat. Din această poziție conversa venerabila doamnă cu nepoata sa un ceas în cap. Şi-n aceeaşi poziție o părăsea tânăra până a doua zi. Mrs. Ulpia Dean nu se dădea jos să-i deschidă, deoarece se temea de oboseală. Nici n-o lăsa să încuie uşa, când pleca, fiindcă-i era frică să nu fie nevoită, de un incendiu ivit din senin, să iasă grabnic din odaie şi să se trezească în imposibilitatea de a o face, datorită cheii pe care se putea să nu ştie la o urgență unde s-ar fi găsit (dealtfel nu era deloc sigură că mai avea vreo cheie).

Cum încăperea odihnei sale perpetue se afla sub acoperiş - fără nici o jenă putem afirma că era situată în podul unui bloc vechi şi şubred -, un pod supraîncălzit verile, tuşa Ulpia se lăfăia în aşternutul pe care Sweety se străduia să-l țină mereu curat, schimbându-l la trei zile, după cum fusese solicitată de îndrăgita ei tanti, doamna Dean se lăfăia, ziceam, în anotimpul torid ...în pielea goală! Situația nu-i crea nici un inconvenient social, pentru că nimeni n-o vizita cât era ziulica de lungă, în afară de prea iubita sa nepoată, după cum am încunoştințat cititorul, şi de speakerii B.B.C.-ului, aceştia pe calea undelor, pe care se distra să-i apostrofeze destul de vulgar şi ale căror comentarii le contrazicea cu tot soiul de argumente de bun simț. Cât privea ținuta sa, dezvolta o întreagă teorie în apărarea acesteia şi i-o împărtăşea cu generozitate şi lui Sweety: "**Trupul se cade să respire. Nu-i bine să-l acoperi cu tot felul de prostii! Lasă-l în starea lui edenică măcar aici, pe pământ, că Dincolo nu ştim ce ne aşteaptă. Dar de pomană te-n-văţ eu...",** ofta dumneaei, după ce

arunca o privire cercetătoare asupra nepoatei sale cu fruntea mai tot timpul chinuită de încruntări, **"...Niciodată n-o să-mi dai ascultare să trăieşti şi tu sănătos!... Toată ziua roboteşti, îţi cauţi de lucru, te fâţâi de ici-colo fără rost şi mai spui că eşti tânără. Şi nu laşi niciodată trupul liber de cârpe. Apoi eu, la vârsta ta... Apropo, câţi ani mai ai?".** Nu vom duce indiscreția până acolo încât să trădăm vârsta lui Sweety, deşi ar merita această dare-n vileag pentru a o deştepta din indolența sa în privința scurgerii timpului fără roade maritale, că de pomană i se trecea an după an şi nu pricepea cu câtă obrăznicie năvăleau vârsta medie, cea de a treia şi câte or mai fi, asupra făpturii sale puțintele şi aşa nedotată de Dumnezeu decât cu amărăciuni.

Într-o bună zi, când Sweety sosi cu sufertaşul încărcat cu mâncarea cea mai îndrăgită de doamna Ulpia Dean, o găsi pe aceasta într-o stare de excitare cum n-o mai văzuse.

- Închipuie-ţi, ţuşcă dragă, ce mi s-a-ntâmplat! A intrat un hoţ să mă prade! Pe tine te-a jefuit careva până acum?

În tonul său, nepoata citi, cu oarecare mirare, o urmă de mândrie, de ca şi cum ar fi fost firesc ca numai doamna Dean să fi fost aleasă pentru acel atac reprobabil.

Răspunse tot dumneaei, deoarece nepoatei îi pierise graiul:

- Probabil că nu. Dacă o păţeai, aveai şi tu alt curaj în viaţă! Nu. Mă uit bine la tine: nu eşti omul să dea peste el o pleasnă ca asta...

- Nu prea. Slavă Domnului!, exclamă fericită Sweety cea fără noroc la tâlhari. **Asta mi-ar mai lipsi!**

- Păi, să ştii că-ţi lipseşte! Te-ai mai trezi şi tu din amorţeala insipidă în care vegetezi.

Când a auzit-o vestindu-i nenorocirea, inima tinerei a-nceput să bată ca un ciocan pe dinăuntrul pieptului. "Biata tuşă Ulpia! La vârsta dumneaei să aibă asemenea emoții!... Puteam s-o găsesc moartă!" Curând, însă, se linişti: umorul celeilalte era imbatabil. Nimic n-o putea scoate dintr-ale sale: rămânea, până şi-n fața şocurilor cele mai mari, surâzătoare şi stăpână pe sine ca o regină.

- Nu mă-ntrebi cum a fost?

- Ba da...

- Află că a fost minunat! Nu mă mai aşteptam eu la anii mei la... Stai să vezi! Eram întinsă cum mă ştii şi tocmai mă minunam cât de prost serviciu meteorologic are B.B.C.-ul, că niciodată nu aduce o veste mai palpitantă, cum ar fi un uragan să şteargă Londra de pe faţa pământului - că dacă oi muri eu, cui mai foloseşte existenţa Capitalei?! - sau un viscol în plină vară - total lipsiţi de imaginaţie şi originalitate indivizii ăştia! -, când

constat, într-o doară, că se înclină uşurel clanţa uşii. Până să mă frec la ochi, se porneşte şi uşa însăşi să se crape milimetru de milimetru. Am cam îngheţat. Mi-am zis c-o fi venit vreo fantomă; altcineva cine să mă caute?

- Putea fi proprietăreasa.

- Nu mă poate suferi. Nici eu pe ea. Şi dacă ar îndrăzni una ca asta, aş alunga-o să mă ţină minte!

- Putea fi..., dar Sweety îşi dădu seama că altcineva nu putea fi: pe mătuşa ei n-o căutase nimeni de când cu bomba de la Hiroşima. "Doar Pompele Funebre de la colțul străzii, dacă au cumva o listă cu vecinii, ce să cuprindă şi o rubrică a vârstei lor şi s-au gândit să mai verifice starea în care se află...". Îşi ascunse acest gând cu mare băgare de seamă.

- Pricepi că doar o fantomă ar fi putut intra la mine? Aşa că am strâns tare din dinţi, să nu-şi dea seama că-mi clănţăne plăcile. Şi am aşteptat. Recunosc că, deşi mi-era frică, eram şi tare curioasă. Iar curiozitatea mi-a fost răsplătită. Doamne, Sweety, ţuşcă scumpă, tare-s frumoşi băieţii!

"Vai de mine, s-a scrântit, săraca, de frică. Ce legătură are una cu alta? Asta, da, nenorocire! Să fiu datoare s-aduc şi doctorul acum..."

- Care băieţi, mătuşă?, adăugă ea cu glas tare, să se edifice cât din mecanismul minții i se stricase aproape centenarei.

- Cum 'care'?! Băieţii ca ăla de a fost pe la mine!

- Ce băiat a fost pe aici?

- Hoţul! Despre ce vorbesc?!

- Păi, încă nu mi-ai spus nimic de hoţ. Era tânăr?

- Mai tânăr ca un soldat în termen!

Soldații în termen constituiseră quinta regală a conversațiilor ei din urmă cu patruzeci de ani. "Iată că revine la acest subiect demult uitat. Ce curios!"

- Şi pe cine căuta?

- Pe mine! Cum 'pe cine'?! Pe mătuşa ta, Mrs. Ulpia Dean în persoană!

Lui Sweety i se părea totul atât de neverosimil încât uitase cât era de dramatic ceea ce-i comunicase sora mamei sale şi, în loc s-o grăbească să ajungă mai repede la esențial, se lăsa furată de logica ilogică a aceleia pomenindu-se şi ea că punea întrebări stupide. Se mustră în sinea ei pentru cât de proastă se arăta şi se repezi să îndrepte situația:

- Te-a brutalizat? Era înarmat?

- Şi cu ce armă..., lăsă doamna tolănită în fața sa să i se piardă răspunsul în vagul unui surâs amețit. **Iar de brutalizat, de ce s-o facă? Nu m-am opus. Dimpotrivă!**

- Cum "dimpotrivă"?!

- Absolut! E un vechi truc de-al meu: când mă atacă oricine, mă las pe spate. Am învăţat-o de la căţei. N-ai văzut ce fac când se apleacă un necunoscut spre ei şi-i atinge cu palma? Se trântesc cu burta-n sus şi ridică picioarele; eventual dau drumul şi la pipi.

- Ah! Asta ai învăţat de la ei..., zise nesigură pe auzul ei cealaltă, aşteptând totuşi e explicație mai de Doamne-ajută.

- Eu n-a fost nevoie să mă trântesc cu burta-n sus, că stăteam lungită cum vezi.

- Tot aşa, fără cămaşă de noapte?

- M-ai găsit vreodată cu cămaşa pe mine? Nici nu ştiu dacă mai am. Crezi că mai am? Ar trebui să ieşim într-o zi, să dăm o raită pe la magazine, să văd dacă găsesc una şic, cu imprimeu cu floricele de nu-mă-uita.

- Şi el?, o întrerupse Sweety, cu gândul la hoț.

- Care "el"?, fu stupefiată doamna Ulpia de cât se ramolise nepoata sa, că scotea vrute şi nevrute din gură.

- Tânărul care a năvălit peste dumneata...

- Ah!, îţi spuneam că n-a fost nevoie să mă trântesc cu burta-n sus; iar de ridicat picioarele, mi-e ceva mai greu la anii mei. Însă a înţeles sensul, deşi n-am rostit nici un cuvinţel, mă crezi?

- Ce "sens"?

- Sensul acordat de căţei trântirii pe spate: 'Mă predau fără condiţii!' vor ei să zică, doar că nu pot vorbi ca noi. Dacă m-aş fi aflat în altă poziţie, aş fi ridicat mâinile-n sus, ceea ce dobândeşte acelaşi înţeles, când te somează poliţia. Dar e foarte greu aici în pat să-ţi ridici braţele. Mă crezi, dragă Sweety?

- Da, e foarte greu aici în pat, nu vru s-o contrazică nepoata ei.

- Dacă n-am fost în stare să ridic nici picioarele, ce m-am gândit? "Hai să le desfac", **mi-am spus.** "O să mă-nțeleagă el, că dacă-i hoț nu poate fi un prostălău."

- Şi?

- Nu era prost.

- Şi?

- După ce mi-a dovedit că m-a-nţeles, până la urmă a plecat.

- Ce ţi-a luat?

- Ce să-mi ia?

- Păi, nu ziceai că-i hoţ? Hoţul ia.

- A luat ce i-a trebuit şi a plecat.

- Asta te-ntrebam: ce-ţi lipseşte? Ceva de valoare?

- Da, răspunse grav doamna Ulpia Dean; apoi făcu o pauză îndelungată, îşi modifică trăsăturile astfel încât să aibă toată greutatea cuvenită ceea ce urma să rostească şi apăsă pe cele trei silabe: **- O-noa-rea!**

- Vai de mine, mătuşă! Cum să păţeşti una ca asta?! Nu mai merge aşa! De aici mă duc direct la lăcătuş, să mai pună un rând de broaşte la uşă. De-acolo, la poliţie! Şi să nu te prind că nu te-ncui de acum înainte!

- Lăcătuş?! Poliţie?! Să mă-ncui?! Ai înnebunit?! şi dacă mai vine ...să mă fure?, mustăci un zâmbet şugubăț, cum ştia ea să surâdă de-i ierta Sweety toate ciudățeniile. **- Hai?!**

*

INIȚIEREA

O FETIȚĂ DE APROAPE ŞAPTE ANI, purtând numele binecuvântatei noastre regine: Victoria - 'de aproape şapte ani', fiindcă nu fusese încă înscrisă în clasa întâi primară în acel sfârşit de vară -, a jucat în existența mea ulterioară un rol mai important decât cel atribuit de mitologie ursitoarelor bătrâne cât lumea. Rolul de bază în viitoarea mea curiozitate şi realizare sexuală, pe tot parcursul anilor câți s-au scurs şi se vor mai scurge. Nu m-am mai putut desprinde niciodată de scena născocită de ea, mi-a devenit model de comportament şi pe aceasta am căutat s-o reeditez, deşi n-am devenit conştient de aspirație decât după vârsta de 42 ani, când, pentru uzul şi educația sexuală a lui Lucie, mi-am pus ordine în amintirile de acest gen.

O fetiță atât de mică poate modela cu atâta vigoare destinul psihic al unui bărbat care curând va fi un bătrân? Nici nu-mi vine s-o cred. Şi totuşi amintirile mele converg toate în acel focar al trezirii imaginației sexuale.

Ce date fizice şi morale să fi avut acel copil pentru a mă marca atât de puternic?

Era mai năltuță ca mine - aveam patru ani - cu aproape un cap. Dezvoltată armonic (cel puțin, nu rețin să o fi criticat în forul meu lăuntric pentru vreo deficiență corporală), o admiram numai pentru motivul că era mai mare, suficient de mare, de energică, de plină de inițiative, de autoritară, ca s-o fi adoptat 'şef de bandă'. Din 'banda' noastră mai făceau parte alte două fetițe, una de cinci şi cealaltă de şase ani, cunoscute în acea vilegiatură. Erau localnice, iar noi londonezi. Vic avea o trăsătură ce nu-mi convenea: un nas prea mare pentru gustul meu; era un nas care, fără să fi intrat în contradicție cu criteriile mele estetice în germene, îmi răsărea în conştiință ca ceva neobişnuit la o fetiță şi mai potrivit unei adulte. Îi mai țin minte ochii negri, vii, plini de focul ideilor, de puterea de a-şi transmite cu forță dorințele şi neîngăduind împotrivirea. Aceşti fixatori ai fanteziilor emise de buzele sale mov-trandafirii străbătute de o

mobilitate hotărâtă, mă intimidau. Prietena mea n-avea nevoie să insiste pentru a mă decide să adopt pe dată scornirile avânturilor ei copilăreşti către un joc sau altul.

Poate că-i atribuiam atâtea drepturi asupra mea şi deoarece părinții ei erau în acea perioadă nedespărțiți de părinții mei. Îi simpatizam pe cei doi adulți; chiar îi iubeam; aveam multă încredere în ei, încredere pe care, probabil, o răsfrângeam şi asupra fiicei lor. Totuşi, despre aceasta din urmă se cuvine să spun că mă speria nițel, dacă e să compar sentimentele stârnite de ea cu acelea generate de genitorii săi. Mă speria, pentru că firea mea era mult mai domoală, mai obedientă şi mai ascunsă decât a lui Vic. Drept care ea avea un mare ascendent asupră-mi, tolerat de deosebirea temperamentală dintre noi.

O dată m-am opus ei. Dar nu pentru lungă durată. O singură afirmație a sa, ca răspuns la ezitarea mea, fu deajuns pentru a-mi înlătura orice reținere în a-i da ascultare. În acea 'convingere' a mea, Vic recurgând la 'explicație', regăsesc metoda mamei mele de a mă determina să fac una sau alta. Şi trebuie să recunosc, cu suficientă mirare, că în absența mamei, Vic îi prelua locul, tratându-mă ca pe copilul ei, căruia avea dreptul să-i poruncească, pentru care ştia ce era bun şi rău, care-mi conducea paşii cât mă avea la dispoziție.

În acea dimineață, soarele urcase binişor pe cer, căci nu eram noi trezitorii timpurii care să-l mai prindă la orizont. Să fi fost ceasurile zece. Mă găseam cel dintâi în curte. Totdeauna Vic apărea după mine, fie că se deştepta ea mai târziu sau că mama ei era mai migăloasă în a o pregăti să iasă. Era o zi bogată în lumină, cu o temperatură agreabilă, îmbietoare la a sta afară. Căldura se împletea cu o răcoare potrivită a umbrei; împreună erau tocmai bune să ne jucăm fără să curgă năduşelile pe noi. Odată aflați în ogradă, mamele nu ne mai purtau grija o bucată bună de timp şi, fericite că scăpaseră de povara noastră, stăteau de vorbă în fața ceşcuțelor de cafea, până să treacă la pregătirea dejunului.

Vic ieşise din casă cu un gând activ în minte. Cum şi amicele noastre, fiicele gazdei, răsăriră de nicăieri când îşi făcu ea apariția, Vic ne adună în jurul său şi mi se adresă:

- Uite ce-o să facem: îmi dau jos chiloţeii şi tu mă pupi.

Nu aşteptă nici o încuviințare din parte-mi. M-am uitat cam disperat la cele două partenere de giumbuşlucării, să-mi orientez simțământul după acela citit pe chipurile lor, că - la drept vorbind - nu ştiam ce trebuia să simt, atât de inedită era propunerea. Cam morocănoase mi s-au părut fețele lor. Nu le înțelegeam trăirea, deoarece nu le surprindeam privirile, acestea fiind ațintite asupra mai vârstnicei dintre noi, care opera cele anunțate, adică îşi scotea piesa de lenjerie

menționată, rămânând cu nuditatea la discreția căutăturilor lor, pe când eu, ruşinat, o evitam, pentru moment. Ce descifram în felul cum o priveau? Ceva butucănos; nu găsesc termen să traducă mai exact amintirea pe care o am despre cele furate din pupilele lor. Ceva ce nu se lăsa înțeles de mine. Ceva pe care l-aş fi putut lua şi drept condamnare, dar şi drept aşteptare încordată. Poate că acea 'condamnare' o imprimasem eu asupra globilor lor - cel puțin aceasta reiese din evoluția jocului.

Vic - ca dovadă că propunerea sa nu era una spontană, ci tocmai pe dos, preconcepută şi pregătită în detaliu, - se aşează pe vine, cu picioarele larg desfăcute.

- Hai, pupă-mă.

Îşi înclinase bărbia, să-şi privească sexul, de bună seamă pentru a verifica impresia pe care acela îl făcea asupra noastră. Funda mare albă îi cădea de pe creştet spre frunte. Nu-mi amintesc ce culoare avea părul său. Câteodată îmi vine să cred că era bălai; alteori, negru. În schimb, m-a impresionat mica nuanță ce distingea pielea, pe care i-o cunoşteam bine, alb-cafeniu, de materialul din partea interioară a rochiei, unt cu o apă mai întunecoasă, ce-i cădea ca o jumătate de clopot plisat, pe dinapoia şalelor, peste fesele rotund-ascuțite, către spicele buruienelor înțepătoare.

Cum revenise asupra cerinței, mi-am aruncat şi eu privirile spre ce-şi dezvăluia: să ştiu mai precis ce anume-mi cerea. N-aveam noțiunea altui membru decât purtam eu. Mai clar, până atunci, dintr-o imensă stimă, datorată educației, socoteam că fetele nu faceau pipi în modul cum ne îndatorase pe noi natura să facem, ele fiind prea delicate pentru a săvârşi un lucru atât de ruşinos şi vulgar, vrednic de tăinuit. Cum însă era evident că-mi cerea s-o pup în zona unde era plasat şi organul meu, mi-am revizuit instantaneu opiniile, concedând că şi ele făceau pipi, cam cu ce-mi arăta. Ceea ce surprindeam mă încuraja să accept că acesta era adevărul trist. Zăream doi sâni mititei. Noțiunea sânilor materni era unica pe care o aveam din teritoriul sexualității şi cum labiile aveau ceva din creşterea alungită de carne albă pe care o constatasem la glandele mamare, am socotit că în fața mea se desfăşurau doi sâni pe măsura trupului ei - mic, pe lângă al mamei. Că 'sânii' îi erau plasați aiurea decât cei materni îşi găsi pe loc o justificare: din moment ce fetițele nu fac pipi ca băieții şi mai ales treaba mare - ce oroare să le desconsider într-atâta încât să le bănuiesc că ar fi fost martirizate cu o defecare asemănătoare cu a noastră!... - sânii aceştia aveau ambele funcții excretoare, că doar prin sânii mari, de pe piept, iese laptele, nu? La fel şi prin cei ai lui Vic se cuvenea să iasă ceva. Ce să iasă? Ceea ce e normal să iasă, după modelul oferit de fiziologia băieților, din acea parte ascunsă între picioare.

Judecând în mare grabă toate acestea şi construindu-mi pe dată o geografie mitică anatomică a trupului feminin, am hotărât să-i pun o condiție, eu veşnicul ascultător necârtitor al îndemnurilor ei:

- Te pup doar pe unde faci pipi, nu pe unde faci treaba mare...

Mirată trebuie să fi fost Vic auzind ce trăznaie îmi trecea prin minte.

Însă era prea adâncită în contemplarea celor pe care le examina încântată şi prea grăbită să-şi vadă visul împlinit ca să mai aibă timp să adâncească spusele mele şi să le ridiculizeze.

- Asta spun şi eu: pupă-mă aici!, porunci, nițel cam nevricoasă şi o leacă scoasă din sărite de întârzierea mea.

M-am lăsat în patru labe, cum îşi va fi imaginat ea tabloul pe care îl pregătise în căldura patului, în cursul nopții. Îmi trecu prin minte o amintire. O auzisem pe mama ei confiindu-i în şoaptă mamei mele: **- "Nu ştiu cum să mai procedez cu Vic s-o dezobişnuiesc să facă pipi-n pat...".** În loc să aibă un caracter inhibant, informația mă bucură, fiindcă îmi confirma ipoteza că şi fetele făceau pipi. Problema rămânea nedezlegată: prin care dintre cei doi 'sâni' mititei? Dar îmi simțeam prietena prea nervoasă ca să mai îndrăznesc s-o iscodesc pentru edificarea mea deplină. Mi-am asumat riscul s-o pup unde zicea, neavând altceva mai bun de găsit atunci.

Deci, mă lăsasem în patru labe. Iarba înaltă şi foarte deasă, de un verde gras, mi-a rămas întipărită în cuget. Era plină de sevă pe dinăuntru, iar pe dinafară de rouă adunată-n stropi mari; probabil că mi-a atras atenția fiindcă cei din urmă păreau să ilustreze spusa mamei ei.

M-am aplecat, m-am sprijinit mai bine pe palme, am introdus capul sub bazinul ei şi, răsucindu-mi-l în sus, mi-am lipit buzele uscate de emoție de 'sânul' pe care rămăsesem cu impresia că mi-l indicase a fi izvorâtor de pipi, ca altul decât cel pentru treaba mare.

Am redeschis pleoapele - le închisesem, ca un adult când se pierde în sărut -, am retras nasul de sub acoperământul de carne încă nemaisărutată, m-am reechilibrat în poziția celor patru labe şi am privit drept în ochii fetiței, ca şi când i-aş fi spus: 'Vezi cum te ascult?'.

Sunt mai mult ca sigur că senzația dăruită lui Vic era nulă, după cum nulă fusese şi pentru mine. Dar nu cred că senzație urmărise (dacă avea cumva această noțiune), ci altceva, mult mai neaşteptat. Intuiesc că urmărise doar vicierea mea. De ce cred asta? Din pricina celor ce au urmat.

Când m-am aburcat iarăşi pe tălpi, în picioare, neştiutor a ce-mi mai rămânea de făcut în acest joc inedit, se ridică şi ea de pe vine, îşi trase chiloții la loc, îşi netezi rochia şi se întoarse spre cele două martore ale orgiei precedente:

- Acum vă duc undeva, să faceţi la fel şi voi.

A luat-o înainte, a cotit pe după colțul casei văruite-n alb, a ținut o potecă ce se îndrepta spre fundul curții. Ajungând în fața budei cu pereți din scânduri putrede, decolorate de ploi, crăpate şi lăsând astfel locuri goale între ele, pe verticală, le zise:

- Aici. Intraţi şi vă pupaţi una pe alta.

Botoasele nu fură mult mai îndrăznețe ca mine, anterior. Totuşi intrară una după cealaltă, fără să crâcnească şi traseră uşa în urma lor. Vic, iute, puse un genunchi la pământ şi ochiul la o gaură a lemnului, grăbindu-mă:

- Uită-te la ele!

Mi-am vârât şi eu genele în aşchiile blănii negeluite. Însă, cum n-aveam exercițiul ei de a spiona adulții în asemenea împrejurări, privirile mi se poticniră de dulap şi văzui doar negru, oricât m-aş fi străduit să pătrund prin densitatea țesutului lemnos.

- Vezi?!, strigă entuziasmată.

- Da, am mințit-o fără vlagă, jenat că nu ştiam încotro, nici cum să mă uit, nici ce să văd.

Arhimulțumită că-şi făcuse datoria de a mă inița şi în misterele Lesbosului, mă pripi cu un **"hai!".** Ne-am retras la altă joacă, aiurea.

M-am mirat că nu le chemă şi pe cele două energumene ale plăcerilor interzise. Acestea reapărură foarte târziu. Se luară la goană cu noi. Vic nu le întrebă de ce zăboviseră atâta. Nici ele nu povestiră nimic. Îmi vine să cred că stătuseră acolo prosteşte, aşteptând o nouă poruncă a lui Vic, pe care o credeau încă afară.

Dar parcă poți să ştii?

Mai există ceva în această amintire, despre care nu poți afirma prea multe: De ce fetița fusese botezată Victoria? Nu cumva fiindcă urma să mă înfrângă pe viață?

*

UN OASPETE NOCTURN

LORDUL HENRY întoarse pagina şi citi următorul rând din eseul prietenului său Oscar Wilde:

*"**Gilbert**: Ah! Este atât de simplu să îi converteşti pe ceilalți. Şi este atât de greu să te converteşti pe tine însuți".*

"N-am izbutit nici eu să mă convertesc vreodată la nimic. Să fie din luciditate? dintr-un prea aspru simț analitic? Să fie aceasta din prudență, chiar din laşitate? din slăbiciunea argumentelor oferite de teorii şi oameni, ori din propriile mele neputințe de a le pătrunde valoarea? - neputințe ale minții?

neputințe ale sufletului? -. Cu atât mai puțin sunt convertit la mine însumi... Mă joc cu a fi eu. Şi mă amuză să mă prezint aşa sau altfel, după cum intuiesc că voi scandaliza pe unul, pe altul. Ba nu: o fac experimental; încerc cum ar fi de aş fi aşa, cum ar fi de aş fi invers... De fapt, când spun că nu sunt convertit la mine însumi, subînțeleg că nu ştiu la cine să mă convertesc, cine este acest mine însumi. Dar ştiu că-mi face plăcere să-i convertesc pe alții şi să-i amăgesc a crede şi eu în cele predicate; ba-mi place chiar să mă iluzionez, alături de conlocutor, că sunt chiar aşa cum predic şi să-l fac să mă descopere astfel - cum, cu adevărat, n-am fost niciodată...", meditã.

Deodată i se păru că aude scârțâind uşa dublă cu glasvand ce-l despărțea de grădina din fața casei. O lăsase întredeschisă până avea să se culce, să pătrundă puternicul miros de liliac înflorit. Îşi încordă auzul, să verifice de se stârnise vreo adiere. Nici vorbă de aşa ceva. Trozni o lamă a parchetului: o ştia bine care era, în dreptul pragului: fără pricină aparentă cedase şi nu mai era bine fixată. "Deci, a intrat cineva...", îşi spuse, cum stătea cu spatele şi nu vedea în acea direcție. "Nu poate fi decât un hoț." Gândul îl amuză: toate le trăise, dar să fie prădat, încă nu. "Iar viața e atât de plicticoasă, dacă nu ştii să ți-o îmbogățeşti singur... Uite, însă, că-i mai trece şi altcuiva prin minte să-ți dea o mână de ajutor să ți se scurgă timpul într-un chip agreabil..."

"Acum voi afla dacă la maturitate se mai cunoaşte vigoarea tinereții, cum mă flatez c-ar sta lucrurile...", zâmbi în sinea sa, încordându-şi muşchii, gata de ripostă dacă s-ar fi pomenit că-i sărea în spate intrusul. "Şi chiar de ar fi înarmat, nu văd de ce să mă tem... Revolverul e incomod: face prea mult zgomot. Mai curând s-ar putea să aibă un cuțit. Odinioară mă mândream cu salturi de felină; astăzi m-ar ajuta să nu-mi fi pierdut elasticitatea."

Prefăcându-se că se-ntinde a somn, se încovoie înainte-i şi, brusc, cu zvâcnitură de leopard, țâşni şi se răsuci în acelaşi timp în aer, cu ochii tensionați, să surprindă din prima clipă a întoarcerii pe loc tot ce se putea zări îndărătul său.

Şi văzu: era un băiat de vreo optsprezece ani, cu o şapcă ca vai de lume, lipsită de formă, acoperindu-i o ureche, cu pantaloni gri cadrilați şi soioşi, prea largi pentru el, cu o haină foarte uzată la manşete şi cu buzunarul din dreapta descusut parțial. Lordul Henry zbură prin văzduh şi, când ateriză, îl şi prinsese pe străin sub trupul său de sportiv de o anumită vârstă.

- Aoloeooo, dom'le, ce greu eşti!!!..., protestă acela.

Rămânând cu toate kilogramele bazinului peste bazinul flăcăului, se sprijini cu palmele de încheieturile mâinilor acestuia, i le răstigni la dreapta şi la stânga, şi-şi ridică suficient pieptul, grumazul şi capul pentru a-l privi în ochi.

Erau albaştri şi străvezii şi aveau gene lungi ce se ondulau în sus, conferindu-i expresiei un aer pe cât de angelic, pe atâta de tâmp.

- Nu s-ar spune că eşti prost. Cum de te-ai gândit să cambriolezi un apartament tocmai când stăpânul e acasă? Chiar dacă nu mă observai în fotoliu, pentru că era întors cu spatele spre tine, lampa cu picior ce stă aprinsă alături de el tot ţi-a bătut în ochi şi te avertiza că e cineva acasă. Şi, atunci, cum de ţi-a trecut prin minte, repet, să faci o gogomănie ca asta?

- Mă apăsaţi foarte tare, dom'le..., constată celălalt, indiferent la chestiunea de logică ce îi propunea spre rezolvare gazda.

- Şi ce vrei să fac? Să mă scol? Şi tu 's-o-ntinzi'?, se delectă lordul că nimerise cuvântul golănesc ce socotea a se potrivi situației; era unul dintre nobilii de rasă ce se străduiau să pară vulgari în limbaj, o dată la o sută de fraze, de dragul culorii stilului. "Numai că de data aceasta, dacă doresc să mă fac înțeles, va trebui să conced a-mi reduce binişor din înălțimea subțire a lexicului şi mult mai des decât îmi intră-n obicei", îl umbri un gust de melancolie aristocratică dezamăgită. **Să mă ridic?!,** repetă, pentru a-i încerca puterea de judecată.

- Păi, cum altfel?, răspunse celălalt, de parcă sugestia lui ar fi indicat cea mai naturală reacție posibilă. **Mă striviţi cu burta.**

- Cu ce?!

Stăpânul casei era foarte jignit: "Oamenii ăştia nu pot lega două idei! Nu înțelege că despre un bărbat care a dat dovada unei agilități ca a mele, nu se poate afirma că ar avea..., cum să zic...". Nu-i venea să rostească nici măcar în gând acel penibil cuvânt ce fusese atribuit siluetei sale.

- Cu burta, nu se poticni hoțul de revolta sa, pentru a-i repeta vorba ce-i suna gazdei atât de urât. **Sunteţi greu ca un buştean.**

"Ei nu, că asta întrece măsura!", se răzvrăti stăpânul casei. "După ce că dă buzna peste mine, mă mai şi umileşte! Creştineşte ar fi să-l iau de urechi să i le lungesc puțin. Dar să nu mă grăbesc până nu aflu exact cu cine am de-a face."

- Hei, tu! Dacă vrei să nu putrezeşti la temniţa Reading, încearcă să fii ceva mai politicos.

- Păi, cum vine asta să n-ajung la Reading?

- Până la Reading e cale lungă şi ea trece prin bunăvoinţa mea.

Cu o obrăznicie ce n-avea precedent în relațiile mondene ale lordului, pungaşul rânji parşiv, întrebându-l:

- Şi bunăvoinţa dumneavoastră cere să stăm burtă peste burtă?, reveni la tema lui preferată, încercând simultan să-i dea semn din pântec că se afla încă sub greutatea lui.

"În definitiv, poate că are şi el dreptate; pare firav; iar eu am vreo nouăzeci de kile; aşa-i la statura mea. Dar ce să-i fac? Cum să m-asigur că nu fuge? Nu l-am minţit: n-am nici un chef să-l dau pe mâna poliţiei. Nu-i deloc distractiv să-ţi apese conştiinţa amintirea că ai hărăzit puşcăriei un băieţaş ca ăsta. Pe de altă parte, nici nu-l pot lăsa liber, să intre-n altă casă să prade. S-ar cuveni să-i dau o lecţie să n-o uite niciodată. Dar care? Oricum, e potrivit să-l convertesc să devină cinstit, să-l convertesc la morală, nu?"

Până una-alta, decise să-l lege de stâlpul de stejar băiţuit şi lăcuit, din mijlocul încăperii, a cărui eleganţă ar fi fost sporită, prin contrast - îşi dădu seama pe loc, cu simţu-i artistic rafinat, celebru în toate saloanele -, ar fi fost sporită, spuneam, prin prezenţa unui ins agăţat de el, de parcă ar fi fost exhibat la 'stâlpul infamiei', într-o piaţă publică, într-unul din veacurile precedente. Or, nu se putea imagina contrast mai artistic decât acela dintre o ordinară piaţă publică şi rafinamentul încăperilor sale. După ce se va fi asigurat că era în imposibilitatea de a da bir cu fugiţii, avea timp suficient să cugete la cea mai priincioasă lecţie de administrat tânărului corupt.

Găsise soluţia să-i imobilizeze, pentru moment, mâinile. I-o suci pe una lângă cealaltă, astfel încât să i le ţină pe ambele doar într-un pumn. Palma rămasă liberă şi-o strecură între coastele şi şoldurile băiatului, unde remarcase că acesta-şi susţinea brăcinarii cu o sfoară aparent destul de solidă. O deznodă pe orbeşte, o trase printre încheieturile lui alipite şi, cu o dexteritate pe care nu şi-o cunoştea, izbuti să-şi ducă la îndeplinire planul. Ba o rotocoli cu destulă fantezie, astfel încât să treacă un ochi al legăturii şi în jurul gâtului victimei sale, pentru ca, dacă aceasta încerca vreo 'fiţă' pentru a scăpa de el, din mişcarea mâinilor să se fi sugrumat singură.

- Acum nu mai ai de ce te plânge. Respiră în voie, i se adresă, sculându-se de peste flăcău.

Văzând că celălalt tăcea îmbufnat, adăugă:

- Ţi-a pierit cheful de 'băşcălie'?, plasă el un alt cuvânt din comoara lui de termeni din *slang,* adică din exprimarea suburbiilor.

- Ce aveţi de gând cu mine, dom'le?, păru adolescentul nespălat îngrijorat pentru prima oară în seara aceea de primăvară.

- Te ţin 'la popreală' până te dezvăţ de obiceiurile tale rele, îl ameninţă cu convertirea ce-l ispitea.

Mai departe nici nu ştia ce avea de făcut.

- Acum, ridică-ţi creştetul de pe covor, să nu te izbeşti când o să te trag.

Până să se dumirească celălalt ce se întâmpla cu el, lordul era în picioare, îl apucase de glezne şi săltându-i-le-n aer, îi înălțase picioarele în formă de **V**. Dându-se înapoi, îl târî de-a-ndaratelea. Când ajunse-n dreptul stâlpului, îşi trase sufletul. Între timp, îşi desfăcu, la rândul său, cureaua şi, cu o dibăcie de parcă nu s-ar fi ocupat toată viața decât de legarea cailor sălbatici, îl sumese dintr-o mişcare grăbită, îl îmbrânci cu spinarea de coloană, se aplecă şi-i priponi genunchii de reazimul pe care i-l sortise.

Poate că derbedeul s-ar fi putut lupta cu el, dar era cu adevărat luat prin surprindere. Parcă îi pierise orice funcție cerebrală; se holba, năuc, la acel domn atât de elegant şi de vârstnic, cum îl manipula, de parcă el ar fi fost de cârpă, şi nu se desmeticea; atât de repede se petrecuseră toate în ultimile câteva minute, că amețise.

Menținându-i brațele în aer, tot cu o mână lordul Henry smulse haina de pe băiat şi o aruncă aiurea, trase de cămaşă până i-o smulse din pantaloni, i-o descheie rapid. "Dacă aş fi un primitiv ca el", îşi spuse, "aş trage de ea până-i rup toți nasturii"; apoi se miră că se putea categorisi cu un termen (*"un primitiv"*) ce nu i se potrivea în nici un caz; mai mult, se simți de-a dreptul uluit că se comparase cu lepădătura umană din fața sa. Îi petrecu prin legătura ce-i ținea mâinile prizoniere cămaşa; apoi, făcând-o, de bine de rău, sul, o înnodă împrejurul stâlpului, la spate.

"În sfârşit, dacă nu-s putrede cămaşa şi sfoara, am reuşit să-l împiedic să se mai mişte. Acum mă pot odihni." Înainte de a se depărta, să-şi pună intenția în practică, îl mai reținu o stare la care nu se aştepta, o stare de contemplare estetică: "Parc-ar fi sculptura în marmură a unui piept de fată nepuberă... Ce prostii!". Renunță la degustarea artistică ce-i luminase o clipă inima.

Cu o hotărâre ce-l caracteriza nici că se putea mai bine, lordul Henry se reîntoarse la fotoliul din care-l smulsese acel incident, luă loc, având grijă să-şi potrivească dunga impecabilă a pantalonilor de smoking, îşi reluă cartea depusă pe măsuța de alături şi se adânci în ea, să-şi isprăvească paragraful început când imberbul îi întrerupsese lectura ce-l fascina.

*"Pentru a cunoaşte adevărul trebuie să imaginezi miriade de falsuri..... **Ernest:** - ...care sunt calitățile ce ar trebui să îl caracterizeze pe criticul adevărat? **Gilbert:** - Dar tu care crezi că ar fi? **Ernest:** - Ei bine, aş spune că mai presus de orice criticul trebuie să fie cinstit. **Gilbert:** - Ah! Nu cinstit. Criticul nu poate fi cinstit în sensul obişnuit al cuvântului. Numai în privința lucrurilor care nu te interesează poți emite o opinie cu adevărat nepărtinitoare, lucru ce de altfel dovedeşte că opinia nepărtinitoare este absolut întotdeauna lipsită de valoare. Cel care vede ambele aspecte ale unei probleme nu vede, de fapt, nici unul din ele. Arta este o pasiune şi,*

în materie de artă, Gândirea este colorată de emoție în mod inevitabil, fiind astfel mai curând fluidă..."

Constatând că stăpânul casei uitase de el, individul gemu:

- Hei! Cu mine ce se-aude?

Scos dintr-ale sale, cititorului îi trebuiră câteva secunde să revină în odaia plăcut înmiresmată de aerul grădinii înnoptate şi să priceapă ce voia acela de la el.

- Aşa-i. Cu tine ce fac?

"Cine m-a pus să-mi împovărez seara asta îmbătătoare cu astfel de întrebări? Nu era mai bine să folosesc telefonul şi să scap de orice încurcătură, dându-l pe mâna poliţaiului? S-ar putea şi acum. Nu-i prea târziu. Dar mi-am făgăduit să rezolv chestiunea după metoda mea. Dacă mă apuc să-mi încalc hotărârile, unde ajung?"

Îşi mai luă un răgaz:

- O să văd mai târziu.

- Dar mie-mi amorţesc mâinile!

"Din nou are dreptate. Trebuie să-i născocesc altă poziție."

Cugetă o secundă. Se ridică iarăşi. Îi aduse mâinile-n față, cu mare grijă, să nu cumva să-i fi trecut ţâncului prin minte să-i repeadă pumnul în figură, le legă mai uşurel şi priponul lor îl ancoră de acela care-i ținea picioarele la un loc, cu călcâiele lipite de stâlp. Apoi îi petrecu în jurul brâului una dintre cârpele folosite anterior, astfel încât să rămână țintuit de lemnul din spatele său.

- Sper că ştii să-mi preţuieşti bunăvoinţa, se uită la el cu o privire pe care o voia severă, deşi un zâmbet malițios i se strecura prin încruntare, împotriva deciziei sale, drept care şi-o ascunse coborându-şi uitătura spre pieptul lui nevăzut de soare, de culoarea laptelui nucii de cocos..

- Cum nu, domnu', şi mulţam.

Gazda reveni la lectura sa turburată:

"Arta provoacă în cel care ascultă sau în spectator o formă a nebuniei divine.....Îi face pe ceilalți să se simtă inspirați. Rațiunea este tocmai facultatea la care nu apelează ea. Dacă iubeşti Arta cât de puțin, trebuie să o iubeşti mai presus de orice pe lume. Adorarea frumosului nu pledează pentru sănătatea mintală. E prea frumoasă ca să fie echilibrată."

Nu ştia cât timp trecuse de când se pierduse în minunatele paradoxuri ale atât de inteligentului amic Oscar, că iar fu întrerupt de vocea necunoscutului. Nu vorbea, ci scâncea, ca un fel de cățeluş:

- Domnu', ştiu că am făcut o faptă rea; dar asta nu-n-seamnă că e drept să mă ţineţi aşa.

- Adică, în ce fel?

- Păi, gândiţi-vă c-am trecut şi eu printr-o frică - mamă, Doamne! Ce, credeţi că-i uşor? Am şi eu unele nevoi...

Insista pe acel: *"şi eu"* într-un mod enervant. Parcă numai el ar fi locuit pe pământ. "La mine, care sunt absolut încântat de carte, nu se gândeşte!"

- Ce fel de nevoi?

- Păi, nu vă zisei? Nevoi de frică. Dumneavoastră când vă este frică, ce faceţi?

- Mie nu mi-e niciodată frică. N-ai văzut?

- Ba am văz't. Da' mie mi-a fost o frică din alea de faci pe tine. D-aia ziceam că...

"Acum înțeleg ce-l doare. Pesemne are dreptate. Oamenii de teapa sa nu-şi ştiu stăpâni trupul; stau la dispoziția instinctelor, ca animalele. Flăcăiaşul ridică o chestiune deosebit de greu de rezolvat."

Luă decizia să se dumirească mai întâi, cu exactitate, despre ce vorbea insul:

- Mică sau mare?

- Ce ziceţi?!..., arăta acela ca picat din lună. **Cin' să fie mică sau mare?**

- Nevoia, pentru Dumnezeu!

- Maaare!... Mă trece că nu mă mai pot ţine!

- Nu te-ntrebam cât de tare vrei, ci ce vrei, i-o tăie enervat domnul, pricepând că n-aveau un limbaj comun şi că degeaba i se adresa, insul neputându-l urmări din pricina lipsei de educație.

- Să mă ud, zise cam încurcat.

Lordul Henry văzu cu ochii închipuirii fereastra camerei de toaletă, ce dădea în curtea din spate. O străbătu pe aceasta în viteza omului ce aleargă ca gonit de ogari, să-şi salveze pielea. Escaladă, în imaginație, zidul despărțitor de stradă, ba şi smulse, din nebăgare de seamă, o țiglă dintre acelea ce-i păzeau tencuiala de valurile ploilor dese. Parcă ar fi simțit de-adevăratelea o durere, ca de picior scrântit, când să lungească trotuarul către colț. "Nu este cazul să-i dau eu însumi prilejul să-şi ia tălpăşița, după ce am izbutit cu atâta artă să-l fac prizonier. Să caut altceva..."

După o meditație destul de îndelungată, în orice caz foarte adâncă, şopti ca pentru sine:

- De ce nu?

- Ce?; îl auzise celălalt, cu simțurile toate ascuțite la maximum, nu numai cu acela pe care-l acuza a nu-i da pace.

- Am găsit.

- Atunci, hai, mai repede, domnu', că mă cam scap!

- Am înţeles, "domnu'"!, îl imită cu haz, lordul, sculându-se din fotel şi ieşind din încăpere.

Reveni după câteva secunde, cu o mână la spate.

Ajuns în dreptul lui, aduse la vedere ceea ce ascundea îndărăt şi depuse obiectul la picioarele prizonierului. Era o oală de noapte din porțelan vernil, cu decorații vegetale somptuoase aurii şi verde conifer. Pe o parte, în centru, se desfăşura stema familiei sale: un taur ce o purta între coarne pe încântătoarea Europă, pe care tocmai o răpise, abia înveşmântată cu un văl îngust, ce izbutea să-i acopere umerii până-n dreptul sânilor şi lăsa restul trupului la îndemâna curiozității privitorilor, cum sta lungit pe spate, de pe grumajii animalului până pe crupa-i mătăhăloasă, ce inspira un simțământ al forței telurice imbatabile. Pulpele ei, deschise spre coada animalului, îmbrățişau coastele acestuia, într-o crispare nebunească. Datorită saltului efectuat de rumegătorul năduşit, făptura mitologică îşi menținea anevoie poziția precară, agățată de coarne cu ambii pumni ridicați înapoia creştetului.

- Ce-i asta?, se arătă foarte curios tânărul.

"Sărmanul băiat; nici o oală de noapte n-a văzut până la vârsta lui..."

- "Asta" e pentru ce ziceai că ai nevoie.

- Cum?! În ceva atât de scump, eu să...?

- Ăsta este scopul oalei de noapte. Adevărat că e scumpă, dar toată lumea aşa face noaptea.

- O fi făcând pe întuneric. Eu nu pot pe lumină. şi mai ales nu pot dacă o văd pe doamna aia.

- Ea nu te vede.

- Nu mă tem eu că se uită la mine. Vine din aceea că mă uit eu la ea. Ei, ce facem?

- Să sting lumina.

- Da' cum s-ajung eu la oală?

- Ţi-o ridic.

- Şi cum s-o ţin, dacă-s legat?

"Aha! Asta te doare. Ai vrea, băieţaş, să te dezleg, ca să-mi dai una-n cap şi s-o iei la sănătoasa cu oala asta prețioasă cu tot... Nu sunt prostul dumitale, nu!"

Fără alt comentariu suplimentar şi fără să stingă lumina, din moment ce se dumirise că nu ea îl stânjenea, se îndreptă spre coloană, se aplecă, ridică vasul până la înălțimea potrivită şi aşteptă într-o tăcere ce arăta că nu avea chef de alte mofturi.

Ostatecul său parcă l-ar fi înțeles dintr-o privire. Îi era evident că nu era cazul să insiste asupra unor cereri noi. Dimpotrivă, cuminte, se strădui să-şi descheie prohabul. Însă, orice efort făceau degetele sale acum foarte neîndemânatice, nu reuşea să ducă la bun sfârşit o operație atât de simplă, fiindcă erau prea bine înțepenite de strânsoare.

Suflând greu de parcă ar fi ridicat saci de cărbuni, îi scăpă în cele din urmă:

- Zău că nu pot, domnu'.

Lordul nu-i răspunse. Trecu la a-i descheia el, cu meticulozitate rece şi precisă, cei trei-patru nasturi.

- Gata.

- Gata, pe dracu'! La ce bun că m-aţi descheiat?! Credeţi că-şi găseşte singură drumu'? În cartieru' nost', ele nu-s aşa deştepte. Dacă vă e frică să nu scap, altceva nu-i de făcut decât să m-ajutaţi mai departe.

"Logic. La asta nu m-am gândit."

Puştiul îl pusese-n dilemă. Trebuia făcut ceva, dacă nu voia să-i păteze în cele din urmă parchetul sau covorul. Tot copilul avea dreptate: nu exista altă perspectivă decât să-i dea o mână de ajutor. "E dificil şi jenant să fii temnicer..."

Fără a se uita cum lucra, lordul introduse cu eleganță palma printre cele două aripi din material textil de proastă calitate şi extrase delicat, ca pe o căpşună bine coaptă, de aceea prea fragilă, ceea ce protesta - pe drept - puştiul că nu era capabil să aducă singur la lumină.

Gazda fu mirată să simtă între buricele degetelor calde semne din care era firesc să apară doar dacă Europa ar fi fost vie şi fierbinte în fața lor. Se prefăcu a nu băga nimic în seamă, când o idee îi fulgeră prin cuget: "Am găsit soluția de a-l face să-i treacă pofta să mai intre prin efracție în casele oamenilor...".

*

Se scurseseră mai bine de două ceasuri jumătate. Hoțul abia mai respira, frânt de vlăguire. Genunchii îi tremurau în chip vizibil. Pe lordul Henry îl durea brațul de parcă ar fi bătut cu barosul o nicovală în tot acest timp. Dezmeticit, după nebunia răzbunării ce-l cuprinsese, îi era nespus de ruşine de sine însuşi. Un gust amar, al ireparabilului, îi usca gura şi buzele. Fără a-i adresa vrun cuvânt, se retrase spre fotoliul în care căzu lat. Capul îi lunecă pe spate şi adormi pe dată. Curând căzu şi celălalt într-un somn nu mai puțin profund, aşa cum sta spânzurat de stâlp.

Nobilul domn, de cum se dezmetici, constatând că omul legat îl privea, îi vorbi liniştit şi sigur pe ceea ce făcea:

- Te eliberez. Şi să nu mai aud de tine...; ar fi dorit să-l injurieze, dar nu era prea tare în insulte; alese să-l tachineze: **Evă masculină!**

Nu se uita la el. Aştepta un semn că fusese auzit. Acesta veni cu foarte mare întârziere:

- Nu vreau. Nu plec de aici.

- Dar ce ai de gând?

- Îmi place la dumneavoastră. Îmi place că sunteţi blând ca o mamă, îl surprinse pe bărbat cu comparația lui neasteptată şi total nepotrivită cu ce se petrecuse de atâtea ori repetat între dânşii. **Vă rog, lăsaţi-mă să stau şi eu aici. Ştiţi? Pot găti! Fac curat! Le-nvăţ pe toate, dar nu plec. Nu dau o ceapă degerată pe hoţie! Îmi place să fiu băiat cinstit. Vreau să mă pedepsiţi mereu. Numai asta merit.**

"Care elev ştie răsplăti astfel un profesor de morală practică?", surâse învins şi încă visător lordul Henry.

*

POVEŞTI ÎN INTERLUDIU

Jack i-a povestit Jessicăi următoarea întâmplare drept pildă a unei ciudățenii a firii femeieşti şi a relației bărbat-femeie născută între doi necunoscuți.

Personajul - nu m-am edificat dacă era vorba despre sine însuşi în adolescență ori despre alt tânăr, Jack rămânând ambiguu față de mine în această privință - se afla la un ştrand pe malul Lémanului, în Elveția. Îşi alesese ca loc de plajă o suprafață închisă aproape complet între şirurile de cabine nefolosite de ani de zile, oamenii preferând să se dezbrace de-a dreptul pe malul lacului. Se oprise aici pentru a nu jena pe nimeni şi nici a fi jenat, căci intenționa să-şi scoată slipul, să facă un ceas de nudism.

Toropeala dulce adusă de oglindirea soarelui pe trupul său, un soare nu destul de puternic încât să fie dezagreabil, îl amăgise şi-l ațipise pe jumătate, stare ce-l delecta, făcându-l să uite de el însuşi. Îşi ținea slipul lipit de şold, să-l aibă la îndemână pentru a-l trage peste el ca o învelitoare, dacă s-ar fi ițit careva în spațiul unde se ascundea. Numai că nu ținuse seama de posibilitatea acestei căderi într-un somn uşor.

Deodată, simți că apăruse cineva printre capetele a două rânduri de cabine. Întredeschise pleoapele. Constată silueta unei femei rămasă acolo, în picioare, în costum de baie, cu labele uşor depărtate, aşa cum încremenise din înaintare. Îl privea. Nu făcu mişcarea de acoperire intenționată pentru că decise

să n-o pună în situația neplăcută de a-i arăta că era conştient a fi fost cercetat de ea gol cum se afla.

Doamna străbătu doi paşi înainte şi luă loc îndărătul unei țâşnitori, pe o bancă, unica din zonă, îndreptată spre el cu partea pe care se şedea. Se prefăcea a nu-l vedea. Doar când şi când îi surprindea lunecările privirilor peste el.

Nu rezistă să mai rămână locului îndelung. Îşi trase slipul, fără să se ridice. Apoi se aburcă în picioare şi se îndreptă alene către dânsa. Îşi menținea privirile ba în pământ, ba le trimitea spre apa ce străpungea drept în sus, ca un burghiu străveziu şi sclipitor, prin conducta ei falică din fontă, teşită în vârf. Niciodată nu-şi aruncă ochii direct spre femeie, despre care constatase inițial că avea vreo cincizeci şi ceva de ani. Ajungând în dreptul gurii de apă, se aplecă şi sorbi îndelung; răcorit, se delectă adunând curgerea în palme şi depunându-şi-o pe umeri, pe piept, pe pântec, pe partea anterioară a pulpelor, lăsând-o să i se prefire pe omoplați în jos.

Străbătu distanța de un metru, ce-l despărțea de bancă, ceru voie să se aşeze, necunoscuta încuviință şi el se regăsi alături de dânsa.

Când rămase singur, peste jumătate de ceas, îi fu cu neputință să-şi amintească ce cuvinte schimbaseră, dar de vorbit, o făcuseră de la bun început cu o familiaritate deloc stingheritoare, necum vulgară, ceea ce nici nu-i venea lui la îndemână. Persoana cealaltă dorea la fel de mult ca şi el să sfarme orice zid s-ar fi interpus între dumnealor, dar n-o făcea nici cu grabă şi nici cu evidentă strădanie de cucerire. Îndepărtă piedicile survenite (dacă apăruseră; de ele Jack nu mai era conştient). Cert este că, provocat prin nişte mijloace ale discuției pe care nu le putea reproduce cu nici un chip (credea, prietenul meu, când îmi povestea, că femeia atacase subiectul nudismului la plajă), tânărul se pomenise dezvelindu-se iarăşi, alături de ea, şi amănunțind cu degetele ceea ce înfățişa. Privirile doamnei nu se despărțeau de priveliştea dezvăluită. Într-un târziu, cum încă mai repeta mişcarea, mult mai rar, vag amețit, martora lui, cu pupilele cuminți tot coborâte, într-o aplecare asemănătoare cu a pudorii, îi zise, cu gâtlejul încordat şi glasul uşor voalat:

- Vrei s-o faci iar?

Îngroşarea vocii îi atribuia oarecare neaşteptată seriozitate, ce-i împrumuta vorbelor tenta unei mustrări posibile, nu total credibilă.

- Nu... , răspunse nehotărât.

Ea trecu la a menționa:

- ...Sunt unele femei, care obişnuiesc bărbații să-şi ia singuri plăcerea, pentru a-i privi, iar asta de mai multe ori la rând. Îi obişnuiesc aşa, ceea ce

nu e spre binele tânărului, căci ia deprinderea; sunt periculoase. A-i întâlnit vreuna dintre acelea şi te-a format?

Conlocutorul minți:

- Nuuu...

- E un noroc. Să nu te laşi învăţat de ele...

Lui îi stătea pe buze s-o întrebe dacă se număra printre dumnealor, dar era prea delicat s-o iscodească atât de fără ocol.

Curios lucru, dacă doamna află că el nu intenționa să continue, îl vesti că pleca. Stupefiat de cele în care se trezise antrenat, ruşinat poate, nu avu tăria s-o rețină. Dorea să se elibereze de prezența ei, să rămână singur cu nevoia de odihnă şi de rumegare a aventurii.

Femeia îşi luă rămas bun. Şi el se ridică, politicos cum era, o conduse câțiva paşi, îi ură: 'la revedere', ceea ce nu se adeveri a fi fost adevărat, deoarece dumneaei nu reveni să-l revadă pe petecul de nisip unde se retrase din nou, să viseze.

Jessica, ascultându-i suita numeroaselor istorisiri culese de pe ramurile aceluiaşi trunchi cu poame aguride, îl întrerupse cu o reminiscență proprie din pubertate, tot de pe plajă.

Aflându-se pe malul unui râu, auzea râsetele unor băieți care se zbenguiau în undă. Deodată unul dintre ele izbucni denunțător, amuzat, dar şi batjocoritor. Era cuprins, în acelaşi timp, de entuziasm, dar şi, parcă, voia să avertizeze:

- Cortul, Billy! Cortul!

Fetița îşi aruncă privirile într-acolo, nedumerită despre ce cort putea fi vorba pe fața apei. Percepu că unul dintre flăcăi era lungit de-a lungul curgerii lichide, pe spate; făcea 'scândura'. Chilotul lui, rămas în aer, într-adevăr căpătase forma adăpostului de pânză numit, datorită erecției. Nu prea înțelegea ea ce era acel fenomen, dar fu satisfăcută a se fi lămurit la ce se făcuse aluzie.

Obsesia Jessicăi de a exista concordanță între spuse şi realitate, izvorâtă, probabil, din îndelungate strădanii părinteşti în vederea determinării ei să respecte adevărul, adică să nu mintă, obsesia ei de a se vorbi precis, exact, urma s-o constate Jack, cu oarecare sfială şi cu admirație, pe parcursul întregii lor prietenii. Ştia clar când a apărut ruşinarea ei de a fi surprinsă minținд - apărase cu acest mijloc de acuzarea comportării uşuratice o prietenă bănuită de părinții Jessicăi pentru aşa ceva. Or, iată că şi astfel de preocupări ale minții, între cari şi sexualitate nimeni n-ar putea bănui vreo relație, devin căi de inițiere a cugetelor feciorelnice în anumite împrejurări, inițiere rămasă interzisă în zona tuturor tabuurilor sociale, drept rezultat al unei educații dăunătoare prin asprime obtuză: voise să verifice cum putea să se înalțe un cort pe apă.

Astfel de informații schimbate între ei asupra experiențelor de început ale fiecăruia se distingeau printr-o imensitate de prilejuri oferite bărbatului - majoritatea foarte concrete - şi o zgârcenie penibilă a generozității împrejurărilor în ceea ce o privea pe femeie - atât ca număr, cât şi ca experiență directă. În nici un caz Jack nu se grăbea să tragă concluzia că trăirile ei în atari ocazii fuseseră mai puțin intense decât ale lui. Nu. Însuşi faptul că până la patruzeci şi opt - patruzeci şi nouă de ani, Jessica nu numai că nu uitase cum arăta 'cortul', ci continua a-l cita ca pe o experiență din domeniul erotic dovedeşte puterea cu care îi fusese izbită imaginația la vârsta respectivă, ca şi caracterul satisfăcător al revelației. Pe această 'arătare' şi pe alte câteva introduceri în sexualitate, la fel de anodine pentru alt ascultător decât iubitul ei, se clădise o sete de trăiri 'nepermise' ce urma să alcătuiască fundalul întregii vieți a femeii, de dedicare absolută muncii, nu numai ca răspunzând nevoii sale de autodepăşire, ci şi, mai ales de depăşire a unei nevoi erotice ce i-a luat somnul pe parcursul întregii vieți chinuite de nerealizare pe măsura aspirației, în acest domeniu.

Această sete i-a fost arzător sporită de lecturi. Este vorba despre romane publicate cel târziu în primul sfert al veacului al douăzecilea, deci scrieri ce acopereau cu o perdea groasă orice tresărire şi subsecventă mlădiere a spiritului sub ghimpele erosului. Însă asta nu înseamnă că nu rămâneau, tot la câteva zeci de pagini, umbre calde înscrise pe hârtie, jumătăți de cuvinte, tot atâtea făgăduințe neformulate până la capăt, ce mai abitir măreau misterul şi chemarea lui amețitoare. Cel puțin aşa le resimțea femeia.

- Ce semnificaţie au pentru bărbaţi exhibările acestea?, îl întrebă într-o zi, după o relatare din familia tematică a celei cu care debutează istorisirea de față, făcută ei ca ilustrare a tezei că educația prea pudică impune femeii o viață de restricții şi renunțări extrem de tristă.

Mai precis, îi narase că un coleg de liceu, îndreptându-se spre casă într-o noapte de început al iernii, se oprise lângă un zid, pentru o nevoie ce-l necăjea. Abia de-şi descheiase pantalonii şi luase poziția eliberării că auzi un bocănit grăbit şi ferm, peste pojghița subțire de zăpadă uşor topită, al unor tocuri de pantofi femeişti. Din întuneric apăru o domnişoară de până-n treizeci de ani; se apropia pe acelaşi trotoar pe care se afla şi el. Era ca paralizat de cotropirea neaşteptată a sângelui ce-i intrase brusc în clocot, datorită contextului în care era surprins. Era prea târziu să-şi mai ascundă evidența reacției la prezența necunoscutei; ba nici nu voia s-o facă. Domnişoara îşi descheie la rândul ei nasturii paltonului verde, subțirel, ale cărui aripi începură să bată ritmic din mişcarea pulpelor. Colegul lui Jack interpretă gestul ca unul simbolic al ofertei, conştient sau inconştient.

Apoi îşi spuse că interpretarea îi era greşită. Se răzgândise deoarece constată că, ajunsă la doi paşi de el, trecătoarea traversă. După care, iarăşi fu dator să revină la gândul dintâi: oprită îndărătul lui, străina îşi bătea tălpile şi şi le freca de marginea bordurii, ca şi când ar fi voit să le curețe de zăpada prinsă de ele. "Dar asta nu se face în plin mers; deobicei omul îşi leapădă zăpada abia înainte de a intra în casă..." Se încurajă: "Îmi atrage atenția asupra sa, vrea să pricep că întârzie lângă mine. Mă cheamă...", îşi zise, sufocat de mărul lui Adam devenit greu ca plumbul şi prea voluminos.

Femeia străbătu carosabilul. Rămase țeapăn, în poziția în care ea îl observase. După câtva timp, când emoția îi anihilase starea specială în care fusese zvârlit de apariția ei, îşi putu rearanja toaleta şi trecu şi el pe trotuarul de vizavi. Pentru tânărul care n-o mai putuse urmări cu pupilele deoarece se găsise întors cu spatele la ea, femeia pierise ca înghițită de pământ. Doar dintr-o curte îmbeznată auzea pe careva fluierând o melodie. Depăşise poarta, când se pornise fluieratul. Reveni încet înapoi. Îşi concentră muşchii oculari cât era în stare, dar nu răzbătea prin densitatea întunericului. **- "Decât să staţi să vă uitaţi, mai bine mi-aţi da o mână de ajutor să urc lemnele la etaj!"**, auzi un glas feminin. "E ea!", tresări fără să mai poată respira. **- "Îndată; n-am ştiut ce faceţi acolo"**, răspunse, păşind în spațiul negru. **"Sosesc." - "Cam târziu"**, fu apostrofat. O zări, în sfârşit. Voi să-i ia stiva de surcele din brațe, dar îl refuză. Nu insistă, fiindcă nu-i plăcea, după cum nu agrează nici un adolescent, să i se spună ce avea de făcut. **- "Intraţi. Locuiesc sus"**, îl îndemnă de parcă se cunoşteau suficient pentru o astfel de invitație.

Urcă prima; el după ea. La un cot al scărilor le ieşi în față, coborând, o doamnă: îi putea fi mamă tinerei; poate chiar asta îi era. Schimbară numai două vorbe. "Nu insistă asupra conversației, să nu fie obligată să mă prezinte şi să remarce cealaltă că, de fapt, nu ne cunoaştem." Relațiile lor nu păreau calde. Treptele nu treceau prin dreptul nici unei uşi. Se opriră în fața aceleia unde se închidea şi casa scării. Descuie. Intră; depuse lemnele în fața sobei. **- "Poftiţi"**; îl invită să ia loc pe cel mai apropiat scaun. Se îndreptă spre capătul opus al odăii. Îşi lăsă acolo paltonul, într-un cui. **- "Vreţi să vă scoateţi delonul?"** După o clipă, se răzgândi: **- "Mai bine să se-ncălzească niţel"**. Căutăturile sale îl mirau: nu transmiteau nici un mesaj; nici patimă, nici căldură, nici intimitate. Erau întocmai privirile îndreptate asupra unui străin căruia îi acorzi puțin respect din politețe. Reveni. Îngenunche în fața sobei şi, după ce potrivi câteva lemne subțiri în cavitatea ei, depuse sub ele un chibrit aprins pe o bucată de hârtie. Închise uşița de metal. **- "Se desmorţeşte îndată"**, îl informă, luând loc pe capătul divanului dinspre sobă.

Urmă ceva ce-l impresionă cumplit, deşi era firesc pentru o femeie cumsecade şi obişnuită, alături de un bărbat despre care nu ştia nimic, chemat în casă în asemenea împrejurări neobişnuite. Îşi sprijini coatele de genunchi şi-şi îngropă faţa în palme, cu sufletul vlăguit, însoţind aceasta de un suspin.

"Nu pot fi decât două explicaţii ale retragerii acesteia din tovărăşia mea, care abia de s-a schiţat. Prima: este groaznic de obosită. Însă din felul alert în care lovea pavajul afară, din gluma ei din curte, din hotărârea cu care a escaladat treptele, din parcurgerea întregului spaţiu al încăperii pentru a-şi depune paltonul ca un om ordonat, nu reiese istovirea ce să motiveze atitudinea îmbrăţişată. A doua: ceea ce a făcut, adică poftirea mea la ea, a unui necunoscut în a cărui intimitate a irumpt datorită unei întâmplări neprevăzute, o costă, după faptă, prea mult. Istovirea îi este sufletească; e sătulă de irepresibilul poftei sale; regretă ce s-a petrecut; îi e ruşine..."

Am citit, undeva în INTRODUCEREA IN PSIHANALIZĂ a lui Freud, despre o distinsă doamnă vieneză care, într-o împrejurare similară, se oprise alături de domnul în cauză, răscolise prin poşetă, scosese o carte de vizită şi i-o oferise, însoţind-o de un surâs încântat şi îmbietor.

Dar nu femeia din poveste, nu. Ea era zdrobită de fapta sa. Când a înţeles şi eroul aceasta, se ridică. Îngăimă cu un ton şters, al propriei sale jene: **-** "**Sunteţi ostenită. Cred că e mai bine să mă retrag.**" **-** "**Da**" , zise ea. Se ridică. Îi deschise uşa. În prag, el îşi apropie buzele de fruntea ei şi depuse acolo un sărut cast şi scurt. **-** "**Dacă vreodată aveţi drum pe aici...**", îi spuse dânsa, "**încercaţi dacă sunt acasă. Deobicei revin serile...**".

Acum regreta că insolita întâmplare se isprăvea astfel, însă n-avea convingerea că trebuia să-l oprească. Nici tânărul că ar fi trebuit să rămână.

Coborî. Femeia rămase cu uşa deschisă până ce el coti pe trepte-n jos. Apoi o auzi încuind.

- Semnificaţia?, rămase puţin pe gânduri Jack, cu gândul la întrebarea Jessicăi. **Dacă e vorba despre o exhibare voluntară ea înseamnă o propunere, cum a luat prietenul meu descheierea paltonului de către femeie.**

- Nu-i trecea prin minte că domnişoara care venea spre el nu accepta să privească ceea ce-i arăta? Că o jignea? Că-i violenta psihicul?

Jessica era furioasă.

- Nu. Fiindcă, o făcea cu mult înainte de se fi apropiat dumneaei de el, când se găsea încă la cincisprezece-douăzeci de metri şi nu cu această intenţie. Iar dacă intenţia ar fi existat, prin distanţa mare îi oferea şansa să aleagă: îşi continua drumul în direcţia lui sau traversa, vădindu-şi prin asta

indiferenţa sau dezacordul. Nimeni n-o obliga să se apropie şi mai ales să privească.

- Acum înţeleg. Mai meditã cât meditã, apoi: **Ai dreptate.**

- Există în aceste întâlniri fără urmări ceva mai mult decât ţi-am spus. Eu le socotesc nişte contacte sexuale desăvârşite, deşi ejacularea spontană apare rar.

- Contacte sexuale?

- Da. Sunt întâlniri a două trupuri şi a două pofte, în domeniul vizual doar, e adevărat, dar aceasta nu le micşorează intensitatea, poate chiar dimpotrivă, şi sunt satisfăcătoare în sine.

Jessica îşi clătina capul, pierdută în repetarea celor ascultate, poate chiar în strădania de a intra în pielea femeilor citate, pentru a le înțelege trăirile.

- Ai dreptate, reluă la rândul ei. **Bănuiesc că sunt satisfăcătoare în sine**, confirmă în cele din urmă, ghemuindu-se cu capul pe umărul bărbatului său, din când în când răsucindu-şi-l nițel, să-i depună câte un sărut pe piept, cerând astfel dragoste.

*

BABA OARBA

DOMNUL CHRISTOFER F. gândea la înaintarea spre transcendent a prietenului său: "Este plină de ocoliri inutile şi inconştiente, de bucle şi răsuciri pe loc, ce-l aduc a reveni de unde a plecat - atunci când se amăgeşte că a cucerit orizonturi noi şi strigă cutezător: Evrika!, nefiind complet păcălit, ba părându-i-se a recunoaşte zona şi exclamă, uluit de propriile-i intuiții: 'Deci mă aflam de ieri pe drumul cel bun!'. Adevărul este că nu se afla pe nici o altă cale decât aceea a hazardului şi că nu ieşea din hăul deschis de dezvoltarea sexualității proprii sub tălpile lui. Din atari bezne nici n-are cum se smulge, pentru că nici o rază a maturității nu ajunge la el. Şi tot acolo, în afund, navighează - adică pluteşte în derivă - şi astăzi. Afirm asta pentru că nimic din erotismul uzual, franc, direct şi *terre-a-terre* , nu-i spune nimic, nu-l atrage, nu-l reține. De ce? Tocmai fiindcă n-a atins (ceea ce este atât de lesnicios celorlalți) maturizarea intelectual-sexuală nici la paisprezece ani, nici la treizeci, nici la cincizeci şi cinci. Astfel, el nu a ştiut şi nu ştie nici astăzi *să recunoască* sexualul, ci continuă *să-l presimtă, să-l caute, să-l inventeze,* în lipsa pământului ferm sub picioare, în lipsa certitudinilor fiziologice care le dau altora siguranță şi libertate de mişcare.

Cum de s-a întâmplat să cadă victimă acestei imaturități prelungite şi probabil definitiv instalate în personalitatea lui?"

Christopher F. ar răspunde pe dată: 'e victimă deoarece a confundat inițial exotericul cu esotericul, carnea cu spiritul, coitul cu inițierea, lumina

întunericului vaginal cu lumina duhovnicească, umezeala (şiretlicul aceluiaşi organ) cu Apele precedând Facerea'.

Şi răspunzând astfel, ar fi mulțumit, dacă n-ar surveni o nouă întrebare: "De ce a fost cu putință această confuzie?"

Cu aceeaşi luciditate, domnul F. ar da răspunsul de nerespins: 'Pentru că nu a beneficiat de o educație religioasă în copilărie'.

O schimbare de macaz a gândului ar revela domnului Christopher o altă ipoteză de luat în seamă când caută să-şi înțeleagă amicul, anume şocul (dulce ca mierea) al inițierii sale în tainele adultului.

*

Lăsat din când în când în grija unei vecine, în acele după-amieze când părinților săi li se oferea atracția unui program social în realizarea căruia cel mic ar fi stat piedică, făcându-i să-l rateze, vecina născocea tot felul de preocupări puerile ce să-l atragă pe copil şi reține în casă fără proteste. Cu prilejul unuia dintre aceste *tete-a-tete* -uri buclucaşe, jocul 'de-a baba oarba' îi goni prin odaie şi-i înghesui printre mobile timp de câteva zeci de secunde, chiştocul de om legat cu un fular peste ochi, iar matura, vânată de palmele lui întinse, retrăgându-se abil dinainte-i sau strecurându-i-se îndărăt. După ce-i încălzi spiritul sportiv şi-i aprinse dorința de a se dovedi mai isteț, îi cree țâncului şansa de a-i înconjura o pulpă cu brațele, nemailăsând între el şi piciorul ei cortina fustei ce-i separase de când se cunoşteau, ci sumețind-o cât era necesar atingerii directe.

Triumful de a o fi dibuit nu constitui decât scânteia efemeră ce-i incendie plăcerea de a-şi scălda palmele în temperatura răcoroasă a pielei ei şi de a şi le luneca pe întinderile acelea netede, vaste şi germinând necontenit făgăduințe pe jumătate revelate de bucuria tactilă fără nume resimțită.

Vecina se retrăgea (el nebănuindu-i tactica) spre divan (sau țâşt-bâştiul s-o fi împins într-acolo, impulsionat de un instinct indicibil?), îşi păzea poalele cu degetele, fără a-l fi determinat să se desprindă de coapsa ei straşnic îmbrățişată, de care-şi lipise obrazul, ca şi când s-ar fi preschimbat în lipitoare. Cuvintele ei cereau s-o elibereze; dar tare puțin convingătoare trebuie să fi fost, din moment ce încăpățânarea lui de a nu ceda nici un centimetru pătrat din terenul cucerit le ignora cu superbie precoce şi buze strânse până ce i se albiră. Astfel, se treziră - ea aşezată pe marginea culcuşului, el cuibărit între genunchii ei, ea menținându-şi veşmântul lipit de partea superioară a membrelor, el cu fața îngropată între ele, depunând sărut lângă sărut pe albul lor compact, lucitor şi ademenitor.

Zile sau săptămâni la rând, puştiul se mulțumi cu acest dar. Numai cu vorba investiga necunoscutul ce-i ajunsese la îndemână. Adică, pe de o parte povestea despre colțurile de draperie ridicate până atunci, pentru a fura ceva din

Mister, pe de alta se ruga ca ea să repete, de dragul lui, şansa pomenită în istorisirile ce-i făcea adultei. Menţiunea sânilor materni mângâiaţi încă şi la acea vârstă (şi de când se ştia) - cea mai potrivită educare a heterosexualităţii băieţilor - contribui cu uşurinţă la îndepărtarea bluzei 'profesoarei' sale improvizate şi la coborârea combinezonului său până la brâu. El deveni stăpânul absolut al celor două cupe imense revărsate peste pieptul generos. Cu conţinutul lor carnal, agreabil la strânsură, la dezmierdat, la amănunţit cu privirea, cu limba, cu buricele degetelor, cu fruntea, se obişnui degrabă, existând, cum spuneam, o mai veche frecventare a lor, în cadrul familial. Această paralelă - mai mult: apropiere - între sânii acum descoperiţi şi cei binecunoscuţi ai mamei - o făptuise firesc, aşa cum ar fi comparat un trandafir cu altul aidoma - sau o varză cu alta; de ce aş fi liric? -, neimplicând în judecata lui nimic ruşinos, ci mărginindu-se la cântărirea cantităţii, durităţii, culorii, dimensiunii aurei şi mameloanelor, succesivelor învârtoşări şi muieri ale acestora, trăindu-şi cu siguranţă surpriza şi nicidecum intuiţia secretului interzis.

Mama lui fusese invitată la o nuntă într-un târg provincial. Îl luase şi pe el. În dimineaţa urmând sosirii îl duse în bucătărie, să-i dea să mănânce. Nu peste mult, descinse şi o rudă a miresei, cunoscută de ei acolo. Îşi încălzi apă; umplu un lighean; se dezbrăcă până la şolduri, să-şi spele torsul. **- "Ce faci?! Te vede copilul!"**, o apostrofă mama lui. **- "Eh, ce ştie el, la şase ani?..."** Dar el era numai ochi. Constată deosebirea de formă a sânilor acelora, faţă de cei ai paznicei pudorii lui; lunecau un timp în jos, apoi se umflau ademenitor, ca nişte fructe fără nume, precis suculente şi plăcute la storsul pe cerul gurii; pe când ceilalţi umpleau pieptul cu revărsarea lor, până aproape de coastele de deasupra abdomenului.

Străina îşi stropi torsul, îl muie pretutindeni, îl unse cu un săpun roz, prelung, rotunjit la capete, ce exala până în colţul său un parfum ameţitor. Începeau să se cunoască pe pielea ţigănoasă dâre grase, albicioase.

Brusc, doamna ridică un braţ. Din mişcările mâinii opuse ieşeau la iveală clăbuci ce răsfrângeau lumina în chip de curcubeu, fragmente de baloane străvezii, sprijinite pe smocuri de bucle negre sau străpunse de fire singuratice ce rezistau, pline de îndrăzneală, invaziei spermatice coborând pe urmele palmei harnice (noţiune ce-i lipsea, dar unica ce ar putea tălmăci cele resimţite de el).

Subsoara mamei sale abia de era personificată prin câţiva peri bălai şi lungi, dispuşi la distanţe mari. Priveliştea brună era de o noutate nebănuită. Asociată cu tonul dojenitor al apostrofei citate şi cu neglijarea făţişă a capacităţii lui de observare, ea cu atât mai mult îi răpea simţurile ascuţite la maximum.

Acea experienţă o evoca el în auzul vecinei şi, probabil, frazele lui fură suficient de înflăcărate ca s-o înduioşeze şi s-o stârnească până la a-i arăta subsuorile şi a-l lasa să se joace cu tufele lor umbroase.

Noua preocupare le umplu alte cincisprezece-douăzeci de zile, după care iarăşi începu să-l chinuie tabuurile ce persistau. La ce s-ar reduce progresul omenirii dacă făpturile Creaţiei n-ar fi atât de puţin rezistente în faţa interdicţiilor de orice natură? Am fi încă sălăşluitori ai peşterilor, înecaţi într-un matriarhat inexpugnabil, ca pe vremea alungării Evei şi a poftei sale de bărbat.

Chiloţii albi rămâneau singura piesă de îmbrăcăminte stavilă între curiozitatea lui febrilă şi obiectul ei inconceptibil, dar în mod cert de găsit - uluitor! - dincolo de mătasea lor milaneză.

Pentru a fi coborât elasticul nu fură necesare încercări numeroase, nici solicitări intense ale încordării muşchilor.

Poate că această victorie, din şirul cuceririlor de până atunci, o obţinu cel mai lesnicios. Numai că dezvelirea nu fu de mare întindere: se opri mai sus de perna bombată de carne a pubisului (despre a cărui existenţă habar n-avusese).

Adulta, care-l sâcâise întruna cu întrebarea: **-"Ce vrei să găseşti aici?**", după ce se lăsă convinsă a-i face placul, triumfă ironic: **- "Aia e: nu e nimic de văzut!"**, ceea ce-l irită, deoarece avea dreptate - 'burtă' şi un buric foarte extins pe lângă al său, chiar şi al mamei; deci, dizgraţios pentru reverenţa ce o nutrea trupului femeiesc, asemenea unui sunet măcăit în registrul bas al tubei, atunci când te aştepţi la o temă serafică, înaripată de violine şi harpă.

Dar, în după-amiaza următoare, tot prefăcându-se că o gâdila prea tare, mutându-şi greutatea trunchiului de pe o fesă pe cealaltă, îi înlesni, cum sta agăţat de chiloţi, să i-i scoată. Revelaţia de atunci a fost cea mai zdruncinătoare din întreaga-i existenţă posterioară. Dezvăluirea pădurii dese, îmbeznate, în care căutăturile i se rătăceau printre vîţele cârlionţilor aspri, încârligaţi aceştia în ceilalţi, într-un haos alcătuind reţele peste reţele, prin care se străvedea pielea în adâncuri lucii, înmanşonate în penumbră, fu stupefiantă. Zărea ceva unic, într-o serie de privelişti ce se întindea de şase ani, fiecare dezvăluindu-i o părticică din universul pe care urma să-l locuiască până la moarte, fiecare obişnuindu-l cu această lume necunoscută şi cu rosturile ei, fiecare fiindu-i explicată de mama (care lipsea de lângă el numai în acele secunde, înlocuită de vecină - iar cea din urmă, se învăţase cu asta, nu-l lămurea nicicum, ci doar se prefăcea a-l împiedica să înainteze pe calea apucată, apoi se bucura cu el de cele ce percepea copilul şi atingea).

Când îi reveni graiul, exclamă siderat: **- "Ce frumos e părul tău!..."** . Iar răspunsul ei fu întocmai acela de care avea nevoie, deoarece introducea între ei

doi un element stabil, ce să-i ofere oarecare siguranță în fața presimțirii unui pericol ascuns de taina revelată, în fața constatării monstruosului (ce nu seamănă cu noi are toate şansele de a fi catalogat ca atare). Răspunsul ei fu extrem de simplu şi de spontan, venind firesc după una dintre comparațiile uzuale făcute de el cu ceea ce cunoscuse până atunci: **- "Să vezi ce frumos îl are mama ta!..."**. Conlocutorul său de-un stat de palmă, mai întâi se revoltă, fiindcă încă era foarte puternic în inima sa sentimentul că ceea ce percepea era imposibil în cadrul normalului. Însă cuvântul magic 'mama' dădu roadele de aşteptat, îl umplu de afecțiunea ce stătea la pândă îndărătul tuturor actelor sale, recipient blând al uimirilor lui, mângâiere a sperieturilor, liniştire a nedumeririlor. Pe fondul acestei reîmpăcări cu lumea, ținând seama şi de toate treptele scării urcate până aici, în cunoaştere, sub atenta trimitere a gândului întru verificarea prin suprapunere a imaginilor (căci viziunea a ce cunoştea din *mama* nu-l părăsise nici o clipă în cursul descoperirilor sale danteşti), acceptă, finalmente, că mesajul transmis putea fi şi adevărat. La acesta contribui şi amintirea câte unui fir de păr plutind în apa din cadă sau bideu, ce tocmai se scurgea când i se îngăduia să năvălească în sala de baie, pasă-mi-te fiind mânat de 'mari nevoi', ori de încăpățânarea de a nu mai rămâne lipsit de companie (întotdeauna încuierea mamei în acea încăpere îi lăsa un gust al disperării, al abandonării, mult mai pătrunzător şi decât plecările ei de acasă). Deci, putea fi adevărat că la fel de mult păr poseda şi mama sa, tot acolo, ascuns şi chiar *mai frumos*, cum i se garanta.

Aici nu mai avu curajul să ia în stăpânire prin pupat, cum o făcuse cu toate tainițele peste care dăduse ca din întâmplare. Nu un curaj raportat la femeia adultă (pe care o simțea bună ca pâinea caldă şi înțelegătoare cu nevoia lui de inițiere), ci curajul de a pierde, fie şi timp de o clipită, din atenția vizuală, triunghiul atât de viu şi de chemător, ca un animal preistoric binevoitor lui.

Târziu, foarte târziu, îşi ajută cu degetele pupilele să cuprindă mai mult, mai adânc, mai amănunțit, în mişcări legănate, ale căutării, în mişcări grijulii, tandre, calde.

Şi într-o zi a fericirii acestei explorări în jungla virgină, negrăit de pură şi de hieratică, neasemuit de absconsă şi de haotică, angelică şi diabolică, severă de ca şi când prin ea respira o lume de Dincolo, aşa cum se întâmplă în altar, primitoare de ca şi cum aştepta doar un cuvânt - Acela Potrivit -, ca să-l ia părtaş al unui demult cunoscut, dar nerecunoscut, basm ascultat încă dinainte de naştere, al cărui susur străbătea tot continentul pilos, ca o boare nesimțită, aducătoare de viață, într-o zi a exultării mute şi ne- grăit de zgomotoase în afundurile conştiinței lui, sfâşiată de larma lătrată a unor trompete cosmice ce-l asurzeau pe dinăuntru, până la explozie, pulpele acelea odihnitoare - acum că

rămăseseră atât de cuminte cunoscute, ca opuse buruienişului încâlcit, străbătut de şerpii indici, ai perilor, hipnotici, ce i-ar fi putut aduce moartea din umbra fiecărui fir - pulpele acelea ca nişte şesuri lunare fură despărţite de o falie, crăpată pe nesimțite, dar cu un rezultat ca al unuia dintre cumplitele cutremure asiatice ce taie solul de cad în despicătură tauri, tractoare şi case, şi, la capătul ei de sus, îl lăsă să vadă o gură căscată surâzător spre el, salivând către obrajii lui, dintre buzele roşii vineții, într-o perpetuă mişcare ce dezvelea iar şi iar un centru strâns în jurul lui însuşi, absorbitor ca o emblemă simbolică a Timpului, înspiralată ca ochiul format de apa ce se înghesuie frenetic şi rotocolitor spre gaura țevei colectoare din mijlocul chiuvetei. Clipea la el, cu tresăriri spasmodice, cu strangulări şi revărsări ca nişte chemări, ce făceau să dârdâie îndelung carnea pulsatorie din tunelul în miezul căruia licărea obsesiv.

Pentru lipsa lui de experiență, zvâcnirile erau ca nişte sughițuri ce cuprindeau, începând cu centrul acela de foc, şoldurile şi pulpele, pântecul şi şalele, sânii şi gâtul bogat, muşchii din jurul gurii, cei ai obrajilor, ai pleoapelor, ai frunții, şi o făceau să geamă şi să icnească. Urmărindu-le traiectoria internă după modificările săltate ale trupului, privirile sale minunate se izbiră de sferele sticloase, negru şi alb şi căprui închis, ale globilor oculari ai femeii, ce nu mai vedeau nimic, sfere metalizate pe neaşteptate, dezumanizate, de parcă vecina, la primul dintre aceste accese, sărise din ea însăşi, se părăsise sub degetele lui mici şi trandafirii, când băiețandrul încercase fierbințeala gurii ei urieşeşti de sub pântec.

Ba nu era gură! Era orbită; iar acolo era Ochiul Ciclopului. Mama îi citise despre El; iar copilul era Ulise. Sigur că era Ochiul acela singur şi singular care, altfel, nu-şi găsea locul în imaginația băiatului, dar acum i se arătase: sub chică, cu o glandă lacrimală vârtoasă, mereu umed de încordare şi roşu de forțare. - "Cine eşti?" - "Nimeni", suspina investigatorul, ca în legendă, şi-şi împingea mâna tot mai aproape de el, "o fi miop..., de aceea tot tresare...", îşi îndesa falangele în el, să le poată vedea că erau ale lui Nimeni... Până ce 'Ochiul' îi înghiți mâna până la încheietura cu antebrațul, într-un vulcan strâmt şi în necontenită erupție, ce-i ungea pielea delicată cu lavă albicioasă, topitura de clocot ce se lipea de el precum conținutul oului fiert moale, şi-i privea unghiile, şi palma, şi dosul ei, cu pipăieli sufocante, cu miros puternic şi îmbătător.

Adulta chițcăia de râs; îl informa că o gâdila cumplit; datorită nesuferirii mâncărimii, se zbătea de o parte în cealaltă, se sălta dinapoi înainte şi se refugia dinainte înapoi, însoțindu-şi zbuciumul de tren ce trece peste o mie de macazuri, unul după altul, cu gâfâieli, şi hohote, şi încurajări ca **"hai-hai! hai! acum!..."** . Cel chemat nu ştia unde era atras şi nici de ce era implicată cu atâta vehemență

secunda prezentă atunci. Nu se pricepea la nimic alta decât să-şi lase mâna pradă voracității ce o mesteca fără să-şi încheie niciodată înghițirea.

Chiar că era Nimeni, cu trupul său de vierme palid şi plăpând confruntat cu acel colosal Polifem-femelă al lui Neptun, care-l rontăia ca pe o ridiche de lună, trufanda neisprăvită vreodată.

*

Domnul Christopher F. ascultase de mai multe ori această povestire făcută de prietenul său. Cel din urmă nu se putea desprinde de 'vârsta miraculoasă', cam singura din existența lui când *descoperirea* fusese cu adevărat copleşitoare şi conținând, de fapt, capacitatea unei reverberații asupra întregii existențe posterioare, până la destul de înaintata vârstă pe care o avea acum. Celelalte *descoperiri* (bineînțeles, cu preponderență în lumea ideilor sau a naturii) au stârnit entuziasme pasagere; n-au durat decât până a doua zi dimineață, până la sfârşitul săptămânii sau al trimestrului. **- "Câteodată mă-ntreb"**, avea obiceiul prietenul său a rămâne pe gânduri, **"dacă, în absența acelei experiențe atât de satisfăcătoare, e lucru cert că evoluam spre heterosexualitate şi nu m-aş fi lăsat împins de gustul meu pentru ceea ce este ieşit din comun către homosexualitate, onanism sau mai ştiu eu ce înclinări insuficient aprobate de societatea noastră. Inspectându-mi retrospectiv satisfacțiile din acest domeniu - mă refer la cel erotic, ai reținut - nu mai găsesc ceva similar, ca putere de captare ființială, decât la vârsta mea, în femeia iubită acum de câțiva ani buni. Paralela este posibilă prin aceea că, în ambele cazuri, cunoaşterea se face prin toate simțurile, prin afecte şi rațiune, dar şi cu ajutorul imaginației. E permanent o luare de cunoştință globală ce permite, simultan, o revelare a inconştientului şi subconştientului. Dacă vrei, este vorba despre onto- şi filoposedare. O am, am această femeie, cu tot trecutul meu personal şi animal, cu tot trecutul ei personal şi animal. Când facem dragoste, simt că pe lângă mama şi tatăl meu, şi frații şi surorile lor, face dragoste cu ea setea de sex a bunicior, străbunicilor, a tuturor înaintaşilor, împreunându-se cu toți înaintaşii săi, străbunicii, bunicii, mama şi tatăl ei şi - este firesc - toți în ea, prin ea, prin mine; şi toate dobitoacele, fiarele, păsările, peştii, insectele, râmele şi, mai ales, plantele, al căror polen îmbracă pământul în spermă.**

*

ONIRICUL

DOUĂ VISE ALE METAMORFOZEI

VISELE MĂ AŞTEAPTĂ, încuiate în dulapul unde-mi păstrez numeroasele caiete ale însemnărilor zilnice de pe parcursul a zece ani. De când nu mai fac

astfel de consemnări au mai trecut alți vreo zece. Numai vise mai notez: când şi când câte unul, al meu sau al altcuiva, ce mă impresionează în mod deosebit.

Voi transcrie aici două recente, ale lui A. F..

Iată cele desfăşurate în spațiul oniric.

CARNAGIUL

din noaptea 1 spre 2 februarie 1995

Mă aflam în sala de baie unde se găsea şi un closet. În ochiul de apă din acesta a apărut, din adâncul canalului, o broască țestoasă. După ce a ieşit complet la iveală, am ridicat-o în mâini şi am depus-o în cadă. Pe gura de scurgere a celei din urmă s-a strecurat, urcând, o soață a ei. Mă întrebam cum putea să-şi facă drum, deoarece era aproape dublă, față de precedenta, iar gura de scurgere ştim cu toții ce dimensiuni are. Prima să fi fost lungă de vreo 20 cm., a doua de vreo 35. Mi-era drag că veniseră la mine.

După câteva scene ce nu le rememorez, m-am gândit să sacrific una dintre ele, în vederea pregătirii unei supe de broască țestoasă, despre care am citit în romanele englezeşti, dar din care n-am gustat niciodată. Am ales-o pe cea mai mică, cu grija ca, dacă nu-mi reuşea planul culinar, să n-o omor de pomană pe cea mare.

Înarmat cu un cuțit de bucătărie lung şi ascuțit, am început o măcelărire a bietului animal, nepricepându-mă deloc să-l sacrific şi să-l tai bucăți. Am socotit că i-am retezat capul, rămas atârnat de pielea gâtului. Cel puțin aşa am crezut atunci. Pe urmă am trecut la despicarea labelor, una după cealaltă. Gândeam că numai picioarele sunt comestibile (influențat de ceea ştiu că se mănâncă din puii de baltă, al căror celălalt nume coincide, în mod ciudat, cu al țestoaselor). Cu o mână trăgeam piciorul cât mai înafara carapacei, cu cealaltă încercam să-l fierăstruiesc. Pielea, foarte groasă şi solzoasă, opunea rezistență, astfel încât luptam din greu, mai mult pentru curățirea ei de carnea lipită sub ea. Mi-am dat seama că, oricât de ascuțit îmi era cuțitul, nu aveam unealta cea mai potrivită pentru o dermă atât de tăbăcită. Era o adevărată măcelărire, ce-mi strângea inima de milă. Dar mi-te când am observat că pleoapele i se deschid şi închid, ceea ce inițial am crezut că era un reflex datorat mişcărilor mele de du-te-vino şi ulterior păru, totuşi, a fi semn de viață, viața pe care nu izbutisem să i-o iau... Dar perseveram, cu aceeaşi bucurie că voi pregăti bucate gustoase. Însă şi cu o curiozitate, străină firii mele, de a şti cum era alcătuit animalul, din punct de vedere anatomic.

Din fâțâirea carapacei încoace şi încolo, din întoarcerea ei cu fața-n sus şi-n jos, se întâmplă ca trupul ascuns al viețuitoarei să iasă aproape complet din scutul său permanent. Era spongios şi desangvinizat; avea nişte fragmente mai dense, ca nişte monede mici, întunecoase precum cheagul de sânge, risipite în masa translucidă, fără o ritmică limpede, parcă pluteau în ea, ca frunzele în apa unui lac.

Apoi răsări, parțial prinsă de interiorul carapacei, o femeie goală, aşezată pe masa unde lucram, cu picioarele strânse contorsionat datorită acoperământului solzos ce nu-i dădea libertate în mişcări. Era trupeşă; avea sub 40 ani.

Tatăl meu nu era atent la metamorfoză. Până atunci nici nu participase altcum în vis. I-am atras atenția:

- Uită-te, i-am spus, **cum arată femeia-animal! Cât seamănă cu femeia speciei noastre...**

OBSERVAȚII

Pentru motivarea asemuirii dintre femeie cu broasca țestoasă găsesc o rațiune suficientă în filmele documentare ce o înfățişează pe cea din urmă plângând când îşi depune ouăle. Aceste făpturi îl impresionează pe A. F. (care a avut acest vis şi amabilitatea de a sta de vorbă cu mine despre el, precum şi de a-mi îngădui să public cele prezente), îl impresionează de câte ori le vede. Manifestarea durerii cu prilejul naşterii, similară la ambele tipuri de femelă, poate sta la baza acestei apropieri, a umanizării țestoasei.

Pe ziua de 31 I, A. F. a fost vizitat de familia scriitorului X. Soții veniseră să-i mulțumească pentru articolul în care evoca personalitatea culturală a lui X. Au degustat cu încântare o salată de cruditați cu scrumbie afumată - conținea morcov şi mere rase, ceapă tăiată mărunt, fideluță de varză roşie, țelină şi hrean date pe răzătoare, felii de castraveciori murați, pătrățele de sfeclă fiartă, totul scăldat în maioneză şi muştar, şi o mâncare de crap cu gelatină, fel pe care nu-l cunoşteau, pregătite anume pentru ei de A. F., maestru bucătar, nu numai eseist. Ideea apei în care au viețuit peştii, aceea a scrumbiei, asociate feței dnei X, care acum, la 20 de ani de când n-a mai văzut-o A. F., parcă evoca un chip de broască țestoasă, să stea la originea transformării din vis?

Dar de ce acel masacru visat pentru prima oară în viață (şi care nu e străin de răzuirile şi tocările necesare pentru prepararea salatei înroşite de sfeclă)? Oare nu-i putea A. F. ierta femeii că l-a determinat pe prietenul său să se însoare cu dânsa? Acea minte strălucită a lui X, model pentru propria-i evoluție, din clipa închegării căminului lor a început să se banalizeze - afirmă el -, ceea ce îl întrista nespus. Degradarea progresivă a unui cuget ieşit din comun a fost făcută cu

lentoarea înaintării unei broaşte ţestoase, până ce mintea lui a fost adusă la numitorul comun: geniul său, puterea lui de muncă, femeia le-a preschimbat în unelte producătoare de bani şi clăditoare ale unei poziţii sociale râvnită de ea. Iată opera soaţei! Iar A. F. a intuit foarte curând rolul nefast pe care urma să-l joace dânsa în existenţa respectatului său prieten. Drept care, fără să-şi îngăduiască nici o mişcare împotriva ei pe tabla de şah a relaţiilor lor tripartite - din respect faţă de alegerea lui X -, şi-a rezervat urmărirea mâhnită a ravagiilor aproape insensibile săvârşite în ţesătura ce i se păruse atât de rezistentă a nobilei lui cugetări. Câţiva ani, A. F. a fost un martor mut şi îndurerat (dacă nu şi gelos pe puterea femeii asupra lui X, stăpânire împotriva căreia nu-şi acorda dreptul de a lupta). Pe urmă, s-a retras din preajma lor, fără să-i lase a bănui adevărata sa motivaţie, deloc onorabilă.

Însă, la surpriza de a-i revedea, după o întrerupere a vizitelor timp de douăzeci de ani, subconştientul lui a reacţionat cum numai el ştie s-o facă şi A. F. i-a plătit doamnei X, în vis, dezastrul intelectual provocat prin micimea idealurilor sale impuse, până la aservirea totală, amicului ales de sine drept pildă vrednică de cinstire.

Tot pentru prima dată visează că se pregăteşte să gătească, ceea ce susţine ideea preschimbării a ceva în altceva.

Ca vis al metamorfozei, este al doilea din toată existenţa sa.

Pentru că celălalt vis al metamorfozei i-a precedat (vestit?) o boală cumplită, A. F. păstrează încă o temere superstiţioasă că visul de faţă ar ascunde ceva rău.

Apariţia tatălui său, în final, constituie o cheie simbolică a investirii de odinioară a lui X cu drepturi paterne de modelare a spiritului lui A. F. De aceea tatălui îi atrage atenţia asupra femeii speciei noastre şi a animalităţii ei, când, de fapt, ar fi vrut să-l avertizeze pe X asupra aceluiaşi lucru.

Au rămas câteva elemente din vis neanalizate. Construcţia explicativă ce mi s-a înfăţişat imediat după ce l-am pus pe hârtie a venit prea uşor pentru a nu reprezenta o înşelatorie a subconştientului, o nouă înşelătorie după zoomorfismul visului şi subiectul simbolizat; or, tocmai uşurinţa cu care am trecut la descifrare se cuvenea să-mi dea de gândit.

Aşadar, iată-mă, la distanţă de cel puţin şase luni, de nu cu mult mai mult, aşezat în faţa aceleiaşi teme, încercând să pătrund în jocul de-a v-aţi ascunselea propus de subconştient, de data aceasta eu fiind conştient că sunt dator să caut înţelesurile cele mai greu acceptabile de către conştiinţa lui A. F., căci dacă ele n-ar pulsa în adânc n-aş fi pierdut firul descifrării atât de repede, ci aş fi 'citit' corect şi de la bun început visul său.

Pentru a răspunde la întrebarea de ce a cruțat A. F. broasca cea mare, trebuie mai întâi să disting a altă deosebire între cele două, nu numai aceea a dimensiunilor (asupra cărora voi reveni): ele au pătruns în starea onirică în ordinea cunoscută - mai întâi cea mică, ulterior cea mare care, după ce A. F. le-a pus alături, a dispărut din vis, rămânând doar ca element ce se cuvenea cruțat.

Există o trimitere la realitatea diurnă din trecut a dimensiunilor ce i s-a părut că putea aproxima în vis, o trimitere în alt domeniu. Când A. F. l-a cunoscut pe X, avea în jur de 20 ani, iar celălalt, de 35. În vis, broască mică are în jur de 20 cm., iar cea mare 35. Nu mă pot bizui doar pe aceasta pentru a afirma că broasca mică îl reprezintă pe A. F., pe când cea mare pe X. Dealtfel, după ce am considerat-o pe țestoasa mică a fi soția lui X, cum am făcut-o mai sus, îmi este extrem de greu să mă situez în noua decriptare. Presupunând că renunț la asimilarea soției lui X cu broasca cea mică şi adopt noua cale, remarc că, întradevăr, este cazul să fie A. F. primul receptat de semiconştiința onirică şi doar pe urmă X, aşa cum s-au petrecut lucrurile în vis; astfel, cel puțin, pare logic.

Rămâne să revin la perechea țestoaselor, după ce mă dumiresc mai substanțial asupra a ce s-a mai petrecut în sala de baie, construind, dacă am noroc, profilul real al țestoaselor din unele motive laterale.

1. Două orificii: unul mare, altul mic. Prin cel mare pătrunde ceva mişcător, o ființă mai mică. Prin orificiul mic, pătrunde o altă ființă (ceva mişcător) mai mare. Nu pătrund fugind de privire (adică de înțelegere), ci intrând în raza vizuală, venind la A. F., chemând înțelegerea şi aducând bucuria.

Aici există un bun câştigat: ceva ce a stat ascuns până la acest vis vine să fie văzut, înțeles; țestoasele ascend, fără nici un scop manifest, şi prin aceasta îi trezesc lui A. F. atenția şi gestul (actul).

Ce rol au cele două orificii, al cadei şi al closetului, în practica sălii de baie? Prin ele sunt îndepărtate materiile eliminate de corp; prin orificiul closetului, cele dure, prin cel al cadei, aparent - cele lichide. Totuşi, lucrurile nu stau chiar aşa. Lichidul eliminat prin orificiul cadei (apa) poartă cu sine murdăria externă a organismului, nu ceva eliminat din el, dar poate cu uşurință fi asociat lichidului eliminat de organism, ca purtător de ceva de care organismul se debarasează. Pe deasupra, duşul - care se ia în cadă - nu este străin, în cazul unor inşi, de eliberările lichide ale trupului.

Acceptându-se rolul orificiilor, ele pot fi asemănate respectivelor orificii ale organismului uman. Se iveşte o încurcătură, deoarece organismul femeii indică altă ordine de mărime a orificiilor în raport de folosirea lor, decât organismul bărbatului. Aparent, la femeie, orificiul mare corespunde urinării, iar cel mic

defecării. La bărbat lucrurile stau invers: orificiul mic foloseşte urinării, iar cel mai mare defecării. De aceea, pentru înțelegerea simbolului orificiilor, nu am de ce să mă agăț. Nu-mi rămâne decât, ştiind că visător este un bărbat şi mai ştiind că în vis, deseori lucrurile sunt expuse pe dos decât în realitate, nu-mi rămâne, spuneam, decât să interpretez înțelesul orificiilor din perspectiva trupului femeiesc (invers decât în realitatea diurnă a lui A. F.). Deci, orificiul mic este al defecării, iar cel mare al urinării. Unde mă conduce aceasta? Că obiectul principal al evenimentelor ce vor urma este ceva provenind dintr-o zonă legată de procesul urinării (invers decât în vis), prin orificiul mare, cel al closetului, urcând broasca țestoasa mică, asupra căreia se va năpusti meşteşugul culinar şi, ducând ideea mai departe, instinctul nutriției, al mistuirii. Aş zice că această interpretare nu este incongruentă.

2. Cap legat de piele. Noțiunea este evident atribuibilă anatomiei sexuale cu preponderență bărbăteşti (glandul legat de prepuț); deşi, în măsură mai puțin frecventă (în proporții suficient de pregnante), este prezentă şi în anatomia sexuală feminină, în cazul clitorisului.

Mai mult, piciorul (şi el curățat de piele, în vis) constituie, pentru psihanaliză, un simbol viril. Cuțitul reprezintă una dintre formele simbolice adoptate în starea onirică de către penis, mai ales când este lung şi ascuțit ca aici.

3. Din 2. deduc cu uşurință opțiunea visului, dintre toate metamorfozele cu putință, pentru broasca țestoasă: capul ei are o formă sugerând glandul bărbătesc. Deci, 'tăierea capului' nu îl desparte pe acesta de pielea adiacentă.

4. Supa urma s-o facă A. F. din broasca țestoasă. Pentru a pregăti supa din broască, lupta cu capul acela ce nu putea fi desprins din pielea ce-l înmănuşa. Mi se pare evidentă relația dintre ceea ce intenționa, cu plăcere, să obțină din țestoasă (supa) şi ceea ce oferă organul sexual, în finalul 'luptei' presupuse de actul erotic, mă refer la lichidul spermatic.

De ce supa respectivă o leagă A. F. de Anglia? O vom afla insistând asupra a ce asociații face pentru a obține o imagine a Angliei. Datorită importanței lecturilor degustate în tinerețe şi, mai ales, a biografiilor scriitorilor iubiți, A. F. leagă civilizația modernă insulară de înclinațiile speciale wildeiene.

5. Mişcării ritmice a cuțitului mânuit de mână, denumită de A. F., pentru a scoate mai precis în evidență regularitatea mişcării: 'fierăstruire', îi răspunde clipirea ritmică a ochilor țestoasei, adică a ceva ce este acoperit de o piele dependentă de cap. Această clipire, acoperire şi descoperire a ochilor, ca răspuns mişcării de 'fierăstruire' a visătorului, conferă viață capului țestoasei; pe de altă parte, corespunde acoperirii şi descoperirii glandului.

6. A. F., în vis, resimte o mare satisfacție la gândul 'supei' ce va ieşi din țestoasă, dar până la gătirea ei, există o altă satisfacție, ce provine din contemplarea anatomiei 'lăuntrice' a făpturii sacrificate. Or, dezvelirea glandului roşu (însângerat) este tocmai ceea ce oferă satisfacția autocunoaşterii anatomice.

7. Senzația că 'trupul' penisului este compus din ceva spongios şi din 'monezi' (care, în realitate, par suprapuse) este sugerată de conformația lui.

Mi se pare plauzibil a decripta un act de onanie în acest vis foarte complicat.

Dar n-am răspuns încă tuturor elementelor prezente în el.

A. De ce broasca mică şi nu cea mare?

B. De ce prezența tatălui?

C. De ce apariția femeii goale, în final?

A. Voi pleca de la sugestia propusă de dimensiunile țestoaselor, ca evocând vârstele respectiv ale lui X şi A. F., când s-au cunoscut. Dacă ambele broaşte țestoase evocă sexul viril, iar cea mai mică îl evocă pe al lui A. F., înseamnă că cea mare e 'cruțată' de manipulările din vis, premergătoare 'supei', cu înțelesul că sexul lui X este acela pe care-l cruță A. F., până ajunge să constate dacă 'supa' este pe măsura laudelor ce i se aduc în romane. şi păstrează țestoasa mare în expectativă. Socotesc că se strecoară aici, din subconştientul său, o propunere de homosexualitate, căreia i se opune o următoare sugestie. Cât priveşte propunerea homosexualității, ea îşi găseşte în diurn o scânteie ce-i aprinde focul: nu rareori X i-a încredințat lui A. F. anecdote privitoare la viața intimă a unui prieten de-al său, tot scriitor, homosexual. Poate că cele mai numeroase izbucniri ale lor în râs - mă asigură el - au pornit de la acele relatări, aceasta petrecându-se într-o conviețuire de mare intimitate (dormeau în acelaşi pat), pe parcursul a mai bine de jumătate de an. Chiar şi în confesiunile erotice heterosexuale, scriitorul cu pricina era amestecat. De pildă, X aştepta o femeie (cunoscută şi lui A. F., de altfel). I-a pus în vedere acelui amic, sosit în vizită la el pe neprevenitelea, că trebuia să-l lase liber, pentru cruțarea pudorii feminine. Amicul nu plecă decât în ultima clipă. A doua zi, se interesă cum decurseseră lucrurile între X şi vizitatoare. După ce îi fură relatate cele solicitate, scriitorul îi confesă că intervenise direct în pregătirea tinerei, căci o întâlnise pe scară; o mângâiase, cu gândul de a-l ajuta pe X în cucerirea ei. Or, în seara vizitei lui X şi a soției sale la A. F., s-a discutat la masă despre cartea autobiografică, cu accent asupra biografiei erotice, ce-i apăruse scriitorului la care mă refer. Doamna X, scârbită de conținut, şi-a arătat regretul de a o fi citit.

B. X a reprezentat TATĂL pentru A. F., în perioada cea mai strânsă a prieteniei lor. El i-a fost îndrumător, persoana ce-i inspira încredere absolută şi pavăza împotriva regresului intelectual.

C. Metamorfozarea trupului țestoasei într-o femeie goală e ca un sfat al subconştientului: aceasta trebuie căutat şi nu ce a precedat. Conform aceleiaşi inversări a planului diurn în vis, A. F. este acela care-i atrage tatălui său atenția asupra identității dintre țestoasă şi femeie şi nu tatăl său lui, cum ar fi firesc în contextul îndrumării descifrate.

În final, ce se poate învăța din acest vis? Noaptea, instinctele îşi caută o rezolvare, dacă ea lipseşte în diurn. Omul orbecăieşte în căutarea ei. Aici, ba onania, ba homosexualitatea, ca cele mai lesnicioase căi din copilăria cea mai depărtată (de remarcat şi trimiterea la faza orală a sexualității infantile: supa). În ultimă instanță, înainte de deşteptare, subconştientul ajunge la rezolvarea potrivită vârstei adultului, contactul heterosexual.

PASARICA

16. 03. 1995

Încăperea pe care o ocupam - îmi poveşteşte acelaşi A. F. - mi se părea a se găsi într-o casă provincială. Poate că această impresie o aveam datorită faptului că trebăluiau de ici-colo două femei, împărțindu-şi timpul între bucătărie şi curățenia în casă.

Una avea aspect foarte țărănesc, cealaltă ai fi zis că era o fostă maică de mănăstire. Cea dintâi, cu fuste largi din stambă cenuşie şi cu batic negru, legat neglijent sub bărbie, mai scundă decât a doua, nu intra în vorbă şi nu voia să lase impresia că ar fi interesat-o ceva din ce se petrecea în juru-i: îşi vedea de ale sale. A doua, mai înaltă, însă fără exagerare, cu chip agreabil ce trăda o fostă frumusețe şi o actuală inteligență, cu un oarecare fason al lumii, îşi făcea de lucru prin camera unde abia mă trezisem din somn. Era înveşmântată în negru, într-o rochie dintr-un material subțire, de vară. Îmi împărtăşea entuziasmele şi mirările ce surveniră curând, în legătură cu o pereche de vrăbiuțe ce-şi găsiseră loc în vasul de sticlă albastră de sub becul spânzurat de tavan.

La deşteptarea şi ridicarea mea din pat, cele două păsăruici se speriară şi dădură câteva raite în diverse direcții, în căutarea scăpării din odaie, dar nu ştiau cum s-o facă. Am deschis o uşă cu geam până la mijloc, ce dădea într-un coridor comunicând cu grădina, aflată în dreapta patului din care mă ridicasem. Cel dintâi care o zbughi fu vrăbioiul, mai firav decât consoarta lui (ceea ce e invers decât în realitate) şi mai fricos. Era atât de nedibaci încât când trecu pe deasupra mea, ridicând brațul, l-am putut prinde în pumn. Mă înduioşă fragilitatea trupşorului său cald, resimțit de strânsoarea degetelor ca mult mai mic decât

arăta la înfățişare. I-am dat drumul şi pieri într-o clipită. Râdeam cu femeia care semăna cu o fostă slujnică a liceului unde predau - şi aceea pururi îmbrăcată în negru şi cu un uşor aer de mironosiță întârziată, având în jur de şaizeci de ani când funcționa în şcoală.

Femeia se îndreptă spre bucătărie, pe o uşă deschisă în peretele opus, pe diagonală. Dealtfel, de acum încolo ea va parcurge o mişcare de du-te-vino între cele două locuri, cu aerul că intră la mine aşa cum cineva ocupat îşi întrerupe din când în când munca pentru a-şi face drum pe acolo unde televizorul e deschis, să constate cum a evoluat acțiunea unui film. În cazul de față, 'filmul' era spectacolul oferit de vrabie.

Aceasta îşi făcu vânt şi ea după perechea ei, adică mă lăsă să cred că intenționa să iasă pe urmele bărbățelului. Dar nu: reveni cu iuțeala fulgerului în cameră. Mi-am zis că o zăpăcise ineditul situației în care se găsea. Drept care, la a doua reintrare în dormitor, am înălțat palma deschisă, să-i împiedic revenirea. Dar ea se agăță cu gheruțele de pielea palmei mele şi mă ciocănea cu ciocul în podul ei, furioasă foc, dar ineficientă în lupta inegală, rămânând doar deosebit de drăgălaşă. Nu am strâns-o cu degetele, aşa că, plictisindu-se să-mă-nvețe 'cum să mă port', ocoli obstacolul pe care i-l pusesem în calea zborului şi se duse de-a dreptul către vasul de sub bec, ce o atrăgea, unde se ascunse iar. Noi comentarii amuzate cu femeia şi întrebări legate de ce anume atrăgea micuța zburătoare acolo.

Cât vorbeam, păsăruica se agita, ieşind şi intrând. Deodată îi atrag atenția conlocutoarei mele:

- Vrea să cuibărească înăuntru!

Gândeam astfel deoarece izbutise să adune în câteva clipe o droaie de obiecte mititele, de parcă şi-ar fi ornat adăpostul: o scoică spiroidală, de vreo trei centimetri înălțime, nişte fragmente de țesătură textilă; ba chiar şi câteva ouă mici, potrivite ei.

După o contemplare nu prea îndelungată a ceea ce adunase, rămas iarăşi singur în cameră, alături de mine se afla o tânără de vreo optsprezece ani, pe care, strângându-i o fesă într-o palmă, am întrebat-o, râzând cu aluzie erotică:

- Vrei să cuibăreşti la mine?

Era păsărica.

OBSERVAȚII

Ieri, înaintea acestui vis de după-amiază, A. F. a luat masa cu nevasta lui Y. Este o femeie foarte grasă, datorită unor tulburări glandulare. Către sfârşitul prânzului, i-a istorisit pentru a doua oară vizita într-un oraş din Occident, făcută în urmă cu câteva luni. De data aceasta aduse în discuție o impresie inedită față

de cele cunoscute de el din relatarea precedentă, privitoare la o sală a muzeului arheologic, unde erau expuse opaițe din epoca romană, toate decorate cu subiect erotic, unele chiar în formă falică. Era încântată să-i poată istorisi despre ele. A. F. a constatat că unda senzuală ce-i străbătea trăsăturile îi conferea drăgălăşenia tinereții pierdută pe parcursul anilor.

Ridicându-se ei de la masă, A. F. a urmărit-o cu privirile de la spate. Desigur, i-au lunecat şi peste fesele, cu adevărat imense, ce i se legănau.

Metamorfozarea este, în chip limpede, a ei. Barbățelul vrăbioi e soțul doamnei, rămas mai mic ca ea, în urma îngrăşării dumneaei peste măsură. Despre el mi-a povestit A. F. că umblă după alte amoruri, ceea ce, coroborat cu apetitul sexual al vrăbioilor şi cu faptul că acum, în perioada visului, e plecat singur într-o călătorie, l-a condus pe A. F. la metamorfozarea cuplului lor. Ouă de guguştiuc (sugerându-le pe acelea adunate de vrabie) există în casa lui A. F., într-un vas; pe de altă parte, ouăle din vis semnalează, ca element de recuzită, sexualitatea.

Pe prototipul real al slujnicii aceleia cu care A. F. urmărea comportamentul păsării l-a surprins odinioară, fără voia lui, într-o postură opusă aerului de sfântuță arborat în viața de zi de zi, într-un tramvai supraaglomerat şi slab iluminat, seara: şedea pe un scaun dispus cu fața spre coridorul lăsat pentru circulația călătorilor. Un bărbat se-nghesuia în ea, ținându-şi aripile paltonului deschise ostentativ în dreptul ochilor săi. Uitătura femeii rămânea fixată asupra a ce-i arăta el, desigur un exhibiționist. Probabil că femeia a intrat în vis datorită acelei întâmplări, legată de faptul că doamna Y glumea cu plăcere tot repetând că pentru a identifica ce reprezentau opaițele falice n-avea nevoie de explicația nici unui ghid.

În contextul neaşteptatei amintiri erotice a doamnei Y, A. F. a simțit stârnindu-i-se un interes de acest ordin, surprinzător pentru el. Astfel, 'păsărica' ei a devenit vrăbiuța visată în perioada rutului.

Scoica, spirala, ouăle, cuibul, toate simboluri ale vulvei, pledează pentru interpretarea de mai sus a inserției în vis a personajului doamnei Y, metamorfozat, la care, în diurn, A. F. n-ar fi îndrăznit să gândească, în termenii propuşi de el, datorită respectului impus de relațiile lor. Privirile încălzite de poftă ale femeii, despre care a remarcat A. F. că o întineriseră, motivează apariția fetei de optsprezece ani, căreia i-a făcut propunerea deşuchiată, coroborată cu gestul ce n-avea nevoie de "explicația nici unui ghid".

NAŞTEREA UNUI SIMBOL

- În noaptea de 5 august (suntem în 1995), ca în toate nopţile şi zilele din ultimele două-trei luni, un chin aşteptat cu temere, în tot cursul zilei,

repetat, din douăzeci şi patru în douăzeci şi patru de ore: parcă se lasă peste mine un aer irespirabil, stătut, lipsit de oxigen, ce mă trezeşte la aproximativ patru ceasuri de la adormire, sufocat, asudat. Mă ridic din pat ameţit, zăbovesc cât zăbovesc pe marginea lui, în şezut, după care, o pornesc, ostenit, spre treburile mele, adică să deschid computerul şi să încerc să adaug un capitol la roman sau să fac corecturi, ori să citesc. Pentru a-mi reveni luciditatea, am nevoie de o cană de cafea neagră. Numai că nu totdeauna ea este suficientă şi pentru adâncirea cu adevărat în muncă. Închipuirea, deseori, nu-mi dă pace, ci mă trage îndărăt, pe căi umblate altcândva, ale sângelui şi ale dorurilor; iar dacă nu sunt ele acelea ce mă atrag, o pornesc pe potecile unor posibile realizări (deobicei deloc posibile), fantasări ale unei cărni iertate de împliniri şi angoasate de nevoi, roabă a imaginaţiei nesăţioase, îmi povesteşte A. F. Continuă:

- Dacă îmi aplec cugetul la glasul romancierului, nu e sigur că pot rămâne să-l ascult. Mai adesea las deschise vanele lacului interior cu monştri senzuali, să-mi urce către conştiinţă. Trec un ceas, altul; târziu, revin spre patul odihnei, pare-se pregătit să mă lungesc în căutarea somnului. Acesta vine sau nu. Sau se apropie găsindu-mă încă neîmpăcat cu trupul şi mă cuprinde când starea de veghe nu este hotărâtă să se stingă complet. Astfel, mai zac alte vreo două ore, pe jumătate treaz, pe jumătate aţipit, răsucindu-mă întruna, pentru a găsi fie o poziţie potrivită lui Morfeu, fie una agreabilă simţurilor.

În cursul nopţii numite, la o atare reîntoarcere în pat, după una dintre destul de numeroasele semitreziri, constat că frecam, în vis, un ardei lung - nu iute. Îmi spun: - "Ce curios că frecând ardeiul verde am plăceri la sex...". **Bineînţeles,** se uită el în ochii mei, **bănuiesc că făptuiam, în mod inconştient ceea ce este de presupus.**

Sunt surprins de a avea norocul să sesizez unul dintre simbolurile virile în cea mai simplă reprezentare a lui, din relatarea lui A. F.

Rămâne întrebarea: de ce a preferat autorul subconştient al acestui scenariu elementar să-i simbolizeze penisul, când manevrarea a înfăţişat-o ca atare în vis (adică n-a ascuns-o în spatele unor mijloace stilistice metamorfice)?

Menționez că opțiunea 'scenaristului' pentru ardeiul **verde** , față de altele posibile - morcov, puşcă, lumânare, cheie -, insistă asupra unei calități: tinerețea, pe care intenționa să i-o inculce conştiinței lui A. F. (are 59 ani, deci probabil că a depăşit vârsta puterilor depline).

E o satifacție să fii martor al proceselor cele mai simple de elaborare a viselor, dacă mult prea departe în decriptarea lor nu ai ajuns.

*

FEMEIA DUBLA ÎN VIS

Din Jurnalul lui A. F. Noaptea de marți 16 spre miercuri 17 I 1979.

Mă aflam la Sibiu, pentru două zile. Cineva mi-a istorisit acolo de unde veneam, Bucureşti probabil (cititorul trebuie să ştie că A.F. este un amic român stabilit în Londra), prin ce peripeții trecuse în căutarea unei camere unde să doarmă în Sibiu. Reținusem istorisirea ("nu era numai memorizare; parcă visul ar fi început cu această povestire, când mă pregăteam de plecare", comentează visătorul). Apoi mă văd în piața de lângă biserica Dobroteasa ("acel cartier pe care îl recunoşteam ca bucureştean, ținea şi locul Sibiului, în vis;" idem). Mă mir că există patru cofetării, ocupând cele două părți ale străzii, complete ("'complete' nu este o greşeală de exprimare; am transcris astfel visul, ceea ce are cu siguranță o explicație; orice lapsus ascunde ceva"). Intru într-una. Vreau să mănânc o prăjitură. Luxul nu este egalat de produsele care sunt în număr mic şi obişnuite. Ies. Mă aflu împreună cu o tânără şi un domn. Sunt întrebat, ei constatând că privesc către vârful unui bloc, ce an stă scris acolo sus. Era din secolul XVIII. Nu rețin anul, acum, când consemnez. Puțin mai departe se repetă jocul. Era: 1707. Pornesc singur către centru, pe Văcăreşti în sus. Intreb (conform informațiilor din Bucureşti) un domn venind din urma mea dacă ştie pe aici, prin cartierul Mărăşeşti, vreo stradă cu case vechi de două sute de ani. Remarcasem urâțenia bărbatului. Îmi confirmă şi îmi indică o stradă de vizavi (ceva mai jos de strada Pitagora). O poartă mare şi veche de lemn, în genul porților înalte ale regiunii germanice din Transilvania. Pe ea, un anunț informând că există cameră de închiriat, în termeni cam ciudați. Pătrund într-o curte extrem de delăsată. Zidurile împrejmuitoare coşcovite de tot; miros de mucigai şi urină; aer de ruină ("aşa cum existase, în realitate, o casă nu departe de a părinților mei, la colțul străzii Aurora, când locuiam cu ei acolo, stradă din acelaşi cartier visat. Am viețuit în Aurora până la vârsta de 12 ani"). Curând, pe dreapta, câteva trepte urcând către o uşă. Trecerea este blocată de tot felul de cartoane albe pe care se scrisese în cărbune, cu litere mari de tipar, o sumă de imprecații la adresa cui căuta cameră de închiriat; rețin doar debutul unui atare 'afiş': NEBUNULE!

"Hait!", mi-am zis. *"Am nimerit exact la bătrâna ieşită din minți cu care a avut de-a face persoana ce mi-a istorisit necazurile întâmpinate în Sibiu."* Fac câțiva paşi până-n fundul curții. S-ar spune că singura porțiune locuită a clădirilor dărăpănate ce mă înconjoară este aceea cu 'afişele'. Mă întorc, să ies. Apar, în spatele meu, tăcute, zâmbind straniu, două bătrâne cu veşminte dezordonate şi înfățişare neîngrijită. Îşi fac de lucru, pe muteşte, prin curte şi dispar iar. Aveau aerul de a gândi, cu satisfacție răutăcioasă: *"Las' c-o să vezi tu!".*

Plec mai departe.

Mă găsesc într-o autoservire, cu o tânără pe care am întrebat-o de o cameră de închiriat. Ne aflăm la bar. Deduc din convorbire că este nepoata nebunei care şi-a înţesat treptele cu panourile de avertisment şi că este jurist. Fac o legătură cu cele ce-mi amintesc că mi-au fost istorisite în Bucureşti şi deduc că ea însăşi îndeamnă pe aceia care caută cameră să nu o închirieze la mătuşa sa: se teme pentru dreptul ei la moştenire.

Întrezăresc cu coada ochiului o bătrână. Bănuiesc că este una dintre locatarele clădirii ruinate. Alături de mine, de cealaltă parte, se află o altă tânără, durdulie. Cochetez cu ea; ba mă pomenesc că mi-am pus un picior peste picioarele ei, cum şedeam unul lângă celălalt. Îmi dă de înţeles că aş putea veni la ea, dar nu pentru a dormi noaptea, ci 'pentru altele'. Nu stabilim ora când să sosesc; rămâne să mai discutăm. Cele două tinere ajung să se confunde. Cred că am urmat-o acasă. Pe drum, mi-a făcut cunoştinţă cu fratele sau unchiul său, un şmecher de vreo 45 ani, gras, transpirând mereu pe faţă, gât şi piept, cu obrajii roşii, o calviţie înaintată (semăna cu un fost coleg al meu, îmbătrânit, cu un caracter foarte urât, ceea ce nu m-a asigurat deloc).

El zăreşte un grup sosind în fugă spre noi. Se sperie că ar fi urmărit. Sărim într-un mijloc de locomoţie în comun. Facem cale lungă cu acesta. Peisajul s-a schimbat. Deasupra caselor, vineţi şi trandafirii, munţii stâncoşi, lipsiţi de vegetaţie. *"Totuşi, Sibiul este mult mai pitoresc decât îl cunoşteam. Ar trebui să revin"* , îmi zic. Ne dăm jos la capătul traseului. Cotim către dreapta, spre o pajişte ascunsă de nişte tufişuri. E soare cald, de amiază. Un autobuz se opreşte nu departe de noi. Din el coboară cei patru 'urmăritori'. Se apropie, veseli, de locul unde ne aflăm, starea lor nedumerindu-ne.

Însoţitorul meu se teme că l-au găsit. Îl liniştesc, pricepând că cei patru au venit 'să facă un pocher' la iarbă verde. El, în glumă, le propune să fie al cincilea. Îi spun că n-am timp să rămân. Îmi dă o adresă extrem de complicată, să dorm la el. Este atât de absorbit de viitorul joc de cărţi încât mereu uită să-mi completeze câte ceva din adresă; sunt angoasat că este incompletă. E plasată undeva pe parcursul vehicolului cu care am venit. Mă mir. Undeva pe lângă o biserică.

Plec pe jos, în soarele plăcut. Gândesc: *"O să-i spun soţiei mele ce frumos este Sibiul. Să revenim. Este normal că n-am văzut munţii: n-am vizitat partea aceasta a oraşului".*

OBSERVAŢII (făcute de A. F., în '82, fără consemnarea datei)

In acest vis, numărul 2 e mereu prezent sau, mai precis, e unicul mod de manifestare a numericului în cadrul lui, minus o excepţie. Încă din denumirea oraşului ardelenesc am de-a face cu ideea dublării, căci dacă îl împart în două

silabe (sib +iu, iar nu corect: si+biu) şi o citesc pe cea dintâi ca în oglindă (metodă curentă pentru a te orienta în vocabularul viselor), obțin: bis. Într-adevăr, în continuare se menționează: 'două zile'. Anul şi secolul (alte 'două' subdiviziuni ale timpului) vor urma curând. Structurarea frazei următoare se face vinovată de 'repetarea', la distanță foarte mică, a termenului: unde. El înlocuieşte o dată Bucureştiul şi o dată Sibiul. Eu însumi, care mă **aflu** în Sibiu, sunt dublat de altă persoană, care **a fost** în Sibiu (deci Sibiul este 'de două ori' vizitat la începutul acestui vis, după cum, în final se cere *'re'* vizitat. Oricât de ciudat ar părea, nu mă pot abține de a constata apropierea dintre primele 'două' silabe ale numelui bisericii Dobroteasa (dobro) de: 'dublu'. Mai departe apare 'dublul lui doi' (două, în vis): patru; apoi: 'două'. Această dublare o regăsesc în selectarea vocabularului meu, când consemnez: cuvântul intru 'se repetă', imediat mai departe, în: ***într-u*** na. Se opreşte lângă mine un 'cuplu' mixt: o tânără şi un domn. Secolul XVIII este plasat cu 'două sute de ani' înaintea secolului XX, când se desfăşoară visul. Anul citit de mine 'reduplică' numărul 17, cu o greşeală: 07. Să mai reținem că verbul de legătură ce apare în consemnare, între denumirea secolului şi an, este: se repetă. Folosindu-mă de simbolică, bag de seamă că prima silabă din numele străzii ce survine (Mărăşeşti) este: măr. Iar mărul simbolizează sânul, care, la rândul lui, e conceptualizat doar ca 'pereche'. Imediat mai departe se specifică: două sute de ani. Apoi e citat geometrul Pitagora. Pentru ce a rămas el înscris în istoria ştiințelor? Teorema lui celebră sună după cum urmează: 'pătratul ipotenuzei este egal cu suma pătratelor catetelor' (care tot 'două' sunt, iar 'pătratul' dublează). Deîndată ce apar personaje noi, ele sunt grupate 'pereche' (un domn şi o tânără; două bătrâne; ulterior: o nepoată şi mătuşa sa; o bătrână + o tânără; şi: cele două tinere ajung să se confunde). O nouă 'pereche' mixtă: nepoată şi unchi / sau doi frați. Survin 'patru' urmăritori (dublul lui: doi).

Această obsesie a lui **2** nu i-a dat pace lui A. F. ani de-a rândul. Ea trăda un mare conflict lăuntric al său, din epoca în care a survenit visul, un conflict ce-i despărțise sufletul în două. Ba, determinarea Sibiului îi oferă şi cheia acelui conflict, deoarece de la acest vis înainte în viața sa, timp de mai bine de o decadă, va interveni o dedublare a existenței, ceea ce, relatat, ocupă materia unui roman şi nu a unei paranteze. Este vorba de copleşirea unei iubiri pentru o femeie originară din zona Sibiului.

Prenumele soției sale, ca şi numele de alint folosit de el în raporturile cu ea, în locul precedentului, debutau cu aceeaşi inițială M, ca şi numele Melaniei, doamna originară de lângă Sibiu, de unde, poate, şi inspirația 'dubletelor'.

Pentru o mai exactă înțelegere a visului, sunt determinat să aprofundez observațiile, deşi unele dintre ele le vor repeta pe cele de mai sus (tot mă aflu scăldat în dubletele lui A. F.!). Iată alt comentariu al lui:

Sibiu nu reprezintă doar oraşul tinereții Melaniei - e născută în Mărginime -, acest termen pătrunde de la început în jocul dubletelor din acest spațiu special oniric, deoarece prima lui silabă, citită invers, dă: *'bis'* , ceea ce este întărit imediat de numeralul: **două** ; forma feminină a acestuia constituie un semnalizator limpede al frământării aflate la originea visului. **Zile** , citit şi el invers, dă: 'eliz'. Ce poate sugera această îmbinare de litere, aparent fără sens? 'Elizee', cuprinde reduplicarea vocalei finale, pe care dealtfel nu am inventat-o în vederea congruenței explicării; ea e ultima literă a cuvântului: 'zile'. Revin mai târziu pentru a vedea ce înseamnă: 'elizee'.

Constat că eu, care deobicei sunt foarte atent să nu repet acelaşi cuvânt în acelaşi text, decât la distanță mare, aici nu am făcut efortul să caut o altă formulare ce să evite neplăcuta repetiție a lui 'unde'; ea devine semnificativă: UNDE e atât semn pentru Bucureşti, cât şi pentru Sibiu; dar cele două oraşe nu sunt echivalate. De Bucureşti mă depărtez. Către Sibiu tind. În Bucureşti am locuit. În Sibiu voi locui. Din Bucureşti am plecat. În Sibiu am ajuns. În Bucureşti am părăsit o locuință. Aşa cum se vede imediat în continuare, în Sibiu îmi caut locuința. **Unde** se divide în: un + de. Folosind aceeaşi metodă a lecturii ca în oglindă (însăşi această metodă, impusă de structura visului pentru descifrarea lui, provine din tema acestuia, căci 'lectura ca-n oglindă' presupune **două** imagini: cea reală şi reflectarea ei), obțin: 'de' = ed (aproape identic cu: et - în limba franceză, cu înțelesul: 'şi'); iar 'un' = nu, altfel spus: negația. Privit astfel, cuvântul constituie o negare a conjuncției, o anulare a ei, a lui 'şi'. Presupunând că plec de la o construcție ca: 'Bucureşti şi Sibiu' - cele două oraşe desemnând situarea mea maritală simultan în Bucureşti şi în Sibiu, în care Bucureştiul ține locul căsătoriei legale, iar Sibiul al celei nelegiferate în fața notarului public - situare care este realitatea însăşi a existenței mele, aş zice că subconştientul îmi atrage atenția asupra imposibilității acelei simultaneități, prin anularea conjuncției. Dacă aş fi priceput de pe timpul visului acest avertisment al subconştientului, multe suferințe mi-ar fi fost cruțate, ca şi ale unora dintre cei apropiați mie. De ce trebuia să se ajungă ca subconştientul să-mi dea acest avertisment? Pentru că, orbit de prejudecățile morale, conform cărora mi-am ghidat şi îmi ghidez încă viața, nu sesizam falsul situației în care mă încăpățânam să trăiesc. (Până şi în vis, se va vedea ulterior, intenționez să-i propun soției să 'revenim' la Sibiu, adică o altă conviețuire simultană; dacă nu

cumva aici se ascunde o opțiune, iar dorința de 'a reveni' la Sibiu indică la care dintre cele două femei doream să mă opresc).

Voi atrage atenția şi asupra unei stângăcii de exprimare de care am dat dovadă când am narat visul; în loc să scriu: 'să doarmă la Sibiu', am scris: 'să doarmă în Sibiu'. Această greşeală nu este întâmplătoare, pentru că Sibiul este simultan simbol al Melaniei, iar prepoziția indică pătrunderea în ea, luând 'dormitul' ca o stare necesarmente dedusă din 'culcat'; or, 'a te culca (cu)' reprezintă clar aspirația mea, când plecasem, în vis, la Sibiu.

Decorul întâmplărilor ce urmează are o însemnătate de prim ordin. În acest cartier (bucureştean, ce ține locul Sibiului) a avut loc inițierea mea sexuală dinainte de maturizarea biologică, o inițiere cu caracter permanentizat o perioadă mai lungă de timp - jumătate de an? -. Aceasta se petrecea undeva, nici departe, nici aproape de biserică, pe dreapta, cum îi priveai intrarea. Coincizând cu sfârşitul preadolescenței, familia mea s-a mutat undeva, nici aproape, nici departe de biserică, pe stânga, cum îi priveai intrarea. Aici a avut loc inițierea mea sexuală concretă (la distanță de aproximativ şase-şapte ani de precedenta), curând după care a survenit maturizarea sexuală. Deci biserica era plasată, geografic vorbind, între cele două trepte (toposuri) ale inițierii. **Piaţa** menționată era o necesitate în vis, pentru dezvăluirea extinderii dintre cele două locuri, dar şi înrudirea lor. (Atenție: din nou 'dubletul'! El poate fi interpretat şi ca revelarea faptului că una dintre partenere reprezenta doar perioada prematurării mele sexuale; cealaltă perioada maturizării în această direcție).

Opțiunea pentru o biserică semănată în centrul acestei furibunde activități sexuale nu este nici ea întâmplătoare. Între cele două inițieri menționate, se situează o perioadă de inițiere exclusiv vizuală având loc în curtea unei biserici. Toate trei inițierile apăreau frecvent în convorbirile cu Mela. Mai mult, constituiau atât o inițiere pentru ea în viața copilului de sex opus, cât şi materia inflamabilă din care-şi deducea propriile-i fantasme de acelaşi ordin.

Viața cuplului nostru impune preschimbarea Sibiului în cartierul Dobroteasa, ca spațiu inițiatic.

Mai întâi, remarc ridicarea lui **doi la pătrat** : patru şi revenirea, la distanță de alte **două** cuvinte, al lui: **două** . Termenul 'cofetării' e de mirare. Recurgând la aceeaşi tehnică de lectură, împărțind cuvântul, obțin: cof + e + tării. 'Cof', citit invers, e: 'foc'. 'E' este 'et' - în franceză: 'şi'. 'Tării' provine de la 'tare'; e o multiplicare a ideii de 'tare', o exacerbare a ei. Cele două noțiuni: 'foc' şi 'tare' grăiesc de la sine, pentru a nu mai fi nevoie să insist asupra izvorului biologic al visului. Luând altfel lucrurile, 'tării' constituie un sinonim pentru 'ceruri', care plural este folosit mai ales în limbajul religios şi poate fi sinonim pentru 'rai'

(atenție la vecinătatea imaginii bisericii). Acum se lămureşte sugestia de mai sus: elizee.

Urmează o nouă exprimare stângace: 'complete'. Probabil, am voit să scriu că cele patru prăvălii ocupau ' *complet'* cele două părți ale străzii. Nu pot sesiza, decât recurgând la o nouă despărțire a termenului (com + plete), apariția unui alt cuvânt francez, foarte aproape de silaba de la care plec (com " ***con,*** denumire a sexului feminin, după cum 'ceruri' este identic, la diferență de o literă, de: 'cururi'), asociat cu ideea părului (plete). Era obligatorie această 'traducere'? Cred că da, fiindcă e contrapartea termenului 'cofetării', aşa cum l-am descifrat, al doilea membru al 'dubletului' obsedant.

De remarcat asociația existentă între 'complete', în interpretarea de mai sus, şi conținutul verbului 'a intra', ca şi cu structura: 'a dormi **în** Sibiu'; cu atât mai mult cu cât verbul apare la persoana I singular. În plus, observ apropierea ortografică dintre cele două cuvinte: 'intru' şi 'într-una'. Formal, e acelaşi cuvânt, al doilea rescriindu-l pe primul într-o variantă ortografică foarte apropiată: din nou 'dubletul' fatal. Despărțind 'într-una', obțin: 'întru + na'. Ultima particulă, citită în oglindă, devine: 'an'. Această formă pregăteşte apariția cuvântului: 'an'. Voi reveni mai târziu asupra rolului timpului în acest vis. Nu pot să nu remarc că 'întruna' e o formă contrasă pentru: 'intru în una' (din cele două).

Apare pentru prima oară **dorința.**

'Perechea' se face din nou prezentă, numai că de data aceasta 'cuplul' e mixt. Să trebuiască legat acest aspect de faptul că, înainte de asocierea cu cei doi, m-am manifestat ca vrând (= dorind)? Adică oare sunt îndrumat spre înțelegerea dorinței ca una legată de posibilitățile deschise de cuplul mixt la care aspir?

Înălțarea privirii, vârful unei clădiri ridicate pe verticală, faptul că-n capătul ei 'de sus' e înscrisă o 'explicație', toate acestea par să îndrume mintea către o simbolizare a dorinței masculine (erecție), susținută de precedentul 'vreau' şi de precizarea acestei dorințe făcută prin aducerea în scenă a cuplului mixt. În acest context apare, cuvântul 'an'.

Am revenit la ideea reduplicării: 'se repetă'. Deasemeni, am subliniat reinserția timpului. E de notat conştiința că-mi lipseşte ceva din memorie: 'nu rețin anul'.

Se repetă cifra 7. S-ar fi repetat integral structura de două cifre: 17, dar s-a greşit cu una: 07.

Două insistări asupra dorinței menționate: **în sus**, ca şi pornirea către centru (centrul oraşului în care râvnesc să mă mut este asimilabil cu 'centrul' femeii, 'oraşul' constituind un cunoscut simbol feminin).

Mărul simbolizează sânul; e interesant că imediat mai departe se specifică: 'două'. Aducerea în dialog a celor două sute de ani a fost pregătită din timp, căci pe clădirea în discuție apărea un an din secolul XVIII; mai mult, acesta a fost menționat ca atare. Secolul XVIII e cu două sute de ani în urmă. Iar două sute e dublarea unei sute. Aceeaşi insistență asupra dublului (să nu se uite că inițierea mea a avut loc în două etape, despărțite între ele de şapte ani, prezenți în 1707, unde s-a 'ratat' reduplicarea completă, însă aceasta nu împiedică reduplicare lui 7).

Mi se pare lucru cert că numerele au mare importanță în acest vis, deoarece iată că apare şi numele autorului teoremei lui Pitagora. Care este aceasta? Pătratul ipotenuzei este egal cu suma pătratelor catetelor. Deci ridicarea la pătrat e prezentă în două rânduri în ea. Deşi acestă teoremă mă readuce la acelaşi miez par al visului, asta nu însemnează că strada purtând acest nume n-ar exista în zona bucureşteană frecventată în el; numai alegerea ei, dintre toate celelalte străzi ale locului, are greutate în construcția visului. Voi semnala că această 'ridicare la pătrat' are semnificație şi în planul inițierii sexuale, căci la vârsta de 42 ani (7 x 6 - vezi ezitarea de mai sus în legătură cu distanța dintre cele două inițieri) m-am îndrăgostit de Melania, ceea ce a condus la o dublă re-inițiere a noastră în eros).

Fără a face vreun pas nou în descifrarea rolului jucat în vis de ideea cuplului, constat că şi în această a treia secvență a lui o pereche feminină este aceea care îmi urmăreşte deambularea şi se pregăteşte să intervină în soarta mea.

Aparent, perechea lipseşte de data aceasta. O tânără discută cu mine, fără o sosie de față. Dar această reducere a lui doi la unu nu durează. Se crează un dublet prin dezvăluirea rudeniei sale cu proprietăreasa căutată, cu care are interese contradictorii ce le leagă în aceeaşi măsură în care le situează într-o stare conflictuală.

Dublul este dublat, după ce a fost introdusă **re** -venirea.

Se insistă asupra **re** -venirii, ca şi asupra motivului 'bisericii'.

Singura explicație a 'dublului' pe care o percep este de căutat în situația mea afectivă, împărțit între datorie şi chemare.

Unicul element al visului necomentat încă, deoarece faptul că se 'revine' asupra lui chiar în final vădeşte importanța sa în construcție, e reprezentat de 'munți'. În aceeaşi zi după cea dintâi 'întâlnire în trup' cu Melania, A. F. a consemnat în 'Jurnal' următoarele, ce țin locul oricărei alte discuții.

"A privi pulpele cum se depărtau uşurel una de alta fu ca a fi martor la desprinderea a doi munți unul de celălalt. Muntele, prin verticalitatea lui, prin

apropierea de cer, participă la simbolismul **transcenderii**. Dar el este şi locul a numeroase **manifestări ale Divinului**. E aspirația pământului (creatului) spre Neînceput, e aspirația Neînceputului spre deja creat. E locul lor de întâlnire, de comunicare.

"Cu atât mai mult cu cât **albul** pielii participa la impresia primită de neofit. O culoare absolută. şi lipsă de culoare, dar şi suma tuturora. E răsăritul vieții, dar vesteşte şi pătrunderea în **Lumină,** la capătul vieții, adică la moarte. Albul este locul geometric al tuturor posibilităților coloristice, ca şi mormântul lor viu. E culoarea lințoliului, a fantomelor, dar şi a miresei, cu dăruirea ei de sine, prin impunerea dăruirii de sine a celuilalt, a miresei ce vesteşte cununia, anunță refacerea omului dublu într-unul unic, a androginului primordial, culoarea viitoarei mame. E culoarea ceții şi a zăpezii, ce ascund tot vederii, dar sunt şi leagănul naşterii vieții; deci culoarea **invizibilului** ce pregăteşte **vizibilul**.

"Cu atât mai mult albul, culoarea purității, întăreşte simțământul imutabilității, al stabilității, deşteptat de munte (muntele pe care mi-l evocau pulpele ei). Numai că această stabilitate domină, striveşte, impune să fie cucerită, devine scară spre tării, ascensiune obligatorie, neclintire ce stârneşte la mişcarea, de neevitat, spre cer, la sacrificiul de sine în vederea dobândirii unei privelişti necunoscute, unei înțelegeri încă neatinse, unei beții metafizice, unei apropieri de soare.

"Iar munții, cei doi în cauză, dominați de podişul delurit al pântecului, sunt uniți de întunericul germinator de atracții şi spaime al pădurii, sanctuar al religiilor naturale, adăpost pentru retragerea contemplativilor, coamă a puterilor - ce înveşmântă culmea muntelui, aglomerare a arborilor vieții, sulițe ce pleacă din glie pentru a se înfige în cer, punți între **Aici** şi **Acolo** , între noroiul din care am fost plămădiți şi focul stelelor. Sân al fricilor, dar şi al liniştirii. Pădurea e neclătinată, prin înrădăcinare, şi clătinată de boare, prin independența dependentă. Temniță şi eliberare, şansă a binelui şi a răului, a propicelui şi a dăunătorului, a întâlnirii cu tine, dar şi cu tot ce-ți poate fi potrivnic. Copaciigratii te țin în temnița de dincoace de pădure sau în temnița din lăuntrul pădurii, închid atât lumea luminii, mărginită de ei, cât şi lumea întunericului hotărnicită tot de ei.

"Prin despărțirea celor doi munți, panorama pădurii, continuată în valea dezvăluită, aminteşte că muntele ascunde-n piept peştera, cuib al fiarelor şi sălaş al însinguratului care-şi caută Mântuirea, peştera străbătută de ecoul tău însuți, golul nutrind viața într-un stadiu primar, frigul ce devine căldură pentru cel viețuind în grotă, stalactite şi stalacmite fără număr - funii în creştere perpetuă între jos şi sus sau de sus în jos, codru de piatră -, bolți şi strâmtorări, treceri

largi şi înguste, umezeală a matricii. Muntele ascunde mina plină de aur, de pietre scumpe, unde cobori după comori, sub ploile apelor din adâncuri, în tunele ce conduc spre miezul dogorâtor al Terrei, spre inima ei stârnitoare de explozii şi țâşniri de lavă.

"Muntele ascunde izvorul, simbol matern şi al redobândirii memoriei, izvorul curând preschimbat în cascadă. Iar cascada, prin căderea ei, prin firea sa coborâtoare, deşi aparținând muntelui, se opune naturii ascendente a acestuia, iar neîntrerupta-i mişcare încremenirii stâncii. Cascada e totdeauna cascadă şi nu e niciodată aceeaşi cascadă, după cum şi viul rămâne totdeauna viu şi niciodată acelaşi viu, Creația rămâne Creație şi niciodată aceeaşi Creație, forma rămâne permanent acceaşi, dar nu şi materia ce o compune. În ea, celelalte sugestii, expuse mai sus, îşi găsesc explicarea: Neschimbatul e continua schimbare şi, finalmente: statornicia iubirii - oglindire a relației dintre Dumnezeu şi om - e nestatornicia.

"Toate acestea expuse în culoarea cinetică a sângelui."

Pentru ca cititorul să-şi completeze, cât de puțin, imaginea acestei iubiri a lui A. F. (căreia i se poate atribui întreg volum de față - o altă afirmație ce trebuie, pentru moment să rămână criptică), voi copia, în continuare un ciclu de sonete scrise de el pentru aceeaşi femeie, în care se rezumă esența trăirilor palimpsestice resimțite în cursul celor zece ani menționați. Titlul plachetei este:

ALCOVUL SECRET

Mi-a rămas din somn o boare de dor istovit după prietenie, de dor prea îndelung lăsat să tânjească. Pentru mine, lucrurile sunt limpezi: nu voi reedita nicicând bucuria celor aproape zece ani de exultare permanentă adusă de asocierea Melei la încăpățânarea mea de a mă descifra în pofida tuturor barierelor interioare şi de a mă înstăpâni într-un mine însumi necunoscut şi nu rareori de temut, astfel cum îmi apare uneori în vise, în visările cu ochii treji şi în fragmentele de ispite şi idei fără cap şi coadă ce mi le surprind.

Ea a fost singurul om care a încercat - împotriva propriei educații şi mai ales a principiilor drastice ca la nimeni - să mă însoțească în această aventură de un tip existențialist neobişnuit; s-a implicat în mine şi, fără s-o mărturisească vreodată explicit, s-a străduit - cu eforturi imense şi sfâşieri profunde - să reediteze căutările mele, să le reediteze aplicându-le şi asupra ei înseşi.

Deseori mi-a confirmat intuițiile. La fel de adesea, deşi o vedeam triumfând datorită descoperirii unui tărâm nou al trăirii, nebănuit anterior, nega cu obstinație cele ce-mi recunoşteau toate mădularele sale, fiorii, suspinele. Alteori, după admiterea implicită sau chiar pe față a unei comuniuni de senzații şi ispite,

insista asupra neautenticului lor, atribuindu-le influenței mele ca, timpul trecând, să-şi nege propriile afirmații şi să revină la izbânda resimțită de explorator. Toate aceste ezitări - datorate respingerii a ceea ce se vădea a fi lărgirea personalității ei, ca şi revoltei vechilor şi înțepenitelor prejudecăți - erau extrem de obositoare pentru mine; osteneala îmi survenea din bucuria predaniei vădită pe neavenite ca irosită zadarnic. şi atunci ea se renega încă o dată şi-mi dădea dreptate.

A-mi lipsi aceste lecții - în care țineam locul învățătorului (ce o învățam? Simpla luare în posesie a sinelui) - este ca şi cum, prin întreruperea întrevederilor noastre - dacă eram filosof al antichității sau guru indian -, aş fi pierdut unicul ucenic format în decursul unei vieți întregi, l-aş fi pierdut atunci când este prea târziu să mai formezi altul: o existență bogată - cea mai bogată -, ce se dovedeşte în ultima clipă spulberată în vânt.

Ba nu. Pierderea este mult mai mare, aceea a şansei să aflu cine sunt: prin Melania, cu toate ezitările sale, aceasta îmi devenea posibil.

Pe neaşteptate, Melania luă locul pedagogului coborârii în abis. Fu o răsplătire a răbdării mele cu truda sa dureroasă de a se cunoaşte şi mai fu şi o victorie a ambilor: o femeie se elibera, îşi căpăta totala independență față de orice însămânțare doctrinară a societății, cu privire la bucuriile ce îi sunt îngăduite. Doamna mea se năştea a doua oară - Soare.

*

M-am gândit în multe rânduri să-i schițez portretul, plecând de la visele mele. De la vise şi de la visări.

De ce să n-o fac plecând de la amintiri?

Fiindcă acestea nu mă satisfac; în sensul că portretul dedus din ele e întrerupt de atâtea spații albe, pe de o parte, iar pe de alta îmi supune scrutării atâtea imagini contradictorii suprapuse, încât numai recurgerea la o altă sursă le poate completa pe unele şi limpezi pe celelalte. Iar această sursă - visul şi visarea cu ochii treji - oricât ar părea de absurd - e coerentă, spre deosebire de realitate.

Pe deasupra, n-am suficientă încredere în obiectivitatea mea. E rizibil ca cineva să se întemeieze mai puțin pe rațiune şi mai mult pe subconştient. Nu mai pare atât de rizibil dacă ne gândim la subiectul ales pentru portret: o femeie. Femeia nu e iubită cu rațiunea. O iubim cu întregul ființei noastre ascunse. Prea puțin cu ființa vizibilă. Iubim femeia cu întregul nostru necunoscut. În cel mai bun caz, ne împrumutăm ființa vizibilă (deci trupul) ființei noastre nevăzute (deci psihicul) pentru ca cea de a doua s-o dăruiască pe cea dintâi femeii iubite, ca pe o garanție şi o dovadă a dragostei ce i-o purtăm.

Aşa încât e posibil ca la capătul investigației viselor şi visărilor să nu iasă la iveală doar portretul Melei, ci şi un autoportret. Te pomeneşti că acesta constituie scopul meu secret: să mă cunosc mai bine. Să mă cunosc prin Melania. Portretul meu suprapus peste portretul ei... Sau invers: portretul femeii suprapus peste al meu.

Tehnica restaurărilor, în cazul picturii în ulei, foloseşte metoda de a despărți de straturile unei picturi mai vechi straturile uneia mai recente, întinse pe deasupra. În cazul de față, autoportretul ar constitui pictura mai veche; portretul Melei - pictura cea mai apropiată de momentul prezent. Încordarea minții m-ar conduce poate la descoperirea unei tehnici de a le despărți şi pe acestea două, cum fac restauratorii cu picturile, şi după despărțire să le lipesc pe câte un suport - o pânză, un carton - ca, ajungându-se şi la înrămarea ambelor, să le atârn alături, pe acelaşi perete. Ori față-n față, pe doi pereți opuşi.

Simt că şi de mi-ar sta la îndemână procedeul tot nu l-aş folosi. Fidelitatea portretistului n-ar rezista la proba despărțirii celor două chipuri. Doar portretul Melei, întrepătruns cu autoportretul meu, e capabil să grăiască ceva despre imaginea ei, pe care o caut. Cu atât mai mult cu cât autoportretul nu e niciodată o operă încheiată. Autoportretul constituie o reprezentare a unui subiect în plină evoluție. Or, cel puțin în cursul perioadei cât iubeşti, adevăratul tău portretist este femeia de care eşti îndrăgostit, iar respectivul portret, compus de ea, se găseşte în ea; la tine şi în tine nu ajunge decât oglindirea lui, deformată de oglinda psihicului tău. Dacă îl percepi, te afli în situația denumită popular: a te vedea oglindit în ochii femeii iubite. Aşadar, schițându-mi autoportretul, fac portretul portretului pe care mi-l face femeia iubită, pe care simultan o portretizez în propriu-mi autoportret. Bănuiesc că aceasta va fi calea la care voi recurge, în locul despărțirii celor două, unul de celălalt: autoportretul meu în portretul femeii şi portretul ei în autoportretul meu. Imaginea unei ființe noi, născută când avea vârsta maturității, nu dintr-o mamă şi dintr-un tată, ci prin contopirea a două făpturi de sexe diferite, care până la acea contopire nici nu au ştiut una de existența celeilalte.

De la această idee este foarte lesne să ajungi la ideea că o femeie care iubeşte devine mama bărbatului iubit, iar bărbatul, într-un chip identic, o naşte pe femeia iubită; el Pygmalion şi ea Galateea. De aici încă un pas doar până la altă idee: cele două mame - cea de sânge şi cea prin dragoste - se contopesc sub imperiul creării bărbatului, care este fiul celei naturale, dar şi fiul aceleia care-l adoptă, primindu-l de la precedenta, spre a-l naşte cu închipuirea, acordându-i atribute îmbogățite sau măcar accentuându-le pe unele dintre cele existente de la început în el.

Am suficient material de frământat pentru a fi în stare să descifrez şoaptele nopților, imaginea mamelor în curs de contopire, imaginea întrețeserii portretului cu autoportretul, imaginea înnodării maturului cu copilul ce a fost ori cu acela căruia i-ar putea da viață, contopire, întrețesere, înnodare, izbutite în sufletul, imaginația, simțirea şi trupul femeii iubite; şi toate celelalte.

*

1.

Doreai s-asculți povestea unor împliniri
De care bănuiai că nu poți să ai parte.
În personaje-ți căutai mirese, miri
Şi rescriai, cu tine-n centru, -o nouă carte,
Aceea a nicicând trăitelor iubiri,
Ce nefiindu-ți vii, n-ai cum să le simți moarte.
Am prelungit realitatea cu-nnădiri,
Cu aventuri închipuite şi deşarte,
Nesațiul să ți-l hrănesc cu hălci de jar,
Visărilor să-ți fiu haşişul necesar,
Să-nlocuiesc, cu vorba, omenirea-ntreagă,
Pe care ți-am supus-o, pehlivan ursar.
Istoriile mele încercau să dreagă
O viață palidă, cu întâmplarea vagă.

2.

Cereai poveşti despre femei trecute,
Să-nveți iubirea din iubirea lor;
Te-ai pomenit părtaşa tuturor
Şi le-ai avut, cu mine-alături, sute.
Pândeai să le smulgi plugul din ogor
Ca să-ți ari tu-adâncimile durute,
Dar nu le alungai cu durul 'du-te!',
Ci 'vino!', le-mbiai de-atâtea ori.
Cum tu gustai, cu basmul, trupu-absent,
Absenței lor îți dăruiai nevoia,
O ' *Maja Nuda'* coborând din Goya,
Ori o Elenă adunând în Troia
Mii de bărbați chemați din subconştient
Să ardă-n sânul tău incandescent.

3.

Lecția de botanică, ce geampara
A-nmulțirii vegetalelor prin flori!
Degetele Doamnei deşteptau candori,
Când privirea-ți tulbure O fecunda.
Desprindeau din aer crai uzurpatori
Ai fetiei tale ce se înfoia,
Din polen cădeau pe buza-i puțintea
Să-ți dea, fără veste, cei dintâi fiori.
Am cules tardiv acea feminitate
Legănată-ntre stamine şi pistil;
Doru-ți dulce de atunci acuma ți-l
Maturez, din gingaş, straniu şi nubil.
C-a fost scris, dovada pân-la noi răzbate:
V-am găsit de o flamandă desenate.

4.

O copilă-n pielea goală,
O femeie dezgolită;
Între ele-o floare pală,
De-aşteptare răvăşită.
Pentru fată e ispită
Nuditatea de cavală,
Profesoara cum palpită
Degustând a ei sfială
Ce virginitatea pură
O să-şi dăruie curând.
Ambele se-apropie-n gând,
Trup în trup şi gură-n gură,
Stranie puericultură
Cu fioru-ți consonând.

5.

Ții minte, -un suprarealist francez
Copaci pictase, -n metamorfozare;
În scoarța-le femei în aşteptare
Pândeau bărbați să vină în cirezi.
S-atragă taurina-adulmecare
Stăteau cu sânii scoşi pe meterezi,
Pe când lemnoase trunchiurile-obezi
Le înrădăcinau pe fiecare.

Prăvale-se galopul peste ele,
Cum se-apropia culcând în brazde iarbă
Barbara detunare din vâlcele,
Cu ploi şi cu răcori prelungi şi grele,
Agață-se de carnea stând să fiarbă,
S-o pască până-i verde şi s-o soarbă.

6.

Din tine creşte-o muzică latentă
A cărei partitură-i concepută
Cu fiecare mângâiere lentă
Şi blândă pe a trupului lăută.
Era prezentă-n tine, Marea Mută,
Şi, noaptea-n vis, te copleşea, ardentă,
În mii de instrumente, renăscută
Din carnea devenită confidentă.
Te preschimbai, în somn, în dirijorul
Fantasticei şi unicei orchestre;
Cu-n vârf de-arătător întreg soborul
De sonuri pădurene sau agreste
Îți urmărea-ntârzierea ca şi zorul
În copleşiri simfonice măiestre.

7.

Păreai un lujer care tremura 'naintea mea
Când mă purtai de mână spre fereastra însorită.
Erai doar palpitare, firav dor de-a fi iubită;
Un abur cald dintr-un tărâm mai 'nalt te stăpânea.
Nesiguranțele ți-ai sprijinit de cercevea
Şi misterios de blând jucai privirile-n orbită;
Ai fi vorbit, ai fi tăcut, atât de fericită
Erai că vocea frântă ba urca şi ba fugea.
- "Stau singură aici şi porumbeii vin la mine
Şi se iubesc candid şi tandru pe acest pervaz..."
Cum glăsuiai, un duh senin îți adia pe-obraz;
Prin el se străvedea un har al păcii, -n adâncime,
şi omenescul muritor n-avea cum să-l reprime:
Cu porumbeii, alcătuiai o tainică Treime.

8.

Nedoritor să-ntâmpin o împreunare
În care trupul orb călcat e de trup orb,
Răstălmăcit-am sensul pudicului sorb
În buze cotropite-avan de sărutare.
Doar după ceasurile lungi şi arse-n care
Asemenea acelui mitologic corb
Ce a hrănit prorocul în pustiul mort
Ți le-am împărtăşit cu-a vieții noi licoare,
Te-am slobozit. Te-ai ridicat. Şi ai căzut,
Pe drum, în garderobul ce-a rămas deschis.
Nedeşteptată din prădalnicul tău vis,
Din hainele-orişicare-ai fi croit un scut
De pază față de invadatorul mut.
Leşinu-acesta blând în Simbol s-a înscris.

9.

Mereu revii în nopți să mă anini.
'E timpul', parcă-mi spui, 'al întâlnirii;
La ceasul nalt al lunii dintre-arini,
Acum te-aşteaptă potolirea firii.'
Nu mă deştepți, ci aburul iubirii
Îl scurgi suav prin trupul în declin;
Amețitor, fantasma rătăcirii
Mă dedublează-n tainic androgin.
Al tău sunt şi a mea eşti, într-un trup.
La imposibilele vămi dăm ortul -
Arvună ca din mine să mă rup,
Rupându-te din tine să te-ocup.
Mai viu răsar când însumi eu sunt mortul,
Egal cu tine, moarta ce-mi e portul.

10.

Blazarea domnului pe care-l însoțea
O resimțea mocnind şi în hotelu-alpin.
Se bucura să-l lase-ntre străini străin,
Grăbind la pieptul cui o aştepta pe ea.
Din câte blânde alintări i se cuvin
Sărutu-ndelungat şi dulce-şi alegea
Când spre cabana dintre creste alerga
Ca vântu-ntre molizi şi printre brazi şi pini.

Dar nu venise-nşelătorul. Mohorâtă,
Plecă 'napoi, grăbit, pe scurtături montane.
Un glas zbucni, la rut s-o-mbie între stane:
Oieru-şi sprijinea bărbia într-o bâtă
Şi-şi arăta sălbatic ramu-ntre goldane.
Brusc, parcă-n jurul ei zei blonzi cântau în strane.

11.

"E alb!", ai săgetat în strigătul uimit
Şi vesel; te-ncânta copilăria lui
Ce căutarea ta a pironit-o-n cui-
ul său crescut semeț spre ceruri, ca din mit.
"E alb!" - adică: nu-i bărbat, tu parcă-mi spui
Când ți-aminteşti acum ce vajnic te-a privit
Şi ce şăgalnic; mut, cu pântecul pripit,
Te-a-nfiorat din tălpi şi şold până-n gurgui.
Şi-l potriveşti lungit peste măsura mea;
Şi-n mine-l simți pe el şi-n el mă simți pe mine,
Îngemănați febril în trupu-ți cu suspine.
Oricât de grei am fi, nu-ți e povara grea.
Cu tot mai mult nectar ne chemi, ca pe albine,
Cu mine-alături să m-alinți copil, în fine.

12.

Din struna sa erectă revărsa
Un straniu madrigal.
Trecuse lent spre mal.
Se dezbrăcase fără a-i păsa
Că îl pândeam cum s-a
Nuntit cu raza lucie peste val:
Bătrân ca zeii şi cât de real,
Prunc de oriundeva,
Doar nouă arătat,
Divinitate fragedă şi moale,
Să-nsămânțeze apele agale,
Ca într-un zbor şi nu ca un bărbat;
Lăsând doar vise după ce-a plecat,
În dar privirii tale.
Ce straniu madrigal
Din struna sa erectă revărsa.

Un Cupidon, l-am socotit, trimis
Din cer să fecundeze
Păduri şi unde treze
În primăvara-n care ne-a fost scris
Să fim muți martori ai minunii breze,
Când cerul s-a deschis,
Ca tristul nostru-abis
Cu ploaia lui să-l aureoleze.
Părea să ne desfidă
Când şi-a zvârlit veşmântul peste umăr.
Câți ani trecură nu ştiu cum să număr,
Că din Atemporal s-a arătat
Să-nvie-n bob de strugure curat
Senina ta stafidă,
Lăsând doar vise după ce-a plecat.
Ce straniu madrigal...

13.

Se adunaseră băieții stol.
Se aruncau în pielea goală-n apă,
Ca jocul lor cu tine să re'nceapă,
Să-ți dăruie naivul lor obol.
Priveau furiş la mâna mea cum scapă
De sub sutienul strâns alb sânul sol -
Un schimb pe schimb şi fără de ocol,
Lor oferit şi pentru mânji ce-agapă!
Că ei urcau din scunda lor mulțime
Spre tine trâmbițe de carne mute,
Cu surdele tăceri să te salute
Când reveneai din cețuri anonime,
Perpetuând în inocență crime
Naiv de aşteptarea lor cerute.

14.

La rădăcina termenului *'învățare'*
Stă altul mult mai grăitor şi pitoresc;
E misteriosul, ocultatul: *'înviciare';*
Pe el şcolitu-m-ai cum să silabisesc.
Abecedarul îl țineai între picioare;
Mă îndemnai tot mai de-aproape să-l citesc

Şi să disting, cu degetul beat de licoare,
Ce e în tine femeiesc de bărbătesc.
Sub sceptrul-clitoris, suprem, triumfător,
Dedatu-m-ai robit azbuchiilor tale,
Să mă călăuzeşti - Virgiliu -ndrumător -
Spre depărtate, -ameţitoare lunci natale.
În peisajul lor matern, revelator:
Erupi viril, bogat, sămânța de sub şale.
15.
Învățătoarea lui în jocuri solitare,
În care unica relație dintre voi
E-nchipuirea, mângâierile-ți sunt rare,
Ca picurate calde printre stropi de ploi.
Oricât vă distanțează spațiu şi -ntâmplare,
Rămâi pe degetele-i aninată; goi,
Vicios vă-mpreunați mereu, din depărtare,
În rafinatul dulce spasm de-acelaşi soi.
'Mai lentă, tot mai lentă-atingerea să-ți fie',
L-îndemni la lecția pe viu când îl dresezi
Şi legănându-l îl atragi şi îl respingi
De-a dreapta şi de-a stânga - strâns în calde chingi -
A mugurelui tău prelung şi-l devorezi
Ca soarele plăpândul abur la chindie.
16.
Din binecuvântate stropitori celeste
Curg peste mine ploi sărate şi fierbinți;
Ce blândă-i lunecarea cărnii-ți prin aceste
Pâraie revărsate-n buze, printre dinți.
Te pasc din curcubeele curbate, -agreste,
Te sorb şi te înghit şi-mi ies suav din minți,
Aspir eden din giumbuclaşul cer cu feste,
Cer nebunii speluncii luncilor cuminți.
Tot izvorăşti din Căi Lactee -n înspumări
Ce-asupră-mi sună -n mătăsoase surle.
Le ascultăm - sunt îngeri revărsați din mări
Şoptind, când şerpuiesc s-ajungă-a mele turle,
Vagi fără-de-nesaț revulsii-n disperări;
Se pregătesc izbânda -n creastă să şi-o urle.

17.

Din Sud torid ea vrabia-şi trimite
În Miazănoaptea păsăruicii tale,
Ca rostru-n rostru să se bată-agale
şi trup în trup să-şi scalde, reunite.

Oh, zburătoare tandre, ce vestale
La flacăra familiei întrunite:
Amantă eşti şi mamă, pasă-mi-te,
Ea mamă şi amantă, tropicale.

Doreşti s-o vezi cum cade sfâşiată
De aprigile creşteri interioare
Şi vrabia-ți la vrabia ei cată,

Cutremurul ce arde şi ce doare
Să i-l stârneşti din clinul tău de fată
şi s-o sfâşii, panteră şi dogoare.

18.

În fructul fiului o cauți tot pe ea
Şi indicibila-i plăcere de-a da viață.
Gândind la sexu-i, răpitoarea-i dulce față
I-o redescoperi între pulpele de nea.

Oh, ce sărut depui din gura-amară, grea,
Pe mişcătoarea-i gură vânătă şi creață
Când limba-n cărnuri aspre, dure, ți se-agață,
O nouă naştere, din tufe şi vâlcea,

Vrând să-i provoci cu alintări şi mângâieri,
Vulcanu-i, între buze, -n spasme să-ți erupă
şi înfigându-ți plodul, trupul să ți-l rupă,

Preaplină de licori, să te prefacă-n pupă
În care creşte iar fecioru-i în tăceri,
Acuma să-l naşti tu din ce-a născut ea ieri.

19.

Ivită eşti cu mama într-aceeaşi zi,
Mai tânără în ani, dar nu în zodiac
Şi nici în aplecările pe cari le tac -
Cu ea pierite, pentru voi acum le -nvii.

Te-ai proiectat deplin în floarea ei de mac
Când - supt cu trombele puzderiei de fii -

M-a conceput; şi azi în tine mă reții
Şi-n pântecul tău cresc, eternu-ți vârcolac.
La fiece îmbrățişare-a noastră doi
Mă naşti din nou, repeți desprinderea de mine;
Şi mă resorbi adânc în undele-alcaline,
Mă-mpielițezi şi mă despielițezi în voi,
Că niciodată singură nu eşti cu tine,
Ci sunteți MAMELE ce mă-mpresoară roi.

20.

Obsesia ta e dreptul celorlalte
De-a da viață, ce ți-a fost oprit,
De a simți puieți crescând grăbit,
În cuibul pântecelui să-ți tresalte,
Din mana ta să ştii c-ai plămădit
Râvnite friguri cu staturi înalte.
În mine-ți afli amăgirea-ncalte,
Bărbat mă vrei şi fiu, ca într-un mit.
Ritualul preschimbării mă deşteaptă,
Puteri îmi dai să fiu iar prepuber
Şi carnea-n tresăriri rămâne aptă
Iubita-ți carne iar şi iar s-o cer
Urlând însângerat sau într-o şoaptă
Ce moare între iaduri şi-ntre cer.

21.

Visez la dorul tău de tații-acestei omeniri
Ce fiii pe întreg pământul şi i-au risipit
Să te aştepte-n carne şi să te aştepte -n mit
În trupul tău nesățios de sânge să-i aspiri.
Cu fiecare dintre ei feciori ai zămislit
Cu cari, la rându-le, -n alcov, tu, veac de veac, conspiri
Şi-i dăruieşti cu plozi din pântecu-ți şi din iubiri,
La pofta ta, din tată-n fiu cătându-ți acolit.
Străvechiul matriarhat cu tine-a renăscut,
O, Mumă-a mea, o, Mumă primordială şi feroce!
Când dulce ne ademeneşte vălurita-ți voce
Sus, peste coapsa ta făr' de sfârşit, făr' de -nceput,
Să adormim precum matrozii lui Ulise, -n rut,
În ostrovul vrăjit al temperării reciproce.

*

ALTE VISE ALE DUBLETELOR

Luni 5 II mi-am notat fragmentul final al unui alt vis din noapte abia încheiată.

Într-un tramvai. Însoțeam o tânără al cărei **pat** - mobilă stil - **voiam** să-l **cumpăr**.

'Voiam', scrie A. F., asociat cu 'pat', indică limpede dorința sexuală. Ceea ce mi se pare ciudat pentru mine, care niciodată n-am recurs la a plăti dragostea, e inserția ideii 'cumpărării'; cu atât mai mult cu cât ea devine tema visului, după cum se va vedea.

Ne-au ajuns din urmă **două surori** în jur de **douăzeci de ani**: aveau şi ele un **pat de vânzare**. Stilul acestuia era: **Mercantile** (!). Cereau, aferat, un preț ridicol de mic: **200 lei**. Schimb de priviri cu cea dintâi vânzătoare; zâmbetul ei de superioritate.

E uşor de remarcat progresia numărului doi: 2 surori, 20 ani, 200 lei. Ca şi insistența asupra ideii vânzării 'patului' - stilul 'Mercantile'. Deoarece am menționat, în comentarea visului precedent, că atât numele femeii iubite cât şi acela al soției începeau cu inițiala M, mă întreb în ce măsură trebuie legat acest fapt de litera de debut al cuvântului '**Mercantile**' (mai ales când am simțit nevoia s-o transcriu cu majusculă).

Caut în amintiri ceva cât de cât apropiat de această întâmplare. Regăsesc o seară când reveneam acasă, când încă nu eram căsătorit. Una dintre cele două banchete dispuse față-n față într-un troleibuz era ocupată de două fete cu vreo zece ani mai tinere ca mine. Erau singurele pasagere la acea oră destul de înaintată. Am luat loc pe bancheta de vizavi. Era vară. Nasturii bluzei îmi stăteau deschişi, lăsând să mi se vadă pieptul. Am remarcat privirile uneia insistând asupra muşchilor lui. Apoi au coborât către rădăcina pulpelor, de unde nu s-au mai mişcat, concentrate să citească formele întrevăzute prin ridicăturile şi coborâşurile pânzei subțiri din care-mi erau confecționați pantalonii. Căutăturile îi erau arzătoare, atât de perseverente, încât mi-au transmis dorința stăpânei lor, ceea ce i-a devenit vizibil acesteia. Şi-a înălțat pupilele spre ale mele şi în ele a pâlpâit o urmă de surâs învingător, care m-a făcut să mă pierd. Această întâmplare repetă o alta, cu o varațiune, ce a avut loc când aveam paisprezece ani: într-un parc dintr-un oraş de vilegiatură, s-au aşezat două adolescente pe banca de vizavi de aceea ocupată de mine. Prefăcându-se preocupate de un cântec de muzică uşoară pe care-l murmurau, îi bătea ritmul pe genunchi, la fiece lovire nouă a lor cu palmele mai dezvelindu-i nițel, până ce şi-au descoperit pulpele complet, cu privirile ațintite fără clipire în ochii mei.

Ciudățenia abia începe, când copiez, mai departe, şi un vis al fostei mele soții din România, din aceeaşi noapte.

În Grecia, caută o cameră de închiriat. Intră la două babe.

- Păduchi de lemn aveţi?

- Câte unul, zise una dintre ele.

- Dacă spui că ai, eşti nebună!, îi taie cealaltă elanul.

În acea perioadă, soția mea făcuse o călătorie în Grecia. Pe de altă parte, din 1960, de când ne-am căsătorit, am petrecut câte două, dacă nu chiar câte trei vacanțe pe an în diverse regiuni ale țării. Aşadar am fost mereu obligați să ne căutăm cameră cu chirie. Nu este de mirare că ne obseda această temă.

Ceea ce pare ciudat este că-n aceeaşi noapte şi în visul soției apar 'două surori', ca şi ideea nebuniei uneia dintre ele, abia întâlnită în visul precedent al soțului.

Mă întreb dacă dubla mea viață conjugală era deja cunoscută de ea şi a simbolizat-o şi ea la fel ca mine.

*

VISUL HERMAFRODITULUI

În noaptea de 13 spre 14 martie am visat, îmi povesteşte A. F., că, trecând prin dreptul unui closet public, văd în preajma lui câteva femei în jur de 50 ani; după mizeria îmbrăcămintii, fără a avea o uniformă anume, păreau măturătoare de stradă. Şedeau ghemuite pe vine sau pe câte un pietroi, ori erau aplecate să se spele la o gură de apă, drept în fața compartimentului rezervat bărbaților. Una mai bătrână tocmai ieşea de acolo. Intru, cu nădejdea erotică de a găsi altă femeie înăuntru. Iau poziția urinării în dreptul unui pisoar. Apar câteva dintre acele femei. Fără să se sfiască de mine, îşi continuă aici desăvârşirea toaletei, se mai spală la chiuvetă, se şterg. Una, cu o linişte dobitocească, priveşte sexul meu care intră în erecție. Alta trage pe sine chiloții pe care-i ținea în mână şi percep, sub pântecul ei mare, surmontat de o pereche de sâni la fel de expansivi, că, de sub fustă, îi răsare un sex bărbătesc tot în erecție, lung până aproape de genunchi, cu un strop de spermă în vârf; apoi acesta dispare din percepția mea, datorită mişcările de îmbrăcare ale femeii. După care, A. F. s-a trezit.

Este o exprimare a mecanismului dihotomic-antonimic al gândirii: hermafroditul. Acest mecanism permite gândirii să elaboreze structuri şi să se poziționeze în situații cu două aspecte simultan opuse între ele.

*

AGRESIUNEA

DE CUM PĂTRUNDE, rosteşte câteva vorbe pripite cu privire la apus. Se îndreaptă cu paşi mari spre uşa cu geam ce dă în balcon. "Vrea să şi fugă?", mă

întreb. "O aştept de trei ceasuri. Şi iat-o că intenționează s-o şteargă. Unde nădăjduieşte să zboare pe ieşirea asta?"

Cuvântul a fost pronunțat. Nu fusesem conştient de ce urma să gândesc. Dealtfel, nu sunt sigur să fi formulat gândul ca atare. Dar asta simțeam: despre zborul ei era vorba.

I-am oferit prilejul să-şi contemple crepusculul. Am străbătut apartamentul, să ajungem pe terasă, de cealaltă parte a lui. Două fotolii de răchită ne-au primit trupurile în îmbrățişarea lor cu gust tomnatic. Din păcate, discul de aramă nu era atrăgător: o placă metalică, galben spălăcit, într-un cer pal ca mătasea decolorată a porumbului necopt. Ah nu, toate astea nu aveau efectul de operă italienească în care nădăjduise, după cum sperasem şi eu pentru ea; văd apusuri faimoase de aici! Sentimentul meu că ar fi voit să-şi ia zborul de la etajul al şaselea se stinge, căci s-a aşezat şi, în sfârşit, s-a potolit.

Frazele şerpuiesc anevoios între noi. Începe să semene cu o simplă vizită. Temerea de banalitate mă invadează. Parcă aş fi jefuit de amintirea situației de acum două zile, când ne-am cunoscut. Până să vină la mine, mă aflam înfofolit în aceea ca într-o pătură pufoasă, călduroasă, parfumată cu mireasma bucuriei sale, a bucuriei lui Solange. Era fascinantă prin ceea ce emana dintrânsa. Repeta neîncetat cuvântul: **iubire** . Cu adevărat era un cuptor ce incendia tot din jur; nu m-am apropiat prea tare cu sufletul de ea, tocmai din această pricină. Stăteam adânciți în căldura ei, acele câteva persoane care o înconjuram. Şi, deodată, exclamă:

- Simt un impuls sexu...!

Îşi înghiți brusc finalul mărturisirii neaşteptate.

"Ia-te uită ce maniere! S-o scape în fața tuturor acestor gentlemeni! De când se găseşte singură în Anglia?" Îi judecam cu vulgaritate afirmația care, lucru cert, n-avea nimic intolerabil; constituia un simplu lapsus, era evident. Propria-mi solitudine prea prelungită mă influențase în aplecarea mea de a lua zisa ei în sensul concret.

S-ar fi cuvenit să mă întreb de când se găsea singură în viață. Încă n-o ştiam. Ulterior, se cădea să-i cunosc excesul de fornicare imaginară pe care o exercită de când a plonjat în ceea ce i se pare 'miracolul' descoperirii sale.

Însă nu-şi alesese bine clipa pentru ca eu să pot avea acces la atari subtilități. Eram în curs de readaptare la ritmul comun. Ieşeam din propriul meu cuptor. Conferința de presă tocmai luase sfârşit. Tracul nu-mi dispăruse. Oare-şi închipuie careva că-mi trecuse prin cap să nu mă mai înfățişez?

Era o premieră triplă. Scrisesem un roman asupra vieții unuia dintre foştii mei studenți: **CONDAMNAT SĂ INVINGĂ**. Nu cunosc cazul altui belfer s-o fi

făcut. Şi organizasem împreună această întâlnire cu ziarişti, pentru ca el să-şi anunțe viitoarea candidatură politică, cu prilejul lansării cărții. Pentru prima dată se implica un scriitor în aşa ceva. Iar istorisirea mea dezvăluia tot ce exista pe muchie de cuțit şi chiar îndoielnic în trecutul tânărului meu prototip, pentru a-l ajuta să evite năvălirea probabilă în intimitatea sa a haitelor de lupi ai opiniei publice, gazetarii, gata să-i verse sângele pe altarul setei generale de adevăruri impudice.

Reuşisem, nu ştiu cu ce momeli, să reunim condeie reprezentând dreapta, dar şi stânga, care - culmea! - nu se sfâşiau între ei, ci se grăbiseră să ia loc în jurul meselor goale din sala clubului. Mai mult, nimerind cuvântul potrivit, bine găsit, acceptat cu amiciție, izbutisem a-l face să renunțe la hărțuire pe acela dintre invitați care se îndârjea să-l încurce pe bietul 'catindat'. Urmă momentul interviurilor luate de diverse canale de televiziune. Eram fericit, ce mai!

Apoi se ivi această americancă de origine franceză, nu prea înaltă, nu prea subțire, nu prea tânără, dar explodând de energie, de voință, de bună dispoziție, în blue-jeanşii ei spălăciți, al cărei aparat foto îl băgasem de seamă mişcându-se şi clipind orbitor în rândurile audienței, când crezusem că era vrun reporter londonez, se ivi, spuneam, să-mi surâdă pe când îmi pomenea franc despre ...impulsul ei sexual. E caraghios, la urma urmelor! Ceea ce nu înseamnă că, menționându-l dumneaei, acesta nu m-a pătruns până la sfârcuri, până la pântec - ah, cum mă mai simt femeie față-n față cu o impetuozitate de soiul ăsta, femeie îndopată până-n vârful urechilor cu ovare şi foliculină!

Izbucnise în râs odată cu rostirea scuzelor. Unii pufniră aidoma ei, alții îşi arătară dinții, din complezență. Cât despre Solange, nu se mai ştia opri. Hohotele țâşneau din ea canonadă, o frângeau în două, o împingeau într-o parte şi-n cealaltă, o făceau să se aplece în toate direcțiile, cu icniri netemperate, o transformau într-un tufiş bătut de vânt, într-un rug. Cu greu mi-a venit la îndemână să mă dumiresc ce anume voia să înțeleagă prin dragostea ei pentru peisajul britanic şi mai ales pentru copiii străzilor noastre. Efemeră, revelația n-a durat decât un fragment de secundă. Două zile mai târziu, adică astăzi, ea vizitându-mă, am avut norocul să pătrund în universul său împărțit între carne şi duh.

Pansexualismul lui Solange se traduce printr-un stil personal de a trăi erotic orice şi toate la un loc.

- Nu la nivel genital, mă lămureşte. **Am depăşit faza aceasta. Modalitatea mea este de a mă dărui, cu întreaga capacitate a intensității, la tot ce-mi solicită iubirea. Şi se cuvine să ştii că tot ce are nevoie de iubire**

mă solicită. Altfel, sunt celibatară; am adoptat celibatul laic, nu pe acela religios; un celibat filosofic, dacă vrei...

- ...o castitate...

- Nu, nu castitatea; ceva ce, practic, n-are nici o legătură cu planul genital!

- Dar şi spiritul cunoaşte castitatea lui...

- Absolut cert. Dar eu nu sunt o castă! Sunt o sexuală. Şi cum! Însă nu mai cred în carne. Nu mă mai satură. Am nevoie de altceva. Am nevoie de duh. Vezi, oamenii cred că sexualitatea este ceea ce se petrece între doi parteneri din acelaşi pat. Nu-i deloc adevărat. Sexualitatea poate îmbrăţişa întreaga existenţă.

"După cum o poate şi incendia...", constat în tăcere, aducându-mi aminte senzațiile provocate în mine de faptul că o văzusem râzând alaltăieri; regret că limba engleză nu-mi oferă prilejul din franceză al jocului de cuvinte: *embrasser - embraser (a îmbrățișa - a incendia).*

- Există sfinte pentru care existenţa poate fi ...

În sfârşit, o înțeleg: a găsit dragostea senzuală pentru divinitate a călugărițelor şi monahilor. Îmi trec prin tâmplă o mulțime de versuri de iubire, de cântări, adresate de unii, de unele dintre ei, ele, lui Hristos şi Maicii Domnului.

- Să nu faci nici o confuzie: nu sunt câtuşi de puţin religioasă. Mi s-a întâmplat o dată ca, ascultând câte am realizat pentru orfani, o catolică practicantă să vrea să mă consoleze cu: - *"Dumnezeu îți va înapoia toate acestea".*

E indignată de lipsa de înțelegere a femeii cumsecade:

- Nu voiesc să-mi înapoieze nimeni nimic!

- Vrei să dai, îi pătrund în gând.

- Asta e. Simt că sunt atât de plină încât pot da tuturora. *'Iată! Luați! Luați-mă! Luați energia mea! Luați-mi viața! Luați-mi sufletul! Luați-mi zilele! Sunt a voastră.'* Nu doresc nimic în schimbul darului de mine însămi. Nu-mi mai aparţin. Am devenit *răspunzătoare*.

Aceasta este cheia evoluției ei.

Şi, totuşi, prima oară când şi-a dăruit fericirea, au zdrobit-o spaimele, cu furia cu care doar ideile preconcepute o ştiu face.

- Am fost victima unei agresiuni sexuale, în copilărie. Nu, nu din partea cuiva din familie... Nu, un bărbat străin.

"De ce mi-a corectat o bănuială pe care n-am avut-o? Cum să-mi treacă prin minte că tatăl sau fratele, ori vrun unchi al acestei distinse şi entuziaste

doamne ar fi putut-o agresa sexual? Ce se întâmplă cu ea de insistă asupra unor astfel de situații?..."

- Eram la ştrand cu sora mea, de care mă despart şase ani. Iar ea era însoţită de logodnicul său. Mă lăsaseră singură; se depărtaseră, să se simtă mai între dânşii.

Plină de un reproş matur față de lipsa de precauție a celor doi, ton ce mă miră: în definitiv ce putea să se petreacă cu fetița de doisprezece ani, la zece metri de ei, o fetiță care nici măcar nu mai era mică (a răspuns unei întrebări a mele, confirmând că era complet dezvoltată ca femeie, cât priveşte înfățişarea).

- Mă lăsaseră singură, să nu-i stânjenesc. Punând greşit piciorul, am alunecat, mi-a ajuns capul sub apă, am înghiţit mai - mai să mă sufoc. Mă zbăteam şi urlam; şi cu cât ţipam mai tare cu atât mai multă apă năvălea pe beregată-n jos. Atunci s-a întâmplat. Am fost agresată sexual!

Nu constat agresiunea. Consider că se străduieşte să pară interesantă, cu atât mai mult cu cât povestirea răsare între noi fără nici o pricină evidentă - căci diatriba despre dăruirea ei universală nu o socotesc legată de o istorisire despre abjecția cuiva; dimpotrivă.

Bâigui ceva privitor la nedumerirea în care m-a aruncat, remarcă ce se vrea şi liniştitoare, aşa cum ai mângâia un copil care a crezut într-un pericol ireal. Dă replica vehement, contrazicându-mă. Sunt dator să insist, îndărătnic, pentru a pricepe şi eu.

- Un domn de lângă mine şi-a dat seama ce păţisem şi m-a ridicat în braţe. Cum mă ţinea deasupra apei, pe când eu, care nu mai ştiam de mine, dădeam din toate membrele deodată, m-a mângâiat pe pântec. Pe pântec, nu sub el - presimte la ce confuzie riscam să ajung. **Avea părul lipit de creştet şi o mustaţa oribilă - şi ea lipită sub nas. Era groaznic de scârbos, libidinos, muşchiulos... Îmi voia răul. Şi sora mea se depărtase cu logodnicul ei!,** revine la subînțelesul acuzației precedente. **Să rămână în doi, că eu îi încurcam!**

- Şi care este 'agresiunea'?

- Acea petrecere a mâinii pe pântecul meu. Am simţit cât de pofticioasă şi de..., reia termenul, ... **mângâietoare era...**

"Oare când ridici în pumni o necăjită de copilă ce se zbate de ceasul morții, ca o gâsculiță, ai timpul concret să depui suficientă căldură într-o trecere a palmei peste un petec din pielea ei, astfel încât ea să-şi dea seama de dorința ta? Şi cum a făcut-o dacă o ținea suspendată în aer, să nu-i mai fie frică de înec?"

- Şi?, întreb rece.

- Atât. După aia a venit sora mea.

"Deci isbutise să-i despartă pe cei doi îndrăgostiți pe a căror libertate, ce şi-o luaseră în detrimentul ei, era geloasă..."

Ziua următoare, şi-a rectificat concluzia, la telefon - deci când nu-mi mai vedea privile îndoite -, ceea ce cred că avea oarecare însemnătate pentru ea:

- De fapt, nu de acel bărbat eram speriată, ci că gestul său îmi plă... Nu, nu mă speriase deloc că-mi plăcuse contacul cu palma lui. Ştii ce se întâmplase? Bunica mea, la care ţinusem foarte mult, murise de curând. Şi ai mei îmi băgaseră-n cap că, de Acolo Sus, unde se găsea, mă privea tot timpul şi supraveghea tot ce făceam. Şi mi-a fost teamă şi ruşine de judecata ei. Cumplit de teamă!... Mă simţeam vinovată faţă de ea. Asta este. Vinovată faţă de mama-mare.

"Toți suntem înspăimântați de Ochiul ce ne priveşte de Acolo Sus. Din acela izvorăşte complexul vinovăției, dacă nu izbutim să-l ignorăm, să-l negăm sau să trăim astfel încât să nu ne găsim vinovați. Deşi misticii, conştienți de perisabilitatea cărnii şi de condiția ei supusă unor activități acuzate de educație - mă refer la hrănire şi eliminare, ca şi la altele ale condiției noastre - văd în ea VINA definitivă şi iremediabilă, urmarea Căderii, pecetea morții... Pentru Solange, care n-a avut o înclinație religioasă, cu toate că primii ani de studiu i-a urmat într-o şcoală cu profesoare călugărițe, Ochiul îi aparținea bunicii trecută într-o stare ce-l cam lasă pe copil - şi nu numai...- cu gura căscată - aceea a decedaților..."

- Acel bărbat, prin agresiunea lui, mi-a trezit întreaga viaţă hormonală, m-a maturizat sexual! , revine la atac, ca şi când nu ea ar fi fost aceea care tocmai îl disculpase pe necunoscut, atribuindu-şi şocul prezenței nevăzute a bunicii, şi nu tot ea mă edificase asupra staturii sale de femeiuşcă, la o vârstă complet nepotrivită, asupra bustului ei pregătit pentru alăptare şi asupra unor amănunte piloase indubitabil sugerând starea sa de aşteptare.

Va să zică, recunosc o dorință de a o inculpa pe sora sa pentru ceea ce se petrecuse cu Solange (sau nu se petrecuse, căci, în definitiv, am aflat doar ceva despre plăcerea ei şi sentimentul culpabilității sale, iar nicidecum despre plăcerea - ori măcar conştiența - bărbatului în cauză, a salvatorului), ca şi o încercare de explicare a grabei de a deveni mamă, oricât de nevârstnică era.

Pentru că atât de puternică a fost 'deşteptarea primăverii' - ca în piesa lui Wedekind cu acest titlu -, încât, la cincisprezece ani, Solange dădu viață primului său copil.

La cincizeci de ani, după o psihanalizare despre care mi-a vorbit în termeni prea vagi, preferând să-şi numească psihanalistul: **"'filosoful' meu, ador să-i zic aşa...",** nu s-a abținut s-o învinuiască pe față pe sora sa în legătură cu pățania,

despre care aceea nu era conştientă a fi avut loc - deşi sunt sigur că atunci când cu incidentul respectiv, Solange avusese grijă să-i scoată ochii pentru 'îndrăzneala' de a se fi izolat cu iubitul ei, făcând-o pe Solange să se simtă 'vrednică de disprețuit', pentru anii ei puțintei la număr, din pricina cărora nu atrăsese şi ea privirile şi ardoarea vreunui băiat. S-ar spune că destinul acestei surori este să nu fie iertată niciodată că şi-a 'permis' să vină pe pământ cu câțiva ani mai devreme ca ea şi să aibă dreptul la a fi iubită atunci când în trupul celei mici abia se clădea sistemul ce ar fi atras virilitatea.

Pe de altă parte, îmi place să cred că - în subconştientul lui Solange - adevăratul tată al fiului său nu era flăcăul cu care l-a conceput, ci adultul *"scârbos, libidinos şi ...muşchiulos"* , primul exemplar al sexului opus, care îi 'desfrânase' (să folosesc o admirabilă descompunere lexicală a lui Victor Săhleanu; nota traducătorului) imaginația şi simțurile pentru întâia oară -, deoarece pe acela îl incriminează de a o fi pus în situația să ajungă a dori îmbrățişarea ce a condus-o către sarcină.

Iată doi țapi ispăşitori suficienți pentru a răspunde de maturizarea ei sexuală şi a-i prelua de pe umeri sentimentul de culpabilitate.

Odată găsiți, iar ea curățită de orice vină, Solange trecuse la a face următorii doi copii, - cel dintâi la şaptesprezece ani - de data aceasta şi căsătorindu-se, după naşterea, chiar cu tatăl lui.

*

COADA DE MATURĂ SIMBOLIC-ALUZIVĂ

DE VÂRSTĂ PESTE ŞAPTEZECI, e mărunțică, iute, curată, în sens propriu şi figurativ, gospodăroasă, voluntară - cu frâne ale bunului simț ce-i îndulcesc solicitările -, omul lui Dumnezeu, dar în nici un caz habotnică, dedicată semenului până la a-şi jertfi tot timpul liber, bună şi mângâietoare, de aceea garsoniera îi este mereu plină de cunoştințe ce caută încurajarea înțelegerii sale; lecturile şi le alege din domeniul cărților de mistică şi de analiză a omului şi existenței - preferabil din ariile filosofiei, sociologiei, psihologiei; nu evită nici un subiect când discută, pentru că are o temelie de neclătinat pe care şi-a clădit Weltanschauung-ul, aceea a viziunii catolice asupra lumii, fără ca aceasta să devină jenantă în juru-i.

Licențiată în sociologie, a practicat-o viața toată în laborator, pe teren şi în cabinet. Mai mult, a avut marele noroc să fie vecină de o viață cu una dintre cele mai fascinante figuri universitare londoneze, total abstras din imediat şi înfipt într-o lume a înțelegerilor superioare, experimentator al Absolutului, pe calea 'observării' lui Dumnezeu în fiece fir de praf şi de viață. Sub influența lui a luat deprinderea asocierii stiinței cu credința, drept care conversația îi este tipic

intelectuală şi nu adie niciodată a pridvor parohial. Ascultând-o, logica devine firesc aplicabilă în domeniul ilogicului, al 'nebuniei' pentru Hristos, cum a numit credința Mântuitorul însuşi.

O frecventez sporadic, în amintirea aceluia care ne-a fost drag amândurora - savantul numit - şi care, astfel, a devenit legătura noastră coborâtă din imponderabil, adăugând misterului ambelor existențe unul uşor şi plăcut de suportat. Nu peste mult i-am povestit un vis într-al cărui final ea îmi devenea un fel de călăuză.

Într-o bună zi, cu prilejul unei convorbiri telefonice, plângându-se, amuzată, de faptul că toți tabără asupra sa, trag de ea, o supun tuturor nevoilor lor şi-i impun să se implice în te miri ce, jefuind-o de timpul tot mai redus al anilor rămaşi (şi pe care îmi lasă impresia că-l trăieşte cu exultare optimistă, derivată din creştinism), folosi o expresie populară ce nu se potrivea portretului său, cum îl schițasem în sinea mea; prin aceasta, mă obligă să-l retuşez, adăugându-i o trăsătură a spiritului mucalit rural încă nesesizată de mine - deşi mă izbise de la bun început rostirea ei superb neaoşă, în nici un fel umbrită de limbile străine vorbite, nici alterată de prețiozitatea minții ce cugetă. Zise: "**Ei îmi bagă o coadă de mătură undeva şi-şi închipuie că voi zbura să le rezolv problemele!**".

M-a distrat fața pe care i-o întrevedeam, culoarea nouă ce-mi arăta cu firesc; zicala alergă de la unul la celălalt, ca un cățel de casă zvăpăiat, după mingea lui, de la un soț la celălalt, stăpânii lui. Ba şi când, ulterior, i-am călcat iarăşi pragul, ecoul glumei reveni o dată, de două ori.

Peste vreo jumătate de an, când uitaserăm de ea, trebuind să iau de la dumneai o carte, am găsit-o în convorbire cu o studentă cu înfățişare agreabilă, înaltă, zveltă, brună, cu ochi scânteietori, dar cuminți, cu aerul unei persoane interesate de cele ale straturilor mai profunde ale existenței.

Veneam să mă mândresc cu două apariții recente ale editurii mele. Depusesem cărțile pe tăblia mesei, unde-şi aşteptau verdictul, după ce gazda avea să isprăvească istorisirea ce depăna. Fata făcu gestul pe care-l îndrăgesc cel mai mult la un om: întinse mâna să privească de aproape tipăriturile, să le răsfoiască, să priceapă despre ce era vorba. După această curiozitate cunoşti iubitorul de carte, iar doar pe iubitorii de carte îi iubesc şi eu.

M-am repezit, după fire şi meserie, şi i-am propus o temă de cercetare potrivită studiilor sale şi înclinațiilor pe care i le bănuiam. Am exemplificat-o cu nişte cazuri cunoscute de vulg şi, pentru a o încuraja, mi-am manifestat impresiile provocate de apariția pe micul ecran a unei condamnate pentru uciderea propriului tată, incestuos cu perseverență şi neomenie, atunci când fiica

lui îşi întemeiase o familie unde el nu-şi mai găsea locul râvnit în continuare. Crima era o reacție la amenințarea lui de a o omorî dacă refuza să continue a trăi cu el.

Mi-am expus nedumeririle rămase în urma emisiunii şi ele-şi găsesc locul aici, pentru pricini deductibile ulterior; se pare că tatăl venea în satul unde i se stabilise fiica, în absența soțului, şi o aducea în casa copilăriei ei, pentru a perpetua incestul. Întrebarea mea era: de ce fiica nu protesta zgomotos împotriva pretențiilor lui, să-şi alarmeze noii consăteni sau poliția, ci îl însoțea fără să crâcnească? Găseam explicații, dar nu puteam fi sigur pe nici una: poate că fiica accepta, din dorințe similare celor ale părintelui; ori ascultând de o mentalitate sătească primejdioasă, nu voia să azvârle oprobriul asupra tatălui său; e posibil să se fi temut că soțul o va părăsi, ducându-se vorba despre neobişnuita ei dublare a vieții erotice; după cum este cu putință ca, fără să se teamă de răcirea interesului bărbatului pentru ea, să-l fi ferit de arătarea cu degetul făptuită de vecini; sau să-şi fi apărat, prin tăcere şi acceptare, propria-i demnitate socială. Ascultătoarea mea opină că, de bună seamă, femeia se temea de ce vor zice oamenii, fără a puncta vreuna dintre soluțiile de detaliu. Trebuie să recunoaştem că era o conversație satisfăcătoare, un dialog şi nu strădania zadarnică a unui editor de a stârni entuziasme către cercetările victimologiei, imposibil de smuls de la cei tineri nu rareori.

Am continuat cu alt exemplu luat din lumea uciderii părinților, deoarece o stimulam către dezgroparea unor cazuri penale şi comentarea lor antropologică şi în intenție îmi era să-i deschid ochii asupra unui univers dostoievschian deosebit de provocator pentru mintea ce vrea să cunoască omul, iar zonele negre ale acestuia sunt mai atrăgătoare pentru cugetul celor tineri şi, oricum, necesită încă îndelungi şi trudnice defrişări, la care se pot înhăma sute şi sute de studioşi.

Domnişoara plecă, nu fără a primi omagiul laudelor mele vizându-i eleganța, ca şi mustrarea blândă şi voioasă a socioloagei - pentru neasortarea veşmintelor după moda clasică.

Peste câteva minute am vrut să mă ridic la rându-mi şi să mă retrag, dar prietena mea vârstnică insistă să rămân. Cele ce mi le împărtăşi m-au tulburat profund, pentru două pricini: dădusem glas propriei poveşti a fetei, fără să-mi fi trecut prin minte ce făceam, iar prin aceasta, probabil că o rănisem cumplit, fără să fiu conştient.

În cea mai fragedă copilărie, până la doi ani, mi se spuse că fusese victima agresiunii sexuale a tatălui ei, cu care rămânea singură, deseori, luni de zile, mama fiindu-i antrenată într-o muncă de teren pe lungimea întregului sezon cald. Conlocuirea cu el se întrerupea când şi când, perioadă de coabitare cu

părinții mamei ei, în alt oraş. Cu unul dintre aceste prilejuri, bunica luă act că prunca, la sosire, refuză cu obstinație, lacrimi şi țipete, să rămână pe oala de noapte şi să-şi uşureze organismul. Ea a întârziat să-şi dezlege vorbirea până la doi ani. Nu se putea scoate de la dânsa altceva decât nişte silabe abia suficiente pentru o comunicare cât de cât integrantă: **- "Nuuu! Ta-ta-pi-pi-po-po!",** repetate la infinit.

Ca urmare, amica familiei sale - şi cea de astăzi a mea, socioloaga -, aflată atunci acolo, o luă cu binişorul, îşi aplică ştiința sufletului învățată prin facultăți şi se strădui să priceapă ce bolmojea a mică. În cele din urmă aceasta înhăță o păpuşă de material plastic, îi demontă coada - reprezenta un animal - şi şi-o duse în mod repetat la gură şi la fese, insistând asupra acelor fragmențele de vorbire, din care observatoarea legă (cam nesigur!) că tatăl ei îşi impunea (sau introducea) membrul asupra gurii (ori în ea) şi feselor fetei (sau între). Nu am judecat deducția smulsă din cioburile de vorbire infantilă, deşi nu mi se pare suficient de probantă, ci am luat istorisirea întâmplării ca atare.

Mama, avertizată, înaintă formele de divorț, ce durară extrem de îndelung datorită definitivării deciziei privind care dintre părinți să beneficieze de încredințarea copilului şi cum să aibă voie tatăl să şi-l vadă, fosta lui soție solicitând ca aceasta să se facă doar în prezența sa. Se pare că, pentru obținerea divorțului, avea un argument juridic puternic, pe lângă dezvăluirea faptelor de mai sus, anume că soțul încercase, şi în cazul ei, contactul anal sau avusese astfel de contacte cu ea. Dar nici agresarea fetiței, nici a mamei nu ajunseră la auzul tribunalului. Aş mai adăuga (poate spre necăjirea amicei mele) că nu trebuie neglijat faptul următor: tatăl doamnei în cauză, deci bunicul fetiței, avea să moară în ospiciu, bolnav de paranoia, o maladie ce apare pe familii. Acest amănunt nuanțează atitudinea bunicilor cu prilejul incidentului care a 'dezvăluit fapta' tatălui, ca şi 'mărturisirea' posterioară a mamei care, datorită slujbei (dar de ce nu şi a unor motivări imposibil de cunoscut astăzi, fiind decedată) nu conlocuia, în fapt, cu bărbatul ei.

Că acuzația adusă lui de familia soției sale a fost întemeiată sau nu, m-a mirat foarte tare perfectul echilibru psihic al tinerei şi am admirat educația ei posterioară astfel desăvârşită încât în sufletul său n-au lăsat nici o umbră cele ce i se imputau tatălui (la fel de 'adevărate' pentru ea, drept rezultat al informațiilor ce i-au fost date, deci traumatizante, chiar de nu ar fi corespuns realității în forma de mai sus). Cu acel tată, curând nu mai avu îngăduința să schimbe nici o vorbă alta decât răspunzând telefonic când o vestea că-i aducea pensia şi fiica sa cobora în fața blocului să-i fie înmânată. Ce mai, o adevărată tra- gedie anonimă. Nu numai că este, tânăra, foarte echilibrată, spuneam, însă a isprăvit liceul cu

cea mai mare medie şi este o studentă eminentă, orientată spre o profesiune foarte bănoasă în timpurile noi.

Am sunat-o pe prietena noastră a doua zi, să comentez (să mă lumineze, speram) ciudățenia împrejurării că, aflându-mă în prezența unei victime a unei (unor?) tentative incestuoase total necunoscute mie, eu, care, nu-mi permit nicicând să atac un subiect tabu şi eventual jenant în fața unui tânăr străin, m-am pornit cu dezinvoltură să pledez pentru cercetarea tocmai de către el şi tocmai a acestei zone a comportamentului uman. Nu găseam altă explicație a pornirii mele decât în faptul că încărcătura ei psihică era atât de mare, de intensă, şi emanată pe o lungime de undă atât de apropiată de a mea încât am surprins-o (telepatic?), emanațiile sufletului său stârnindu-mi ieşirea la suprafață, din memoria involuntară, a amintirii acelei emisiuni de televiziune.

Prietena îmi trecu pe la nas făgăduința că-mi va lămuri chestiunea în termenii ascetismului mistic. Am grăbit-o s-o facă săptămâna ce urma:

- Ei, îmi vârâți şi dumneavoastră coada măturii ştiu eu unde, crezând că nu sunt şi eu om!

'Coada măturii' dispăruse dintre noi de tare mult timp, am mai specificat. Acum revenise prin asociere cu povestirea de mai sus (anume a mamei).

Am glumit şi eu, insistând asupra unor amănunte ale aceleiaşi zone agreată de acea coadă. Ne-am amuzat în continuare vorbind, când unul, când celălalt în doi peri, dar nu mai puțin inocent, deşi reconsiderând situația, mi se pare, cu malițiozitate, taman potrivită pentru un psihanalist.

P. S.

Să adaug că distinsa mea prietenă vârstnică, când are chef de discuții mai intime şi colorate antisexual, îmi repetă - trebuie să recunosc că fără prea mare putere de convingere - cum s-au făcut asupra ei înseşi două tentative de viol (pentru moment)?

*